

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 151

I Legislatura

Any 1983 (segon període)

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 77

Segona i darrera reunió,
tinguda dijous 10 de novembre de 1983

SUMARI

La sessió, suspesa ahir al vespre, es reprèn a dos quarts i cinc minuts d'onze del matí, sota la Presidència del M. H. Sr. Heribert Barrera.

*El punt següent de l'ordre del dia és **Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la seguretat en la zona del Campament de l'IPS de Castillejos**. La defensa el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4883). Per explicar la posició dels seus Grups respectius prenen la paraula els Diputats I. Srs. Casares, del G. Socialista (p. 4883), i Escoda, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4883). Posada a votació la **Moció**, s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4884).*

*El següent punt de l'ordre del dia és **Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre l'actuació de la policia estatal**. La defensa el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4884). El Diputat I. Sr. Casares, del G. Socialista, defensa l'**esmena** presentada pel seu Grup (p. 4885). Intervé l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 4886). L'I. Sr. Diputat replica (p. 4886) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 4887). Per explicar la posició dels seus Grups respectius prenen la paraula els Diputats I. Srs. Valentín Fernández, del G. p. del PSUC (p. 4887), i Camps i Rovira, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4887). L'I. Sr. Alay explica la seva posició sobre l'**esmena** defensada (p. 4887).*

*Per a una qüestió d'ordre intervenen els Diputats H. Sr. Armet, del G. Socialista (p. 4888), i I. Srs. Ribó, del G. p. del PSUC (p. 4889), i Casares, del G. Socialista (p. 4889). Posada a votació la **Moció**, el **punt primer** s'aprova per 60 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció (p. 4889); el **punt segon** s'aprova per 49 vots a favor, 40 en contra i 5 abstencions (p. 4890); el **punt tercer** s'aprova per 62 vots a favor, 26 en contra i 6 abstencions (p. 4890), i el **punt quart** s'aprova per 49 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció (p. 4890).*

*El punt següent és **Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals**. La defensa el Diputat I. Sr. Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4890). El Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC, defensa l'**esmena** presentada pel seu Grup (p. 4891). Per explicar la posició dels seus Grups respectius prenen la paraula els Diputats I. Srs. Ganyet, del G. Socialista (p. 4891), i Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4892). L'I. Sr. Casanovas explica la seva posició sobre l'**esmena** presentada (p. 4892). Posades a votació la **Moció** i l'**esmena**, s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4893).*

La sessió se suspèn a tres quarts i nou minuts de dotze del migdia i es reprèn a les dotze i cinc.

El punt següent és **Designació del membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que substituirà el senyor Jordi Daroca i Giró.**

La votació per a substituir el senyor Jordi Daroca i Giró dona els resultats següents: Albert Pons i Balon, 88 vots; Concepció Ferrer, 1 vot, i 14 paperetes en blanc. El senyor Albert Pons i Balon resta, doncs, designat membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (p. 4893).

El punt següent és **Moció subsegüent a la Interpel·lació al Consell Executiu sobre la compra de terres de la finca del Castell del Remei, a Lleida.** La defensa el Diputat I. Sr. Ayguadé, del G. Socialista (p. 4893). El Diputat I. Sr. Vives, del G. p. del PSUC, defensa les **esmenes** presentades pel seu Grup (p. 4894). Per explicar la posició dels seus Grups respectius prenen la paraula els Diputats I. Srs. Torres, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4894), Borràs, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4895), durant la intervenció del qual l'H. Sr. Armet, del G. Socialista, demana que l'orador retiri unes paraules (p. 4897). L'I. Sr. Ayguadé explica la seva posició sobre les **esmenes** presentades (p. 4897). Posada a votació la **Moció**, el **punt primer** es rebutja per 42 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 4898), i el **punt segon** s'aprova per 55 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions (p. 4899). L'H. Sr. Conseller de Governació demana que l'I. Sr. Ayguadé retiri unes paraules (p. 4899), cosa que fa l'I. Sr. Diputat (p. 4899).

El punt següent és **Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de protecció de la zona volcànica de la Garrotxa.** La defensa el Diputat I. Sr. Terradellas, del G. Socialista (p. 4899). Per defensar les **esmenes** presentades prenen la paraula els Diputats I. Srs. Manuel-Rimbau, del G. p. de Centristes (p. 4900); Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4900), i Vallyé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 4901). L'I. Sr. Terradellas explica la seva posició sobre les **esmenes** defensades (p. 4902). Posada a votació la **Moció**, el **punt primer** s'aprova per 47 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions (p. 4903); el **punt segon** s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4903); el **punt tercer** s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4903); el **punt quart** s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4903), i el **punt cinquè** s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4903).

La sessió se suspèn a dos quarts i dos minuts de dues del migdia i es reprèn a tres quarts i mig de cinc de la tarda.

El punt següent és **Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Conferència de Regions Pirinenques.** La defensa el Diputat I. Sr. Ganyet, del G. Socialista (p. 4903). El Diputat I. Sr. Sala, del G. p. de Convergència i Unió, defensa l'**esmena** presentada pel seu Grup (p. 4904). Per explicar la posició del seu Grup pren la paraula el Diputat I. Sr. Casanovas (p. 4905). L'I. Sr. Ganyet explica la seva posició sobre l'**esmena** presentada. El Diputat I. Sr. Subirà i Claus retira l'**esmena** del G. p. de Convergència i Unió (p. 4906). Per a una qüestió d'ordre intervenen els Diputats H. Sr. Armet (p. 4906) i I. Sr. Subirà i Claus (p. 4906). Posada a votació la **Moció**, la **lletra a)** s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4907); la **lletra b)** es rebutja per 30 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 4907) i les **lletres c) i d)** s'aproven per unanimitat dels presents (p. 4907).

El punt següent és **Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector industrial de la llet.** La defensa el Diputat I. Sr. Ayguadé, del G. Socialista (p. 4907). El Diputat I. Sr. Camps i Rovira defensa l'**esmena** presentada pel seu Grup (p. 4909). Per explicar la posició dels seus Grups respectius prenen la paraula els Diputats I. Srs. Fornas, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4910), i Vives, del G. p. del PSUC (p. 4910).

L'I. Sr. Ayguadé explica la seva posició sobre les **esmenes** presentades (p. 4910). L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances pren la paraula (p. 4911). El Diputat H. Sr. Armet replica (p. 4912) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 4913). L'H. Sr. Armet torna a replicar (p. 4913). Posada a votació la **Moció**, el **punt primer** es rebutja per 24 vots a favor, 52 en contra i 10 abstencions (p. 4914), i el **punt segon** s'aprova per unanimitat dels presents (p. 4914).

El punt darrer és **Preguntes amb resposta oral.** La primera, **Pregunta al Consell Executiu sobre els materials escolars que contenen substàncies tòxiques**, és formulada pel Diputat I. Sr. Subirà i Rocamora, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4914). La contesta l'H. Sr. Conseller de Comerç i Turisme (p. 4915). L'I. Sr. Diputat replica (p. 4915) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 4916).

La **Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre el catecisme aprovat per la Conferència Episcopal Espanyola** és formulada pel Diputat I. Sr. Besa, del G. p. de Centristes (p. 4916). Durant aquesta intervenció el M. H. Sr. President surt de l'hemicicle i la I. Sra. Vice-presidenta Primera ocupa el lloc de Presidència. L'H. Sr. Conseller d'Ensenyament contesta la pregunta (p. 4917). L'I. Sr. Diputat repregunta (p. 4917) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 4917).

La **Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució IV aprovada pel Ple del Parlament el dia 27 de maig de 1983** és formulada pel Diputat I. Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 4917). La contesta l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 4918). L'I. Sr. Diputat replica (p. 4919) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 4921).

La **Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament sobre els problemes existents en els centres de formació professional** és formulada per la Diputada I. Sra. Calzada, del G. p. del PSUC (p. 4922). La contesta l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4923). La I. Sra. Diputada replica (p. 4925) i l'H. Sr. Conseller li respon (p. 4925).

La sessió s'aixeca a tres quarts i onze minuts de vuit del vespre.

La sessió es reprèn a dos quarts i cinc minuts d'onze del matí. Presideix el President del Parlament, M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletat Sr. De Alfonso.

Al banc del Govern seu el President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, d'Indústria i Energia, i de Comerç i Turisme.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la
seguretat en la zona del Campament
de l'IPS de Castillejos**

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem ara a la discussió de les mocions, i la primera, d'acord amb l'ordre del dia, és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat en la zona del Campament del l'IPS de Castillejos, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per a la defensa de la Moció, té la paraula el Diputat presentant, senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el 8 d'abril del 83 es va aprovar en aquest Parlament una moció subsegüent a una interpellació presentada sobre els projectils que quedaven de la batalla de l'Ebre, i en la qual deia que el Consell Executiu demanés les informacions pertinents a les autoritats de l'Estat per tal d'establir quines zones del nostre territori podien contenir projectils de la Guerra Civil; que demanés també a les autoritats corresponents que, a les dites zones es procedís a detectar els projectils que haguessin pogut quedar sense explotar, i també que a les zones de màxim perill, com ho podien ser les que havien estat escenari de la batalla de l'Ebre, el Govern de la Generalitat col·loqués, prèvia consulta als ajuntaments, en les vies d'accés principals i secundàries un rètol il·lustrador del perill.

Bé, aquesta Moció, ignorem si ha estat complerta parcialment o totalment; el que és evident és que, per informacions que surten a la premsa sovint, concretament una que va sortir el dia 4 d'aquest mes, es deia que l'Alcalde d'Alforja, el senyor Mariner, havia afirmat: «Puedo afirmar que no se ha intervenido en mi término municipal y estoy a la espera de que se cumplan las promesas del actual general de la Guardia Civil», i un veí d'aquella zona va assenyalar també: «Con el tiempo se incrementa el peligro; no hay señalizaciones por ninguna parte que advierta a los posibles transeúntes del riesgo que corren al pasar por allí.» Bé, això sembla voler dir que, si s'ha fet alguna cosa, no ha estat completa i, en tot cas, no ha estat suficient.

És per això que nosaltres presentem el primer punt de la Moció perquè el Consell Executiu informi la Comissió de Justícia sobre el compliment d'aquesta Moció 52/I.

El segon punt de la Moció diu que «vetlli perquè tots els projectils no esclatats existents pels voltants del camp de tir de l'exèrcit a Catalunya siguin detectats, localitzats i desactivats pel mateix Exèrcit, com a extensió de la promesa feta pel Capità General de Catalunya respecte a les zones limítrofes al campament de Castillejos.» Bé, aquí nosaltres hauríem pogut posar que s'instava el Consell Executiu a demanar que tots els proje-

ctils no esclatats..., etcètera, però ens ha semblat que era molt millor posar que «vetlli», perquè això suposa que, a més a més de «demandar», s'haurà de fer un seguiment de si es compleix la petició o no es compleix. I naturalment desitjaríem que aquest seguiment es fes, i estarem amatens perquè sigui així.

El tercer i quart punts fan referències al fet que se sol·liciti —com en l'anterior Moció, a la qual m'he referit abans— de les autoritats militars la més àmplia informació sobre les zones que poden oferir perill per causa de l'existència d'explosius de la Guerra Civil i de maniobres militars, i que mentrestant es procedeixi a la total explotació d'aquelles zones, es col·loquin aquells rètols als quals també fèiem referència.

I, finalment, un cinquè punt pel qual es demana a les autoritats militars que tinguin més cura en les pràctiques de tir en territori català, que controlin i localitzin immediatament els projectils no esclatats que puguin quedar en les zones limítrofes a les àrees estrictament militars, i diem això d'«estricteament militars» perquè en aquestes, naturalment, no hi podem exercir un control, però és evident que els projectils poden quedar només a les àrees estrictament militars, però no a les àrees veïnes. I això, naturalment, es pot fer i, si es prenen les mesures, es pot aconseguir que no siguin un perill per a ningú.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no s'han presentat esmenes a aquesta Moció; per tant, passem directament a les intervencions dels Grups. En primer lloc, el Grup de Centristes..., no desitja intervenir; el Grup Mixt (*pausa*), no desitja intervenir; el Grup del Partit Socialista Unificat (*pausa*), tampoc; el Grup Socialista? (*pausa*.) El Diputat senyor Casares té la paraula en nom del Grup Socialista.

El Sr. CASARES: (*de l'escó estant*) Sí, moltes gràcies, senyor President. Des de l'escó mateix, per significar que el nostre Grup donarà suport enterament a aquesta Moció; ens sembla que és correcte prendre totes les mesures per tal que un es pugui assegurar del grau de compliment d'altres mocions o resolucions d'aquesta Cambra, i, en general, ens sembla positiu l'enfocament d'aquesta política plantejada en un terreny de col·laboració amb les Forces Armades per tal d'aconseguir els objectius que la Moció pretén. De totes maneres, i sense que això signifiqui cap reserva —altrament hauríem presentat una esmena—, el que sí que volem assenyalar —és, possiblement, el que ja es va dir en les intervencions de l'anterior resolució o moció— és que cal adoptar aquestes mesures amb una certa flexibilitat, de tal manera que, per exemple, el punt tres, quan diu «col·locar rètols indicadors del perill de tots els accessos principals i secundaris, mentre no s'hagi procedit a la total explotació d'aquelles zones», cal fer-ho racionalment, de tal manera que un perill cert, no obstant això, no engendri uns perjudicis també igualment certs, en el sentit que es produeixin unes inhibicions, de tal manera, un estat d'alarma, segurament immotivat, i, per tant, creiem que no cal explicitar-ho, que està en l'esperit de la Moció, però ens semblava que era convenient assenyalar-ho.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Escoda, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. ESCODA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo porto, en certa manera, la preocupació d'aquelles co-

marques sobre aquests temes; primerament, per les deixalles de la Guerra Civil i després per aquest foc que va ocasionar morts entre els soldats que hi varen anar a ajudar. Aleshores, pel que fa referència al primer punt —que el votarem a favor—, que diu «que informi la Comissió de Justícia i Dret del grau de compliment de la Moció subsegüent a la interpellació sobre els projectils provinents de la Guerra Civil espanyola a les comarques catalanes que foren escenari de la batalla de l'Ebre», he de comentar que, al seu dia, el Conseller de Governació va escriure al Delegat del Govern, senyor Francesc Martí Jusmet, sobre la Moció a què ha fet referència el senyor Diputat, i li feia esment dels perills que comporta per a la població civil l'existència dels esmentats projectils. I el senyor Martí Jusmet va contestar de la següent manera —ho diré literalment—: «En relación con tu carta del pasado 19 de mayo, paso a informarte que es imposible determinar la posible existencia de proyectiles en cualquier zona del territorio catalán, pues ello requeriría un rastreo de extensas áreas, para lo que no existen medios técnicos adecuados. Otra cosa es que, si aparece un artefacto o se sospeche la existencia en algun lugar concreto, se proceda al rastreo del mismo y a las medidas posteriores a que hubiera lugar. En este sentido, el Capitán General de la Región tiene las instrucciones pertinentes para tomar las medidas oportunas para neutralizar el presunto peligro.» O sigui, pel que fa referència al primer punt de la Moció, el Consell Executiu ja va portar a terme l'encàrrec d'aquest Parlament.

En relació amb la resta de punts de la Moció, hem de dir, fent una mica d'història del que van ser els fets del campament de Castillejos, que l'11 de juliol d'enguany, en el terme municipal d'Alforja, es va iniciar un incendi; conegudes les dificultats d'accés a la zona afectada i el fort vent que hi havia, es féu immediatament la mobilització de tres autobombes rurals i deu vehicles, deu hores més tard. A dos quarts d'una, una companyia amb base al Campament de Castillejos reforçà els recursos d'extinció. Hi intervingueren, també, els avions d'Agricultura amb base a Reus. Durant l'incendi es van produir detonacions de projectils no esclatats procedents de les pràctiques de tir del Campament de Castillejos, que actualment no s'utilitza. A les sis de la tarda, i mentre es realitzava el relleu de la unitat militar que hi treballava, es produí una explosió que va ocasionar la mort de tres soldats i ferides greus a catorze persones més. Haig de dir que això va commoure, en certa manera, les comarques del Baix Camp, principalment, i del Priorat. Es pogué detectar que les explosions es produïren tant en el mateix camp de tir com en les zones confrontants d'Alforja i Vilaplana. Atès el perill que això suposava, s'aturaren els treballs d'extinció, ja que el foc havia avançat ja fora de la zona de perill. A les sis de la tarda del dia 12 el foc es declarà extingit, quan havia afectat un total de cent vint hectàrees.

D'acord amb les instruccions rebudes del mateix President de la Generalitat, que es desplaçà al lloc del sinistre, i del Departament de Governació, els ajuntaments d'Alforja i Vilaplana actuaren ràpidament i de forma diligent, tant per facilitar als afectats per l'explosió l'aplicació de l'assegurança del Ministeri d'Agricultura i els ajuts que requerien com per obtenir de l'autoritat militar les actuacions pertinents per tal de garantir que els fets com el descrit no tornessin a produir-se. Aleshores, hi ha una sèrie de correspondències —que, per no fer-me llarg,

no llegiré— entre els dos alcaldes, el de Vilaplana i Alforja, i l'exèrcit. Això ha cristallitzat, en certa manera, en unes mesures que a continuació explicarem.

El programa que varem seguir de cara a resoldre aquest afer és fer un tallafoc a la zona sud del camp de tir; netejar exhaustivament la zona del camp de tir, ampliat amb aquelles zones contigües fora de la propietat militar, en les quals hi ha indicis o possibilitats de l'existència de projectils; realitzar també incendis controlats de nuclis de vegetació baixa, molt espessa, de difícil o perillós accés, i col·locació de filats i senyals indicadors a les zones habituals de la caiguda de projectils.

Podem anunciar que, a més a més del carteig que hi ha entre l'alcalde d'Alforja i l'alcalde de Vilaplana, ja hi ha hagut unes entrevistes amb l'exèrcit, el qual està, en aquest moment, a part les tasques que està realitzant sobre aquesta qüestió, senyor Diputat, fent un informe que serà lliurat a aquest Parlament —i també es donarà als mitjans de comunicació—, on s'explicarà com està aquesta situació, a fi i efecte que la Comissió ho pugui estudiar i pugui ésser informada plenament, que es vegi que tant les autoritats civils com les militars, aquest tema, l'estan seguint de prop i el volen resoldre molt ràpidament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, acabades les intervencions dels Grups, i com que, en aquest cas, no hi ha esmenes, no procedeix nova intervenció del presentant, i passem a la votació de la Moció.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Moció, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La Moció ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'actuació de la policia estatal

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'actuació de la policia estatal, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Té la paraula el Diputat presentant, senyor Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta segona Moció és subsegüent a una interpellació que vam presentar en aquesta Cambra en la darrera sessió i que feia referència a unes irregularitats que van ser observades, van ser constatades després d'haver-se celebrat la manifestació de l'Onze de Setembre. Aquestes irregularitats eren a compte de forces de seguretat de l'Estat, que havien actuat enèrgicament i d'una manera indiscriminada contra persones que estaven assegudes en un bar i que no tenien res a veure amb uns possibles incidents que s'haurien pogut produir, i que, en tot cas, cap d'ells no revestia el caràcter de gravetat que justificués una intervenció tan desconsiderada.

Però, a més a més, també feia referència, aquesta interpellació, al fet evident que hi ha uns grups d'escamots, de provocadors, que actuaven a l'acabament de la manifestació, i que podien haver estat detectats per les forces de seguretat de l'Estat —que tan bé reprimien les persones que no hi tenien res a veure— i que a hores d'ara no hi ha hagut cap notícia en aquest

aspecte de si els cossos de seguretat de l'Estat havien pogut detectar quines persones eren ni quines eren les seves activitats. I que consti que jo mateix, des d'aquesta tribuna, vaig mostrar a les senyores i als senyors Diputats unes fotografies que vàrem prendre, en les quals es veien perfectament les persones, s'identificaven perfectament les persones, de manera que se'n podia saber l'origen i la procedència.

Malgrat tot això, no hi ha hagut cap ressò, en cap sentit, no hi ha hagut cap notícia que faci suposar que hi hagi un interès major per part de les forces de seguretat de l'Estat, i és per això que nosaltres ens veiem obligats a presentar aquesta Moció, el primer punt de la qual demana que els representants de la part catalana a la Junta de Seguretat sol·licitin informacions completes sobre l'actuació de les forces de seguretat de l'Estat, i se'n informi la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Així com, al mateix temps, en el punt segon es demana també a la Junta de Seguretat la identificació dels provocadors aliens a la manifestació, que varen motivar aquelles intervencions, i la més enèrgica actuació contra els responsables. En el tercer, que reclamin a través de la Junta de Seguretat que les actuacions, en cas de manifestacions i concentracions, no es facin indiscriminadament, i això fa referència a la discrecionalitat amb què solen actuar les forces policials en aquest país. I, després, hi ha un quart punt, en el qual es diu que es creïn els adequats serveis d'informació per a poder identificar, quan s'escaigui, els elements provocadors que actuen amb ànim desestabilitzador i amb la finalitat de desacreditar actes polítics i patriòtics degudament autoritzats.

Bé, ens sembla que això és important que s'aprovi, i, per això, demanem el vot favorable a les senyores i als senyors Diputats, perquè és evident que, si a l'Estat espanyol hi ha quatre, cinc o sis serveis d'informació totalment descoordinats —i potser per això l'eficàcia de la policia no és l'adequada, perquè no hi ha una suficient coordinació—, és evident que podria semblar encara empitjorar la situació el fet que la Generalitat tingués els seus propis serveis d'informació. Però, de tota manera, no es pensin ara que anem a demanar un servei d'informació, un servei secret, ni coses per l'estil, sinó simplement que la Generalitat vetlli perquè —ho faci possible— es creïn en moments determinats —i, si pogués ser, d'una manera permanent millor— els mitjans pels quals es poguessin detectar les persones i els grups que intervenen provocant en manifestacions, en manifestacions naturalment autoritzades i perfectament legitimades.

Creiem que si un particular pot arribar a la identificació fotogràfica de determinats escamots, amb molta més facilitat podrà arribar-hi un govern com el de la Generalitat, els mitjans del qual són molt més importants. Creiem que és important que això s'aconsegueixi, i, per això, en demanem el vot favorable.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Moció ha presentat una esmena el Grup Socialista. El Grup esmenant té la paraula per a defensar la seva esmena. El Diputat senyor Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta Moció és una moció d'aquelles que pot passar desapercibuda en una sessió més o menys rutinària, i, en canvi, seria lamentable que fos així. Nosaltres, des del Grup Socialista, hem vist aquesta Moció amb preocupació —els ho

diem molt sincerament— i, per això, hi hem presentat una esmena.

L'esmena consisteix, com vostès poden veure, a reduir els quatre punts a un sol punt. Jo començaré per dir, molt breument, que a nosaltres ens sembla perfectament legítim que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té coneixement —i coneixement directe, segons diu—, fins i tot proves, d'una actuació reprovable dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, vulgui informar-se a fons i vulgui prendre les mesures perquè una cosa d'aquest tipus no es repeteixi. Ens sembla perfectament legítim, i diré més: nosaltres vam fer això fa bastant de temps, quan vam estimar que una determinada conducta dels mossos d'esquadra en enfrontar-se amb unes manifestants no havia estat correcta. Per tant, indiscutiblement és una posició legítima. Per això nosaltres en l'esmena que fem no ens oposem que es demani una informació i s'obtingui aquesta informació. Ara bé, cal veure aquesta esmena, i en ella hi ha la justificació de la Moció.

Fixin-se que en els quatre punts que han estat defensats hi ha una cosa molt singular, que és que el sentit fonamental de l'esmena i el que s'hauria de mantenir i exclusivament mantenir és demanar una informació sobre uns fets qüestionats: què va passar aquell dia? Però la Moció fa una cosa diferent, i és que a continuació dóna per feta, ja, la informació; considera que els resultats són aquells que el mateix senyor Alay va anunciar aquí, des d'aquesta tribuna, per propi convenciment. És a dir, que els següents punts de l'esmena suposen, per exemple, que els fets es van produir com a conseqüència de provocadors aliens a la manifestació. Quin resultat donarà aquesta informació? No ho sabem, però aquí, això, ja s'afirma.

Segon punt: es fa referència que hi ha hagut actuacions de la policia nacional de tipus discriminador. No ho sabem. Hem de demanar una informació. I, finalment, es pressuposa que les forces i cossos de seguretat de l'Estat no tenen mitjans per a detectar aquests possibles provocadors aliens a la manifestació. Un altre fet que no està provat ni està demostrat fins ara. És a dir, això, senyores i senyors Diputats, és allò que se'n diu fer supòsits d'una qüestió. Això és perjudicar, i, per tant, nosaltres, si seriosament, formalment, volem fer una investigació o una informació d'aquest tipus, de cap manera no podem fer això.

Per aquest motiu, la nostra posició ha estat clara. La nostra posició és que el que cal fer és demanar una informació —i tampoc no volem que es tracti a través de la Junta de Seguretat—, amb els mitjans que tingui el Consell Executiu, però que se'ns digui el que ell creu, el que ell sap que va passar el dia 11 de setembre. Però atenció, hi ha una cosa més, i més important encara: que la informació sigui sobre tots els incidents d'ordre públic que es van produir aquell dia. Per això nosaltres diem, amb una fórmula que jo crec que és sintèticament i suficientment explícita, que «es varen produir durant i en ocasió de la manifestació de l'Onze de Setembre propassat», i, després, això sí, i això també, per l'adopció, si s'escau, dels acords pertinents. Però contemplem-ho tot, no hi ha cap problema que es pugui solucionar si hom pretén només contemplar una part del problema. Aleshores, la Moció parla d'una actuació indiscriminada de les forces d'ordre públic de l'Estat; parla d'uns provocadors aliens a la manifestació, quan, en realitat, nosaltres sabem que això és una seqüència d'esdeveniments que comencen amb la crema de dues banderes espanyo-

les —jo no sé si en la intenció del senyor Alay hi ha el fet de creure que aquests suposats provocadors són els que van cremar les banderes o no, no ho sé; en tot cas, aquest és un punt qüestionat.

I hi ha un altre punt que és —se n'ha parlat en els diaris, i aquí cal dir-ho clarament— el problema de la passivitat o no passivitat dels aspirants a mossos d'esquadra, inclussivament els mossos d'esquadra i inclussivament el mateix Director General de Seguretat Ciutadana. Un altre punt qüestionat. Doncs bé, parlem de tots els temes, si és que els senyors i les senyores Diputats creuen que s'ha de parlar d'aquesta qüestió. No és gens dolent, al contrari, és bo, que tinguem una informació completa de tot el que va succeir.

Aquest és el motiu i és el sentit de la nostra esmena. Ens sembla, senyores i senyors Diputats, que amb això queda prou clara una cosa: que la nostra preocupació coincideix amb la preocupació que va expressar aquí l'Honorable senyor Conseller de Governació, el senyor Macià Alavedra, el dia que va contestar la interpellació del senyor Alay. Nosaltres hem de dir, sincerament, que en aquest punt estem absolutament d'acord amb aquella formulació. Ell va dir que aquest era un tema delicat, que era un tema que s'havia de tractar amb extraordinària sensibilitat i prudència, que era un tema que s'havia de tractar a través de la Junta de Seguretat. Evidentment, el Parlament pot demanar una informació, però és precipitat adoptar una moció en la qual ja el Parlament passa a accions positives, almenys exhortant el Consell Executiu. Això, des del nostre punt de vista, extralimita aquest comportament moderat i prudent. Creiem que és justament enfocant la qüestió en la Junta de Seguretat —com ell va insinuar, o com ell va afirmar exactament—, que és allà on cal deixar reduïts aquests problemes delicats —en les seves paraules textuals.

Ara, senyores i senyors Diputats, nosaltres sabem perfectament que la Junta de Seguretat funciona amb certes dificultats. Però la nostra preocupació ha de ser, des de tots els Grups i des de totes les zones d'influència, actuar de tal manera que es puguin desbloquejar aquests problemes, i, per tant, la nostra obligació, des de totes les zones d'influència, és frenar, perquè no hi pugui haver actituds imprudents. I a nosaltres ens sembla que, per exemple, és una imprudència deixar que el Director General de Seguretat Ciutadana s'escapi d'aquest capteniment que el mateix Conseller de Governació li assenyali, que faci determinades manifestacions imprudents que han motivat una actitud i una reprovació greu en els mitjans de comunicació, i que això no hagi estat, d'alguna manera, controlat pel mateix Conseller de Governació. I és greu, per tant, i és imprudent una moció presentada en els termes que ens ve presentada avui.

Crec que hi ha dos estils diferents. El nostre estil —ho saben vostès— en relació amb el problema de l'actuació dels Mossos d'Esquadra va ser fer una interpellació, a continuació vam tancar l'assumpte, no vam presentar cap moció i ens vam donar per satisfets amb el convenciment que, des del Govern de la Generalitat, es prendria bona nota d'allò que havia estat assenyalat com un motiu de preocupació. Aquests dos estils, evidentment, són diferents, jo en deixo constància aquí i els dic a tots vostès que facin l'esforç per entendre allò que, en paraules del Conseller, va ser qualificat com un problema delicat i digne de tractar-se amb tota prudència i moderació.

Moltes gràcies.

(*El senyor Conseller de Governació demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació desitja intervenir? Té la paraula l'Honorable senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo agraeixo moltíssim al Diputat senyor Casares que hagi qualificat la meua intervenció en una sessió passada, precisament, contestant la interpellació del senyor Alay, com una contestació prudent, com un avís a la delicadesa d'aquests temes i que aquests temes havien de ser tractats en la Junta de Seguretat. I, a més a més, agraeixo al senyor Casares que ell hagi dit que coincidia plenament amb aquesta posició.

Jo, el que lamento és que el senyor Casares no hagi utilitzat en aquesta intervenció la mateixa prudència i que els seus arguments, en defensar la seva esmena a la moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya —uns arguments basats en el fet que ja es qualificaven uns fets que havien d'ésser investigats i que ja es donaven per certes unes qüestions sobre les quals ens havíem d'informar i s'havia d'informar el Parlament—..., ell després ha caigut en el defecte que intentava criticar, perquè ha parlat de passivitat dels Mossos d'Esquadra, ha parlat de declaracions del Director General de Seguretat Ciutadana, ha jutjat aquestes declaracions, en definitiva, ha tingut una actitud plenament partidista; és a dir, sobre l'actuació dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, d'acord; el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té el dret legítim a demanar informació i en Comissió nosaltres ho vam fer en la intervenció dels Mossos d'Esquadra contra les feministes —recordo al senyor Casares que ho vam fer en el Ple, no en Comissió en aquell moment, com ell recomana en la seva esmena— però és que, a més a més, després, a continuació, el senyor Casares no fa cap judici sobre els cossos i forces de seguretat de l'Estat, i una sèrie de judicis sobre l'actuació dels Mossos d'Esquadra i del Director General de Seguretat. Jo vull tornar a l'esperit de la meua contesta en la interpellació defensada pel senyor Alay; jo sí, senyor Casares, que no emetré cap judici, ni sobre els cossos i forces de seguretat de l'Estat, però tampoc sobre l'actuació dels Mossos d'Esquadra i tractaré el tema en la Junta de Seguretat, si aquesta Junta de Seguretat, realment tots ajudem —tots, senyor Casares, com vostè ha promès— que es pugui reunir i que pugui actuar normalment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casares vol dir alguna cosa? Té un temps limitat, senyor Casares, d'acord amb el Reglament.

El Sr. CASARES (*de l'escó estant*): Moltes gràcies, senyor President, i des de l'escó, per fer-ho al més breu possible i només per dir, en primer lloc, una rectificació concreta de memòria, probablement, de l'Honorable senyor Conseller de Governació: el debat o l'explicació de la informació que es va donar sobre el capteniment dels Mossos d'Esquadra en la manifestació de la plaça Sant Jaume va ser feta en Comissió; el que es va veure en el Ple, si no ho recordo malament, va ser, en tot cas, una pregunta i dues interpellacions. Això va ser així, no té cap més importància, però de tota manera que quedi constància d'aquest fet, que és al *Diari de Sessions* altrament.

El que sí que m'interessa és deixar clara una cosa, que és que el senyor Conseller de Governació o no ha interpretat bé les

meves paraules, o jo no m'he expressat prou bé. Jo, senyor Conseller de Governació, no dono per provat res, jo només dic que de la mateixa manera que a la moció o proposta de moció es qüestionen uns fets perquè hi ha uns indicis, jo li dic que n'hi ha uns altres i uns altres d'una naturalesa tal, a més a més, que estan en aquests moments sota la investigació d'un sumari amb un jutge. I aquests fets no són precisament els que han preocupat en la moció, sinó els altres. Per tant, que quedi clar que jo no dono per provat res, l'únic que estic dient és que si uns fets, per indicis de qui sigui, han de ser objecte d'investigació o d'informació, aleshores, com diuen en castellà: «Que cada palo aguante su vela» i investiguem-los tots.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Bé, el senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Casares, jo he dit que el tema dels Mossos d'Esquadra sobre les feministes, el tema de l'actuació dels Mossos d'Esquadra en aquest cas, es va portar al Ple, i em ratifico: es va portar al Ple perquè hi va haver dues preguntes, de la senyora Calvet, concretament, i de la senyora Barenys, i les preguntes es fan al Ple. Jo he dit això —i ho ratifico— perquè aquests temes es van veure en el Ple; per tant, això és evident i és inqüestionable i vostè no m'ho podrà negar. D'altra banda, senyor Casares, vostè és advocat i sap perfectament que la mínima prudència i el mínim rigor exigeixen que, d'uns fets que estan sota investigació o suposant que estiguessin *sub iudice*, no se'n parla. No se'n parla perquè s'ha de deixar que el poder judicial segueixi la seva línia, i que el poder legislatiu no hi interfereixi, entre altres coses perquè no hi pot interferir. Jo li voldria tornar a recomanar aquesta prudència mínima.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara a les intervencions dels Grups que no han presentat esmenes. El Grup de Centristes no desitja intervenir. El Grup Mixt? (Pausa.) No desitja intervenir. El Grup del Partit Socialista Unificat? En el seu nom intervindrà el Diputat senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ: Senyor Presidente, señoras y señores Diputados para fijar la posición del Grupo del Partit Socialista Unificat de Catalunya acerca de los cuatro puntos de la moción presentada por el Grupo parlamentario d'Esquerra Republicana.

Dicho con la máxima brevedad la posición de nuestro Grupo será la siguiente. En el caso del apartado número 1 de la Moción, nuestro Grupo votará favorablemente; nosotros estimamos que realmente en el seno de la Junta de Seguridad, que se soliciten informaciones completas acerca de una determinada actuación de las fuerzas de seguridad del Estado es una cosa correcta y que, después, de ello se haga la debida información a la Comisión de Justicia, Derecho y Seguridad Ciudadana al Parlamento, es también absolutamente correcto.

No ocurre lo mismo con el apartado número 2, para el cual nuestro Grupo tiene serias reservas. Nosotros consideramos que el segundo apartado prejuzga de una manera muy clara el resultado de una investigación, y, por tanto, primero porque el prejuicio en sí mismo es una cosa recusable, que a nosotros no nos parece correcta, y, además, porque incluso dentro del equilibrio interno de la Moción estaría en una contradicción flagrante con lo que se propone en el número 1.

En el caso del número 3, que es: «Reclamar de la Junta de

Seguridad las actuaciones que en caso de manifestaciones y concentraciones no se hagan indiscriminadamente», nosotros también votaremos favorablemente; creemos que en realidad no actuar indiscriminadamente es algo que es exigible, en todo caso, a las fuerzas de seguridad del Estado, pero en cualquier caso, también, no es incorrecto que en la Junta de Seguridad se estimule, se tenga el debido celo, se tomen las iniciativas pertinentes para que esto realmente ocurra tal y como se reclama en la Moción.

Y, en cuanto al cuarto punto, relativo al servicio de información, nosotros votaremos desfavorablemente. Nosotros creemos que la creación de unos servicios de información contiene unas connotaciones y exige unas precisiones que realmente no están contenidas, y a nosotros nos parece que no es el lugar ni el momento idóneo establecerlas en un punto de una moción derivada de una interpelación formulada en su debido tiempo. Es decir, y resumiendo, nuestro Grupo —vuelvo a recordarlo— votará favorablemente los puntos 1 y 3, y votará desfavorablemente los puntos 2 y 4.

Nada más, señor President.

El Sr. PRESIDENT: El Grup de Convergència i Unió? El Diputat senyor Camps té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió. El Diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, nosaltres en expressar el posicionament del nostre Grup hem de fer nostres les paraules del Conseller de Governació pel que fa al capteniment i l'esperit amb què la receptivitat del nostre Grup fa dels quatre punts de la Moció. Per a nosaltres, són correctes; no hi ha, gens ni mica, cap pressupòsit, cap judici d'intencions, no hi ha res que impedeixi la tasca d'informació que ha de fer, que els punts de la Moció manen, però, per a nosaltres, hi ha una cosa molt important, que segurament, des de la nostra òptica política, marca la diferència del suport en aquests quatre punts de la Moció, no tant pel seu contingut concret, que no ens mirem amb una lupa processal i jurídica, que no escau en aquesta Cambra, sinó amb una lupa o amb un mirall polític. Nosaltres pensem que l'article 13.2 de l'Estatut marca unes funcions de la Junta de Seguretat que potser, de vegades, s'obliden. Nosaltres pensem que tot el tema de seguretat, tot el tema de la policia autonòmica és un tema seriós, és un tema important, és un tema al qual nosaltres donem una importància extrema, per això, perquè volem que la Junta de Seguretat actuï, i actuï seriosament, que es desbloquegi d'una vegada, que realment no s'encalli per actituds puerils d'espantar-se, que són pròpies d'un torero, però mai d'una autoritat.

Precisament per això, perquè volem que la Junta de Seguretat actuï i ho faci, nosaltres donem suport als quatre punts de la Moció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, el Diputat presentant té ara la paraula per a indicar si accepta totalment o parcialment l'esmena presentada.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria referir-me a la intervenció que ha fet el senyor Casares, que ha qualificat de sessió rutinària la sessió en la qual es va debatre la interpellació que varem presentar. Jo diria que sessió rutinària no, res de res, que era una sessió, no crec que n'hi hagi de rutinàries i de no rutinàries. Crec que tampoc no ha es-

coltat prou bé les meves paraules perquè diu que jo he parlat de discriminador referint-me a la policia de l'Estat. Jo no he aplicat mai aquesta paraula: «discriminador». Quan he parlat indiscriminadament en el text de la Moció, em refereia que s'actua d'una manera discrecional, perquè, si fos discriminador, seria que triarien les persones a les quals han de perseguir, i això no ho fan; precisament, em queixava de tot el contrari, que veien gent asseguda en un bar que no tenien res a veure amb la qüestió, i anaven contra ells. Això no és ser discriminador; això, en tot cas, és actuar indiscriminadament o actuar amb una excessiva discrecionalitat.

Tampoc no he dit que els serveis de seguretat de l'Estat no tinguin prou mitjans d'identificació dels responsables. Precisament, del que sempre ens hem dolgut nosaltres és que estem convençuts que tenen els mitjans suficients per a la identificació, però que els empren només quan els convé, i aquesta és una qüestió que constato i que justifica el punt número 4 de la nostra Moció, perquè allò que no fan —perquè no convé, o per la causa que sigui— els cossos i forces de seguretat de l'Estat, ho faci el Consell Executiu de la Generalitat.

Després s'ha estès en uns altres incidents, i jo sento haver de dir que això podria ser motiu d'una altra interpellació i d'una altra Moció, i, en tot cas, si, referent als Mossos d'Esquadra, es va presentar una interpellació i després no es va presentar moció, a mi em sembla que ara no és qüestió de ficar-ho aquí, perquè la nostra interpellació i la nostra moció és un fet molt concret. No es tracta dels Mossos d'Esquadra. Aquest podria ser el motiu de la seva interpellació; en el nostre cas es tracta de l'actuació dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, i, aleshores, a mi em fa pensar que amb la seva intervenció i amb la seva esmena el que es pretén és posar una cortina de fum que tapi el veritable sentit de la nostra intervenció i de la nostra Moció, i, això, naturalment, no ho acceptarem.

Si vostè té alguna cosa a fer respecte a això presenti nova interpellació i presenti moció i aleshores jo també parlaré respecte a això. Però, en aquest cas, em limito als cossos i forces de seguretat de l'Estat, l'actuació dels quals —aquesta l'he comprovada jo personalment, i, és natural, és la meua paraula contra la de qui vulgui, que pugui ignorar-ho, que pugui dubtar-ho—..., però aquesta la vaig comprovar, i per això vaig presentar la interpellació.

El sentit de l'esmena del Grup Socialista té una altra finalitat, jo diria, i no vull entrar en un judici d'intencions, però és que em temo que inevitablement s'hi ha d'entrar, i és que el que es pretén és allargassar la qüestió, anar-la demorant, demanar que el Parlament de Catalunya insti el Consell Executiu perquè el Conseller de Governació comparegui a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana per fer un debat i després, al final, si s'escau, prendre els acords pertinents; em sembla que és posposar la qüestió i relegar-la en el temps d'aquesta manera, i es van oblidant les coses i perden actualitat. No, en fi, nosaltres no volem que, d'això, se'n parli el mes de febrer o el mes de març, volem que se'n parli ja ara, i per això el que fem és exigir en els nostres punts que el Consell Executiu de la Generalitat recapti, a través dels seus representants a la Junta de Seguretat, les informacions necessàries per a escatir aquesta qüestió, i, naturalment, això sens perjudici que informin novament el Consell Executiu davant la Comissió de Justícia, o davant del mateix Ple, del que sigui, però, en tot cas,

que comencin aquesta tasca, perquè aquesta és una funció estricta i exclusiva del Consell Executiu de la Generalitat, de recaptar i demanar les informacions que calgui, i, a més a més, a la Junta de Seguretat, que, d'altra banda, sempre hem criticat que no s'ha reunit prou, sempre hem criticat que en tres anys i mig d'existència del Consell Executiu de la Generalitat, oficialment diuen que s'ha reunit deu o onze vegades, en realitat, a mi en fa la impressió que mitja dotzena de vegades han estat efectives, la resta no sé què hauran fet, però, en tot cas, tampoc no s'han vist gaire les actuacions de la Junta de Seguretat. Volem, en aquest cas, que la Junta de Seguretat actuï, i ara té una oportunitat d'actuar donant aquestes informacions que nosaltres demanem.

Bé, hi ha una qüestió sobre el punt segon de l'ordre de la Moció que...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Alay, si es vol atènyer a l'esmena...

El Sr. ALAY: Sí, precisament és que anava a atènyer-me al punt número 2. (*Rialles.*)

Al punt número 2 de la Moció el senyor Valentín ha dit, amb molt d'encert, que això semblava una presumpció, que prejudicàvem que s'havien fet aquestes actuacions. Jo diria que potser ha estat un error de redacció, i demanaria al senyor President o a la Mesa si fos possible que digui: «aliens a la manifestació que motivaren aquelles intervencions, i, si s'escau, la més enèrgica actuació contra els responsables.», amb la qual cosa ja desapareix la presumpció que el que denunciem nosaltres fos real o no, i d'aquesta manera ens sembla que podia donar més força i, al mateix temps, li trauria molt el verí que semblaria que pogués tenir. No sé si reglamentàriament és permisible, es tracta d'incloure un «si s'escau», i amb això demanariem ja la votació del text tal com ha estat redactat, naturalment amb tots els quatre punts de la nostra Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Bé, aleshores, el text que proposa a votació el senyor Alay, per recollir en certa manera l'esmena, que en altres aspectes no accepta, és d'afegir la paraula «si s'escau» en el segon punt, que quedaria redactat així: «Solliciti, a través de la Junta de Seguretat, la identificació dels provocadors aliens a la manifestació que motivaren aquelles intervencions i, si s'escau, la més enèrgica actuació contra els responsables.» (*El senyor Armet demana per parlar.*) Senyor Armet?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Senyor President, una intervenció d'ordre. En primer lloc, voldriem preguntar-li, al President, si el precedent que l'interpellant, en lloc de parlar de l'esmena, pugui obrir un altre torn de rèplica, a nosaltres ens sembla bé, President, o sigui, no en fem una qüestió...

El Sr. PRESIDENT: No, senyor Armet, jo li demanaria que es rellegís el *Diari de Sessions* si la seva memòria falla. No és precedent, és una cosa que s'ha fet nombroses vegades i en certa manera hi ha hagut un esperit de tolerància fins a un cert punt de la Presidència.

El Sr. ARMET: Sí, però el Diputat que els parla, com que ha estat sovint condicionat per l'actitud del President en aquest sentit, voldria que el precedent que s'ha establert ara sigui un precedent de futur.

El Sr. PRESIDENT: No, és que tampoc no s'ha establert un

precedent, el senyor Alay ha parlat sobre l'esmena i s'ha adreçat al Diputat esmenant, no?

El Sr. ARMET: D'acord, d'acord, senyor President, em sembla que tots plegats hem sentit el debat.

Segona consideració: si no ho crec malament, el Grup del PSUC no té cap esmena, per tant aquí no hi pot haver —si no és que hi hagi una consideració d'esmena tècnica—, no hi pot haver cap tipus de plantejament en aquest sentit, si no estic equivocant.

El Sr. PRESIDENT: Miri, d'acord amb el Reglament, i em penso que és a allò a què ens hem d'atenir, senyor Armet, les mocions van a l'article 125, i l'article 125 remet al procediment de les proposicions no de llei, i, aleshores, diu: «Un cop acabades aquestes intervencions, se sotmetrà a votació la proposició amb les esmenes acceptades pel proponent.»

I, aleshores, evidentment, hi ha tots els precedents que vulgui el senyor Armet, que no es tracta d'acceptar literalment l'esmena del proponent, sinó de buscar un text que s'acosti a l'esperit de l'esmena del proponent. Bé, jo crec que realment si vostès agafen l'esmena del Grup Socialista, en aquest text s'afegeix, perquè s'hi acostar, perquè el senyor Casares precisament ha justificat la seva esmena dient que se suposaven, ja per endavant, uns fets, i en realitat l'esmena, en afegir «si s'escau», deixa la possibilitat que aquests fets hagin de determinar-se. És a dir, mai no s'ha interpretat aquest article en el sentit que s'havia d'agafar literalment el text de l'esmena, sinó que es podia buscar un text intermedi, el qual s'acostava a l'esperit de l'esmena i al text.

Bé, passem, doncs, a votació (El senyor Clotas demana per parlar.) Senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS (de l'escó estant): Senyor President, el Grup Socialista desitjaria que es tornés a llegir el primer punt de la Moció, tal com quedaria amb la part d'esmena recollida.

El Sr. PRESIDENT: No, al primer punt de la Moció no hi ha hagut esmena, no; és al segon punt, al segon punt. El primer punt no ha estat esmenat.

(El senyor Ribó s'aixeca per parlar)

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres no hem entès sobre quines bases s'introdueix una esmena al punt 2, quan l'únic punt que té esmena és el punt primer.

El Sr. PRESIDENT: No, perdoni, el que és esmenat és la totalitat de la Moció; llegeixi el text de l'esmena, i diu «punt únic», és a dir, que se substitueixen els quatre punts per un de sol. Per tant, l'esmena s'ha d'interpretar com una esmena a la totalitat de la Moció, no al punt primer.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, aleshores, què és el que anem a votar, si és que ho podem saber, on s'introdueix la modificació, i, senyor President, a partir de quina esmena s'introdueix aquesta modificació?

El Sr. PRESIDENT: Sí, a partir de l'esmena, de l'única esmena presentada, que era una esmena a la totalitat de la Moció, no al punt primer, eh? I, aleshores, el que es va a votar és el text de la Moció tal com estava en el segon punt intercalant les paraules «si s'escau».

El Sr. RIBÓ: Ho hem de considerar com una esmena transaccional entre l'esmena presentada i el text de la Moció?

El Sr. PRESIDENT: Exacte, com sempre en les mocions i proposicions no de llei. El que es vota és el text que proposa el proponent.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres no tenim memòria suficient del *Diari de Sessions*, però creiem que és la primera vegada que en una Moció s'introdueix un nou text que no està en el text de l'esmena presentada. (Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, ho sento molt, però l'article 125 al punt 3, diu: «El debat i la votació es faran d'acord amb allò que s'estableix per a les proposicions no de llei.», i l'article 130 estableix això per a les proposicions no de llei. I això ho hem fet una pila de vegades per a les mocions; si el senyor Ribó vol consultar el *Diari de Sessions* acabada aquesta sessió, en trobarà nombrosos precedents.

El Sr. RIBÓ: Perdoni que hi insisteixi: l'article 130 diu: «Un cop acabades aquestes intervencions, se sotmetrà a votació la proposició amb les esmenes acceptades pel proponent.»

El Sr. PRESIDENT: D'acord...

El Sr. RIBÓ: ...amb les esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Tots els precedents han estat sempre —i podríem citar-ne moltíssims— que el proponent ha modificat el seu text, recollint, d'alguna forma, l'esmena o esmenes literalment en el seu esperit, i aquest fet em sembla que no pot ser posat en dubte. D'acord, senyor Ribó? (Pausa.) Molt bé, passem, doncs, a votació, i pel que jo he entès per les intervencions anteriors, es tractaria de votar els diferents punts separatament, no? (El senyor Casares demana per parlar.) Senyor Casares?

El Sr. CASARES (de l'escó estant): Prenc la paraula molt breument perquè, com a l'autor de l'esmena, voldria fer una curta precisió.

El Sr. PRESIDENT: Bé.

El Sr. CASARES: Bé, senyor President, jo li vaig a dir la veritat, jo em penso que vostè està encertat (rialles) —parlo sincerament, diguem-ho així (remor de veus). Crec que vostè està encertat en la interpretació que fa de la incorporació d'esmenes pel proponent de la Moció; això, ho hem fet moltes vegades, i ens hem donat per satisfets.

El Sr. PRESIDENT: Sí, d'acord.

El Sr. CASARES: Ara, jo li vaig a dir una cosa. Jo personalment, com a presentant d'aquesta esmena, no sento gens ni mica, ni en tot ni en part, que s'hagi acceptat ni l'esmena ni l'esperit de la nostra esmena. Per tant, la introducció d'aquesta expressió en un conjunt que per a nosaltres és absolutament desorientador acaba desorientant, i, dit amb altres paraules, això ajuda a fer passar gat per llebre.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Bé, fet aquest aclariment pel senyor Casares, que no sé si era procedent reglamentàriament, però, és igual, en tot cas no és inútil, passem, doncs, a votació. Procedirem a votació separada per als quatre punts, d'acord amb el que ha manifestat algun Grup parlamentari.

Passem, doncs, a votació el primer punt de la Moció.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El primer punt de la Moció ha estat aprovat per 60 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a votació el segon punt, que llegirem perquè quedi clar el text que es vota: «Sollicitin, a través de la Junta de Seguretat, la identificació dels provocadors aliens a la mani-

festació que motivaren aquelles intervencions i, si s'escau, la més enèrgica actuació contra els responsables.»

Bé, passem, doncs, a votació aquest text.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El segon punt de la Moció ha estat aprovat per 49 vots a favor, 40 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a votació el tercer punt, en què no hi ha modificació, com tampoc en el quart.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el tercer punt, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El tercer punt de la Moció ha estat aprovat per 62 vots a favor, 26 en contra i 6 abstencions.

I passem ara a votació, finalment, el quart punt, i darrer, de la Moció.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El quart punt de la Moció ha estat aprovat per 49 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la prevenció d'incendis forestals, presentada pel Diputat senyor Marçal Casanovas, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Diputat presentant de la Moció té la paraula per a la seva defensa.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, aquesta Moció que jo presento avui aquí, com tots vostès saben, és conseqüència d'una interpellació que va tenir lloc en aquesta Cambra en el darrer Ple.

Aquí vam interpellar el Consell Executiu per saber què s'havia fet o què es pensava fer sobre prevenció contra incendis. El senyor Conseller, en aquell moment, ens va respondre explicant-nos —com ja vaig dir en la meua resposta— tota una sèrie de qüestions de futur: que si hi havia una llei francesa que el Primer Ministre Pierre Mauroy estava estudiant, i que semblava que era molt bonica i que també l'hauríem d'estudiar aquí, que el senyor Conseller tornaria a anar, el dia 18 de novembre —d'aquí a pocs dies—, a França per parlar d'aquesta llei... Esperem que sigui efectiva, aquesta entrevista.

Ens parlava, també, que es farien una sèrie de tallafocs, cosa que ja se'ns havia dit, i no sabem que se n'hagin fet gaires, o gairebé cap —no diré cap, perquè no ho sabem tot, però no s'han vist, efectivament, en el paisatge de Catalunya els tallafocs que s'hi podien haver fet.

Davant de tota aquesta inconcreció, i davant que potser no va entendre, també, al mateix temps, el que és la prevenció d'incendis, perquè el senyor Conseller, en la seva explicació, en la contrarèplica de la meua rèplica ens va parlar com a prevenció —i dic les seves mateixes paraules— que: «Però, miri,

en prevenció s'han fet 244 tanques, repartides per tota la geografia de Catalunya; 179 cinemes van passar un *filmet* de trenta minuts de durada, fent un total de 651 setmanes, i una cobertura de 87 cinemes a la província de Barcelona, 354 setmanes; a 29 cinemes a la província de Girona, 96 setmanes; 24 cinemes, a la província de Lleida, 11 setmanes; 27 cinemes, a la província de Tarragona, 90 setmanes. Podria continuar llegint: 27 emissores passaren quatre falques, dues en català i dues en castellà; 14 emissores a Barcelona...» Bé, etcètera. 200.000 adhesius a automòbils, 20.000 cartells...

Senyor Conseller, jo crec que, això, el senyor Conseller no ho va entendre bé. Ell ens parla aquí de conscienciació, de donar consciència a la població que els focs fan mal, i que s'ha de tenir una certa consciència de respectar unes normes, però em sembla que jo vaig deixar prou clar en la meua intervenció que jo, aquest aspecte..., evidentment, evidentment que és un punt que també s'ha de fer, això és evident, no em queixo que s'hagi fet, jo no em queixo pas que s'hagi fet, però això no és prevenció, i, sobretot, no és prevenció quan va quedar em sembla que demostrat, i no per boca meua, sinó per boca de la gent que porta —almenys en dos territoris determinats, en dues circumscripcions electorals com són la de Barcelona i la de Girona—, que porta, que són els capdavanters dels serveis d'incendis de la Generalitat, que van dir públicament, escrit en els diaris, que el 70%, com a mínim, dels focs dels boscos són ocasionats volgutament. Són ocasionats per piròmans. A un piròman, que li vagin a explicar que no ha d'encendre foc al bosc... Això és risible. I creiem que és essencial, evidentment, de fer una prevenció; s'ha de fer una conscienciació, s'ha de fer tot, perquè aquest altre 30% d'incendis que es fan són ocasionals i, molt sovint, per falta de consciència de la gent que va a la muntanya. Amb això hi estem d'acord, però també estem d'acord que, pel que fa a aquest 70% d'incendis —almenys, ja dic, en dues circumscripcions, la de Barcelona i la de Girona— que és ocasionat volgutament per piròmans, això no marxa. I nosaltres creiem que s'han de prendre unes mesures adequades, però no unes mesures inconcretes, unes mesures, com se'ns ha dit moltes vegades, que «es farà això, s'organitzarà això». Nosaltres voldríem unes mesures concretes, i és amb aquesta finalitat que nosaltres hem presentat aquesta Moció.

En el primer punt demanem que en el termini de tres mesos es presenti a la consideració d'aquesta Cambra un pla de mesures directes. Directes vol dir d'aplicació sobre aquest assumpte, no d'estructuració d'uns serveis, sinó de mesures que siguin vàlides per a prevenció immediata d'incendis, un pla de mesures directes de prevenció d'incendis, en què s'indiquin les mesures que es posaran en pràctica abans de l'estiu que ve, abans de l'estiu del 1984, perquè volem saber què es pensa fer el proper estiu, que preveiem que serà sec, com ho són tots els que han vingut fins ara, d'una colla d'anys ençà, i, al mateix temps, volem que hi hagi preses unes mesures concretes, no que se'n parlarà l'estiu que ve, d'un altre futur, sinó ja d'un futur immediat.

En el segon punt... També va quedar d'una manera molt inconcreta; es va parlar de repoblacions forestals, però no es va contestar al que jo havia demanat, si aquestes repoblacions forestals es feien d'una manera adequada. D'això, no se'n va dir ni una paraula, en la intervenció del senyor Conseller. Es va dir que es feien unes repoblacions forestals; jo vaig dir que

aquestes repoblacions forestals era en l'ambient que es feien mal fetes. Aquí no se'ns va donar cap seguretat que es fessin ben fetes, i, per tant, el segon punt tira per aquest cantó. Diu: «Per a poder procedir a una adequada repoblació forestal de les zones devastades pel foc, que sigui encarregat a especialistes de reconeguda vàlua en ecologia vegetal un estudi general de la vegetació arbòria a Catalunya i de les espècies que, essent adients a la repoblació, resisteixen millor els incendis.»

I, el tercer punt, que creiem també que és interessantíssim, és que aquestes mesures es posin en coneixement de l'ajuntament o els ajuntaments afectats, perquè ells són els qui viuen d'una manera més immediata l'assumpte i coneixen més bé els seus boscos, coneixen més bé el seu paisatge i la seva zona.

És per tot això que demanem als senyors Diputats que vulguin votar favorablement la nostra Moció.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Moció hi ha presentada una esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. En nom d'aquest Grup, té la paraula el senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari, que va escoltar amb atenció el debat que va tenir lloc en la interpellació origen de la Moció que en aquest moment estem discutint, vol manifestar que votará afirmativament els tres punts de la Moció presentada per Esquerra Republicana de Catalunya.

En primer lloc, perquè creiem correcta la presentació d'un pla de mesures directes de prevenció d'incendis, en què s'indiquin les mesures que es posaran en pràctica abans de l'estiu del 84, amb totes les limitacions que això, evidentment, comporta, pel fet de tenir tres mesos per a preparar-lo i ser mesures d'abans de l'any 1984; tot i això, hi estem d'acord, perquè estem d'acord que es procedeixi a l'estudi general de la vegetació arbòria de Catalunya. Aquest és un tema que nosaltres ja vam plantejar en el debat —de trist final— del primer Pla d'Obres Públiques de la Generalitat de Catalunya, i estem d'acord que, a l'hora d'establir determinades repoblacions, es consulti el criteri dels ajuntaments, no només com a tals ajuntaments, sinó com a vehicles a través dels quals es poden vehicular les opinions dels centres, els organismes, les entitats existents a la zona, i que tinguin un determinat interès en qualsevol dels aspectes que incideixen sobre les masses forestals i la situació del bosc a Catalunya.

Això no obstant, creiem bo afegir —i per això fèiem una esmena d'addició a aquesta Moció— un darrer punt que fes referència a un tema concret, segurament el que apareix més clarament als ulls dels ciutadans de Catalunya que en un moment o un altre trepitgen el nostre bosc, que té aquest doble vessant de ser una actitud ja de prevenció concreta, però, al mateix temps, també una actitud de pedagogia, de conducta cívica, per a tots els ciutadans de Catalunya. I en aquest sentit afegíem a aquesta Moció un punt 4, que deia el següent: «Que el Consell Executiu dicti les disposicions necessàries per a garantir que en qualsevol tala de bosc degudament autoritzada les branques i el rebuig de fusta no restin a l'interior del bosc per la perillositat potencial que això comporta, ni al bell mig dels camins de muntanya existents en la zona.»

Amb això no estem dient que s'hagin de treure les fulles dels arbres talats; estem dient que el que és la branca grossa i

rebuig, estrictament, de fusta —per tant, tot allò que no és susceptible de crear sotabosc— sigui retirat d'aquest bosc, sigui retirat d'aquests camins de muntanya i no es deixi, com es fa en l'actualitat, en el bell mig d'aquest. Per múltiples raons: per la perillositat potencial que això comporta, com diem en la nostra Moció, perquè es tracta d'una mesura de prevenció important; perquè el fet que els camins quedin bruts amb aquesta fusta, normalment grossa, impedeix també l'accés al bosc en el moment en què s'hagi produït, dissortadament, l'incendi forestal; perquè és evident que determinats d'aquests camins, per petits que siguin, segons les condicions del bosc, actuen també de tallafocs, per múltiples raons.

I diem que «dicti les disposicions necessàries» per tal d'evitar que algú pogués entendre que això vol dir que, forçosament, aquell qui ven la llenya d'un bosc talat, o aquell qui se n'aprofita, ha de córrer amb les despeses econòmiques d'això. Aquest és un tema el qual, en tot cas, cal desenvolupar per via de disposició, i és quelcom que nosaltres, com no podia ser d'altra manera, deixem obert a l'actitud discrecional del Consell Executiu.

I aquest és, senyor President, el sentit de l'esmena que el nostre Grup parlamentari ha presentat a aquesta Moció, amb la confiança que el Grup d'Esquerra Republicana l'accepti i sigui votada per la immensa majoria d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Ara poden intervenir els Grups no esmenants; en primer lloc, el Grup de Centristes? *(Pausa.)* No desitja intervenir. El Grup Mixt? *(Pausa.)* No desitja intervenir. El Grup Socialista? El Diputat senyor Ganyet, en nom del Grup Socialista.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, he de començar la meua intervenció afirmant que compartim la preocupació del Diputat Marçal Casanovas pels incendis forestals.

El Grup Socialista ha assajat al llarg de la present legislatura manta vegada de sensibilitzar la Cambra pel problema de la desprotecció i l'abandó del bosc a Catalunya.

Sense anar més enllà, el propassat dia 1 de juliol aquest Parlament aprovava una Moció socialista redactada en els termes següents: «Que amb tota urgència es posin les bases de definició del mapa forestal actualitzat, així com les mesures concretes de protecció de les superfícies forestals que hi són contingudes; que, sistemàticament, es reculli i s'elabori la informació necessària de l'estructura de la propietat privada i de l'estat actual de la indústria transformadora sobre el moviment d'importació i d'exportació de fusta i totes les altres dades que possibilitin uns objectius clars d'intervenció político-administrativa; que s'endegui una adequada planificació, tant dels boscos comunals i públics, amb la clarificació i el foment de la participació dels ajuntaments en la línia de creació de llocs de treballs permanents a les comarques de clara vocació forestal, com dels boscos privats, a través d'instruments com els crèdits, les subvencions i l'ajut a l'associacionisme dels propietaris; que es dugui a terme una profunda reestructuració tècnico-administrativa ampliant els equips tècnics i ubicant-los prop de les masses forestals; que es creï una escola de tècnics de grau mitjà a Catalunya i es comenci definitivament la capacitació professional, així com la investigació silvícola, especialment pel que es refereix al bosc protector mediterrani, i que es pre-

sentí al Parlament» —això m'agradaria que ho retinguessin les senyores i els senyors Diputats— «abans del dia 31 d'octubre de 1983 un pla de repoblació, de defensa de les masses arbòries i de lluita contra l'erosió, que tingui en compte, de forma coordinada, els diferents programes del Departament d'Agricultura, etcètera.»

Aquests termes, inequívocament, persegueixen l'objectiu de fonamentar l'inici d'una autèntica política forestal a Catalunya. La constatació que, ja acabant la primera legislatura de l'etapa estatutària, el Consell Executiu no té encara política forestal ens ha obligat a plantejar aquesta anòmala i perniciososa de situació, amb un ànim, com és normal, constructiu, buscant el compromís del Govern cap al redreçament d'una part tan important del sòl català.

La Moció del Diputat Marçal Casanovas, d'Esquerra Republicana de Catalunya, va en la bona direcció, però, al nostre parer, es queda curta i li manca una visió global. Malament podrà assegurar-se l'assoliment d'un patrimoni forestal saludable a Catalunya si només s'arbitressin mesures adreçades a la previsió dels incendis i a la política de repoblacions. Es tracta, sens dubte, de mesures parcials, del tot necessàries però insuficients.

Només l'exercici d'una adequada silvicultura, durant els tres-cents seixanta-cinc dies de l'any, i durant molts lustres, podrà obrir perspectives més favorables a la dramàtica situació actual.

Entenem, doncs, els tres punts de la Moció com a aspectes sectorials dels punts ja aprovats en la resolució de l'1 de juliol; que el Consell Executiu no entengui —és un vot que fem—, que es tracta de qüestions no connexes, la qual cosa fóra mostra inequívoca d'una visió immadura que reblaria la indefinició, el cofoisme o la paralització de l'actuació governamental en el tema forestal en els passats quatre anys.

Votarem, doncs, a favor de la Moció, dels tres punts de la Moció d'Esquerra Republicana, amb aquestes condicions, si em permeten l'expressió, i també del nou apartat quatre proposat pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, que em sembla complementari dels tres punts anteriors.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup de Convergència i Unió, el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. De l'escó estant, si m'ho permet. El nostre Grup parlamentari està plenament conforme amb la redacció de la Moció, tal com l'ha presentada el Diputat senyor Casanovas, perquè entenem que és correcte en tots els seus punts.

Quant al primer punt, creiem que aquesta possibilitat de presentar a la consideració de la Cambra tot un conjunt de mesures que es posaran en pràctica permetrà d'ampliar aquella petita part de les mesures adoptades o en curs d'adopció que va explicar aquí, en la Cambra, en el curs de la interpellació, l'H. Sr. Conseller de Governació, i així es podrà desfer el temor que semblava manifestar el senyor Casanovas sobre l'abast exacte, important, que evidentment ho serà, d'aquestes mesures de prevenció.

Pel que fa al segon punt, també el considerem adient perquè, entre altres motius, a part la seva necessitat evident, donat el tipus de vegetació mediterrànea quant a boscos, en el

marc que ens trobem inscrits nosaltres, el Departament ja comptava, ja compta ara, amb un estudi fet per un grup d'experts, encapçalat pel Catedràtic senyor Oriol de Bolós, sobre aquest tema, ara, creiem que no hi ha cap inconvenient a ampliar i actualitzar aquest estudi per continuar justificant la necessitat de les concretes i exactes operacions de repoblació que es duen a terme.

Pel que fa al tercer punt, doncs, també el considerem apropiat. És convenient que els ajuntaments afectats per la repoblació en els seus termes hi diguin la seva opinió i el seu parer.

Finalment, pel cas que el Diputat senyor Casanovas volgués recollir l'afegitó que, per via d'esmena i com a punt quart, proposa el PSUC, nosaltres també el trobem adequat perquè aquest tema, realment, com ha apuntat l'Il·lustre Diputat senyor Vives, no és un tema secundari, perquè recordo que a la Comissió d'Investigació que va designar aquest Parlament sobre la investigació dels incendis forestals aquesta qüestió de la neteja dels boscos es va mostrar un element important a l'hora de propagar o facilitar els incendis. I, com deia el senyor Vives, no aquell tipus d'element que forma part del sotabosc, que forma part de l'ecosistema del bosc, si no aquests rebuigs de fusta que, doncs, creen perills totalment innecessaris. I, per això, en el cas que el Diputat mocionador vulgui recollir aquest afegitó, el nostre Grup amb molt de gust votaria, també favorablement, aquest quart punt, com ho pensa fer —per les paraules que he dit se'n desprèn ja— als altres tres punts.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Casanovas té la paraula per a indicar la seva posició sobre l'esmena presentada.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, bé, com a Diputat mocionador, posaré el meu criteri sobre l'esmena presentada. Evidentment, jo no havia contemplat l'edició d'aquesta cosa concreta perquè creia que això era un marge general en el qual s'havia de donar cabuda a totes les mesures que es poguessin prendre, tal com diu en el punt 1.

Però, jo mateix, des d'aquí, d'aquesta tribuna, vaig dir, en el moment de la meua intervenció en la interpellació, que una de les causes que produïen la propagació dels incendis era, precisament, l'abandó d'aquestes capçaleres, l'abandó d'aquesta brossa morta produïda per els arbres tallats. Precisament, com que és una cosa important, i, a més, la posició que s'ha donat aquí dels diferents Grups admeten tots ells que és important, nosaltres, amb satisfacció, exposarem l'adjunció d'aquest punt quatre a continuació de la nostra Moció en el moment de considerar-la per a la votació.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, senyores i senyors Diputats, em sembla que no hi ha inconvenient que poguem votar conjuntament tots els tres punts de la Moció i el quart punt que el Diputat senyor Casanovas acaba de manifestar que accepta que sigui posat a votació, també, és a dir el quart punt de l'esmena presentada pel Grup del PSUC.

Passem, doncs, a votació el conjunt de la Moció amb aquesta esmena incorporada.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin dret.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

La Moció, amb la incorporació de l'esmena, ha quedat aprovada per unanimitat dels presents.

Sí. Bé, senyores i senyors Diputats, tal com vam acordar ahir, d'aquí a cinc minuts ha de tenir lloc la votació per a l'elecció, la designació del membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Suspenem, doncs, la sessió, però estrictament per cinc minuts. La sessió es reprendrà, exactament, a les dotze.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts i nou minuts de dotze del migdia. La sessió es reprèn a les dotze i cinc minuts.)

Designació del membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que substituirà el senyor Jordi Daroca i Giró

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Senyores i senyors Diputats, passem ara, complint l'acord del Ple d'ahir, a la designació del membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que ha de substituir el senyor Jordi Daroca i Giró, que va presentar la seva dimissió.

Recordaré a les senyores i als senyors Diputats que la Llei 10/1983, aprovada per aquest Parlament, de creació de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels serveis de radiodifusió i televisió de la Generalitat, estableix en el seu article 4 que el Consell d'Administració es compon de dotze membres elegits pel Parlament, mitjançant majoria de dos terços, entre persones de rellevants mèrits professionals, i que les vacants que es produeixin en el Consell són cobertes seguint el mateix procediment.

Anem, doncs, ara, a procedir a aquesta votació, que serà secreta, per paperetes, per complir aquest article 4.2 de la Llei aprovada. Tot seguit que els senyors uixers hagin procedit a la distribució de les paperetes començarem la votació. El senyor Secretari donarà lectura als noms dels senyors Diputats, els quals s'acostaran a la Mesa per dipositar la seva papereta a l'urna.

Comença la votació.

(Els 1. Srs. Secretaris Primer i Segon llegeixen el nom de les Il·lustres senyores Diputades i dels Il·lustres senyors Diputats, els quals procedeixen a votar.)

El Sr. PRESIDENT: Anem a procedir a l'escrutini.

(Es fa l'escrutini.)

El resultat de la votació ha estat el següent: Albert Pons Valón, 88 vots; Concepció Ferrer, 1 vot; en blanc, 14 paperetes. Per tant, el quòrum dels dos terços, que en el cas present és de 87 vots ha estat assolit. El senyor Albert Pons Valón ha quedat designat membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre la compra de terres de la finca del Castell del Remei, a Lleida

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la Interpellació al Consell Executiu sobre

la compra de terres de la finca del Castell del Remei, a Lleida, presentada pel Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista. El Diputat senyor Ayguadé té la paraula per a la defensa de la seva moció.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no tornarem a repetir el conjunt d'afirmacions que he anat fent al llarg de la pregunta i la interpellació substanciades en aquest mateix Ple durant un continu nombre de sessions parlamentàries, però calia presentar una moció en aquest Parlament perquè l'acció del Consell Executiu no continués agreujant una situació que es ve donant d'una manera continuada en el món rural. La compra de terres, actualment, s'està fent, en una part, pels mateixos pagesos i també per un conjunt de membres de la nostra societat catalana que no són pagesos.

La compra d'aquesta terra es fa, normalment, molt pel damunt del preu de les possibilitats de compra de les terres dels mateixos pagesos, donades les rendes d'aquests. És per això, que el primer punt de la moció ve a intentar resoldre el que en el seu moment va fer el Consell Executiu en la compra de part d'una finca, com és la del Castell del Remei, molt pel damunt del seu preu real, per tant, entrant a col·laborar en l'especulació de la pròpia terra.

I és per això que aquesta Moció, en el seu punt primer, demana que el Consell Executiu en el termini màxim d'un mes presenti un pla d'inversions per a la compra de terres i s'emmarca per a qui ha d'anar destinada aquesta compra de terres: als pagesos privats de la seva explotació per expropiacions, per causes d'interès públic, que fonamentalment era l'interès per la compra de part de la finca del Castell del Remei; els pagesos privats d'una explotació viable per divisions successòries, per canvis de qualificació urbanística o per l'exercici del dret de l'arrendador a conrear directament la finca per ell mateix, pel seu cònjuge, o pels seus descendents; les explotacions de caràcter comunitari o associatiu; els assalariats o parcers amb baix nivell de renda; els joves agricultors que es vulguin instal·lar pel seu compte i risc; els municipis per als seus usos socials, i sota condicions específiques.

Si el Consell Executiu ha de comprar un conjunt de terres, que presenti un pla de quines són les terres que vol comprar, quins són els objectius per a la compra d'aquestes terres —emmarcats, per tant, en la moció que hauria de presentar al Parlament—, quins són els criteris que seguiria el Consell Executiu per a comprar aquestes terres, i evitariem, per tant, l'assumpte que ha portat a substanciar en aquest Parlament una interpellació i una pregunta de la qual penso que hem parlat suficientment.

I un punt 2 de la Moció pel qual el Parlament de Catalunya demana al Consell Executiu que encomani a una entitat de reconegut prestigi entre les corporacions de dret públic representatives d'interessos professionals un informe sobre les condicions agronòmiques de la finca del Castell del Remei, a fi i efecte de conèixer l'oportunitat de la compra i la qualitat de terres. Fonamentalment, aquest punt 2 s'inclou en la Moció per una senzilla qüestió. Durant la substanciació tant de la pregunta com de la interpellació han estat posades en dubte les paraules d'aquest Diputat, i hem entrat en dos posicionaments diferents: un, de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i un altra del Diputat que els parla. Un esgrimia documents que proven claríssimament que funcionaris i tècnics del mateix De-

partament aconsellaven la compra de la terra molt per sota del preu que va ser comprada, molt per sota. Van ésser ensenyats en aquest Parlament —i ho puc anar ensenyant tantes vegades com calgui—, fins i tot, per més de 300.000 pessetes per sota d'aquell preu. Donat que les posicions del Consell Executiu i les d'aquest Diputat són extraordinàriament diferents, jo penso que és necessari que aquest tema s'aclarís, perquè els senyores i les senyores Diputats d'aquesta Cambra puguin jutjar exactament si aquella compra va ser adequada o no ho va ser.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Moció solament ha presentat esmenes el Grup del Partit Socialista Unificat. Per a defensar-les té la paraula el Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, del debat que va tenir lloc l'altre dia en la interpellació sobre la compra de terres de la finca del Castell del Remei, se'n despenia si més no una primera consideració, des de la nostra òptica important, que és que en el tema de l'adquisició de finques per a ser utilitzades per a reciclatges de pàgesos per tal o tal motiu —els que s'esmenten avui en la Moció o d'altres que poden existir— no és bo partir de la base d'una política d'esquix, d'una política de dir: «ara tenim aquesta, la comprem; ara anem a comprar aquella altra...», podríem buscar-ne alguna prop d'allà», sinó, en qualsevol cas, tenir una certa programació, tenir un cert pla d'adquisició d'aquestes terres, a fi i efecte d'anar resolent tots i cadascun dels problemes —com aquest, o similars— que puguin anar apareixent.

Ara bé, nosaltres, que compartim el fons de la Moció presentada pel Grup Socialista, hi hem introduït dues esmenes, la primera d'addició, la segona de modificació; la primera al punt 1, la segona al punt 2.

L'esmena d'addició consistiria a, després de l'expressió «compra de terres» —és a dir, estem d'acord que «en el termini d'un mes el Consell Executiu ens presenti un pla d'inversions per a la compra de terres»—, afegir-hi que gaudiran de la naturalesa de sòl públic. Per què diem això? Nosaltres hem fet aquesta esmena tot i que som conscients que el tema de què estem tractant no és el tema ja tractat de l'Institut Català del Sòl Rústic o dels Consorcis famosos. Sí que té connexions amb el tema, per tal com els objectius que es presenten en aquest pla d'inversions de compra de terres vénen a coincidir fil per randa amb els que es preveïen en aquelles dues Proposicions no de Llei. I com sigui que en el decurs de la interpellació el Diputat interpellant va afirmar que els socialistes havien presentat a aquesta Cambra un text en relació amb el tema, nosaltres volem que quedi constància —si més no per rigor històric— que aquest tema anava precedit per la presentació d'una Proposició no de Llei del Grup parlamentari del PSU, de creació de l'Institut Català del Sòl Rústic, que pretenia aquesta finalitat, i que entre altres diferències amb el Grup Socialista, amb la del Grup Socialista posterior, existia precisament aquesta: que nosaltres bloquejàvem en la nostra la possibilitat de reprivatització d'aquelles terres, i no es feia així en canvi en la dels Consorcis, en la qual quedava oberta aquesta possibilitat. I, per tant, com que nosaltres desitgem que aquest pla d'inversions, en el que queda de legislatura, no pugui servir per a reprivatitzar després aquestes terres, establim l'afegit «que gaudeixin de la naturalesa de sòl públic».

Esmena de modificació al punt 2, perquè aquest informe,

que ha de resoldre el contenciós sorgit entre la documentació portada —jo crec que amb rigor— pel Grup Socialista i la documentació portada —he de suposar que amb rigor— pel Conseller d'Agricultura, cal esclarir en quin punt està la discrepància, com s'ha arribat a aquestes diferències. El que ens feia por era utilitzar l'expressió «corporacions de dret públic representatives d'interessos professionals», perquè d'això, amb una lectura agosarada o amb una interpretació extensiva del mot i combinant tot un seguit de reials decrets, que s'inicien l'any 77, més la ja famosa Ley del Proceso Autonómico, se'n podrien dir Cambres Agràries, i precisament, per ser conseqüents fins al final amb la nostra actitud en relació amb el tema en aquesta Cambra, al llarg dels tres anys i escaig de legislatura, creiem que no era bo que aquesta confusió s'hi introduís. Per tant, el que proposàvem —i proposem— és modificar l'expressió «corporacions de dret públic», conscients que podrien ser els col·legis professionals o d'altres, però perquè quedi clar per alguna de les facultats universitàries existents a Catalunya relacionades amb la matèria, per tal de garantir-ne l'objectivitat, encarregar-ho a l'organisme adient i, per què no, seguir en la línia de col·laboració que any rere any establim en els pressupostos en relació amb les diferents facultats universitàries de casa nostra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Poden ara intervenir els Grups no esmenants; en primer lloc el Grup de Centristes. *(Pausa.)* No desitja intervenir. El Grup Mixt, que no desitja intervenir. El Grup d'Esquerra Republicana. El Diputat senyor Víctor Torres té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, unes paraules per a precisar la posició del Grup parlamentari d'Esquerra sobre la proposta de Moció presentada pel Grup Socialista, i, en particular, pel Diputat Pere Ayguadé.

Nosaltres pensem que aquesta Moció presenta dues vessants perfectament diferenciades. La primera vessant, el punt 1, consisteix en una demanda al Consell Executiu perquè, en el termini màxim de trenta dies, presenti un pla d'inversions destinat a distribuir terres de cultiu entre certes categories d'agricultors com, per exemple, els qui estan sota l'objecte d'una expropiació forçosa, com, per exemple, els joves agricultors amb desig d'instalar-se o de reinstalar-se en una explotació, com, per exemple, a favor d'assalariats amb un nivell de renda molt baix. O, també, eventualment, a favor de municipis, en aquest sentit.

Creiem que aquesta intenció és perfectament lloable; nosaltres també voldríem —volem— que es distribueixin terres a certes categories professionals i, en particular, a agricultors desproveïts, però pensem, sincerament, que no és aquest l'objecte primitiu de la Moció. Nosaltres recordem perfectament el debat que va tenir lloc el 13 d'octubre, si no em falla la memòria, recordem les intervencions del Diputat senyor Ayguadé i de l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i ens plau recordar que el més clar, el més substantiu d'aquelles intervencions va portar —no diré exclusivament, però sí molt prioritàriament— sobre un problema específic i concret, que és la compra d'una partida de la finca del Castell del Remei, a Lleida.

D'altra part, la Moció que estem debatent diu molt clarament que es tracta d'aquest tema concret. Una cosa, doncs, és

la compra de terres, en general, i una altra cosa és la compra de la finca del Castell del Remei —una part de la finca del Castell del Remei.

Nosaltres no ens oposem, no ens hem oposat mai a la creació d'un banc de terres que tingui com a missió aquesta funció que li assigna el primer punt de la Moció presentada, i la prova n'és que, quan a la Comissió d'Agricultura —com recordava ara el Diputat Maties Vives— es va presentar una proposició no de llei de creació de l'Institut Català del Sòl Rústic que, entre altres objectius, pretenia assolir el que es pretén en el punt 1 d'aquesta Moció, nosaltres no solament no ens hi vàrem oposar, sinó que ho vàrem abonar amb les nostres enquestes i, naturalment, el vàrem votar. Malauradament, aquesta proposició no de llei —que obria el pas a un procés legislatiu sota la forma d'un projecte que havia de presentar el Consell Executiu— no va prosperar, no va reunir els vots favorables de la Comissió d'Agricultura, i creiem que és una llàstima, perquè es va perdre una magnífica ocasió de posar, negre sobre blanc, una aspiració que em fa l'efecte que és majoritària en aquesta Cambra.

Per tant, doncs, per una raó d'oportunitat, d'adequació, nosaltres no votarem favorablement aquesta primera part de la Moció. Estem d'acord en la seva substància, amb la seva intencionalitat, però creiem que el procediment no és adequat. No volem que aquest problema es tracti així, en ocasió d'una altra cosa, d'esquitllentes, per esbiaix, sinó que volem, al contrari, que això faci l'objecte d'una reglamentació degudament articulada, amb tots els ets i uts, com es diu en llenguatge vulgar.

El segon punt de la Moció és completament diferent. El segon punt de la Moció creiem que s'ajusta, efectivament, a la substantivitat de la interpellació que va efectuar el Diputat senyor Ayguadé. I què s'hi demana? Doncs, es demana al Consell Executiu que encomani a una entitat, a un organisme de reconeguda competència, un estudi agronòmic sobre la finca del Castell del Remei per tal de determinar l'oportunitat de l'operació de compra-venda que es va efectuar.

Jo he de reconèixer que aquest afer ha estat molt controvertit. Jo he parlat, personalment, amb gent d'aquelles terres que m'han exposat posicions completament diferents, i, com a il·lustració d'aquesta diversitat, només cal referir-se a l'anterior debat, en el qual, com recordava ara Pere Ayguadé, el Conseller, ahir mateix, ens exposava punts de vista diametralment oposats i, gairebé diria, irreconciliables.

I això és efectiu: jo he vist, a Lleida, en particular, a través de la premsa, a través de reaccions d'organismes professionals, manifestar-se posicions molt divergents en aquest tema. Per tant, és un tema que ha transcendit al carrer; hi ha uns interrogants que estan plantejats, hi ha una incertitud, uns dubtes que jo crec que una part de la població té, i, en aquest sentit, nosaltres pensem que la proposta del segon punt de la Moció del Partit Socialista no manca de fonament. I no manca de fonament perquè, un estudi rigorós d'aquesta finca, amb les seves possibilitats de cultiu..., no tant, ja, el preu; el preu, si no ho recordo malament, era 128 milions per 139 hectàrees; això és més o menys discutible perquè el mercat té els seus secrets, i és molt difícil d'arribar a dir, d'una manera molt encertada, si l'operació, crematísticament, ha estat encertada o no. Però és que hi ha més: hi ha les possibilitats de cultiu, les possibilitats d'aprofitament, les possibilitats de donar a aquestes terres una

rendibilitat que, ara com ara, sembla que encara no tenen.

I no oblidem, també, la finalitat d'aquesta compra. Aquesta finalitat, altament lloable, és la de dotar d'unes terres de cultiu uns compatriotes nostres que, dintre de poc, quedaran desposseïts d'unes terres de molta categoria, unes terres cultivables, per tal de servir els interessos comuns de tot Catalunya, per tal d'obtenir moltes hectàrees de regadiu amb l'embassament de Rialb.

Tenint en compte, doncs, la necessitat d'abonar aquesta operació, i d'endegar-la per uns viaranys de rendibilitat que han de obtenir, tenint en compte la bona intencionalitat que ha presidit aquesta compra, creiem que un examen seriós, competent, desapassionat, objectiu, fora d'interessos partidistes, fet per gent tècnica en la matèria, pot ser d'utilitat per al Consell Executiu, pot ser d'utilitat per al Departament d'Agricultura i pot ser d'utilitat, en definitiva, per als interessos de la ruralia en aquelles terres de ponent.

És per aquesta raó que nosaltres manifestem la nostra, no discrepància substantiva, sinó discrepància d'oportunitat amb el primer punt, i no el votarem, però, en canvi, votarem favorablement la segona part de la Moció, perquè creiem que va en l'interès de la ruralia de Catalunya i d'aquelles persones amb què es va pensar quan es va procedir a aquesta compra, per la qual jo crec que, malgrat tot, cal felicitar el Consell Executiu de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Borràs.

El Sr. BORRÀS: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, em correspon defensar el posicionament del nostre Grup envers la Moció presentada pel Diputat Pere Ayguadé, del Grup Socialista.

Aquesta Cambra coneix a bastament la problemàtica suscitada a l'entorn de la compra de la finca anomenada Castell del Remei, perquè el Diputat autor de la Moció, l'1 de juliol ja va presentar una pregunta amb resposta oral, i, després, el 13 d'octubre, una interpellació que, utilitzant un tema genèric com quins cren els motius de capteniment del Consell Executiu respecte a la compra de terres d'ús agrícola, només es dedica a intentar desqualificar la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca pel que fa a la compra esmentada.

Però, com que el senyor Diputat ja ens té acostumats, al llarg de la legislatura, a utilitzar qualsevol mètode amb un to cínic o amenaçant certament deplorable, per aquesta raó intentaré demostrar que moltes de les afirmacions del Diputat Pere Ayguadé sobre el tema que ens ocupa no són demostrables des de diversos punts de vista.

Ara, senyores i senyors Diputats, els podria cansar —i, a més, no tindria temps— si llegís cadascuna de les argumentacions comprovables documentalment per tal de rebatre les afirmacions i els atacs del Diputat Pere Ayguadé. Però el que faré —per després explicar els raonaments polítics del Govern de la Generalitat que el portaren a materialitzar la compra de la finca en qüestió— és citar, només a títol orientatiu, que dispo de la fotocòpia del Registre Mercantil de Barcelona en què consta que els germans Cusiné de Mollerussa entraren com a accionistes del Castell del Remei, SA, abans del 4 de març del 82, i que quan la Generalitat conegué aquesta operació de compra-

venda, ja els senyors Armand Cusiné i Alfons Cusiné eren els propietaris legals i absoluts d'aquesta societat; que dispo de les fotocòpies, no d'una carta, sinó de dues, trameses pel senyor Rafael Utgé, de la Fuliola, que una està datada però no està signada, i l'altra no està datada però sí que està signada. És en la segona, no datada, on s'esmenta la venda del Castell del Remei; no, en tot cas, en l'altra, datada el 10 de febrer del 82, on només es parla de la necessitat d'oferir terres als expropiats de la zona de Rialb, i que aquestes terres haurien d'ésser del pla d'Urgell.

En cap moment no parla del Castell del Remei. Ni tampoc es parla, documentalment, dels 550 milions de pessetes que el senyor Diputat esmenta constantment en les seves intervencions, ni a les cartes de referència, ni a cap document prou vàlid que es pugui mostrar com a prova. És llavors quan el Govern de la Generalitat fa gestions per a una possible compra de la finca del Castell del Remei als nous propietaris. La resposta va ésser categòrica: la finca no estava en venda. Però el Govern, conscienciat per les imminents expropiacions dels afectats per Rialb, es torna a plantejar la possibilitat de comprar una finca amb prou extensió, o, almenys, una part de l'esmentada.

S'inicia l'expedient administratiu pertinent, i, mentrestant, ell rep l'oferta dels germans Cusiné de 138 hectàrees de la finca, al preu de 925.000 pessetes/hectàrea, que fa un valor total de 128 milions de pessetes.

Després d'uns dictàmens orientatius, fets per tècnics de la mateixa Conselleria d'Agricultura, i tenint en compte els preus vigents a la comarca, i atès que les altres propietats veïnes de la finca en qüestió són terres en plena productivitat, s'encomana a una empresa especialitzada en valoracions i anàlisis de terres, el senyor Jesús Marín Martínez, de Barcelona, el qual realitza un estudi acurat, molt aprofundit, que s'acosta més a l'ofert pels propietaris, però els propietaris no rebaixen ni un duro del preu ofert, de 925.000 pessetes/hectàrea. O es paga aquest preu, o no hi ha venda. Finalment, la Conselleria encomana a dos enginyers agrònoms del Servei de Millora Rural qui dictaminin si el preu de 925.000 pessetes/hectàrea s'ajusta als preus reals de la comarca. Aquests tècnics emeten el conegut dictamen, considerant que, si s'apliquen les tecnologies més convenients i es fa una obra de condicionament ben gestionada i planificada, el preu de 925.000 pessetes/hectàrea es pot acceptar. Per tant, la finca es va comprar.

Per tant, senyores i senyors Diputats, l'adquisició de la finca esmentada, com han pogut comprovar, s'ha fet en un procés laboriós, llarg i responsable, i sempre, com ho acabo de demostrar, s'ha fet seguit estrictament el procés administratiu pertinent. Ara bé, parlar de preus ajustats quant a finques, pisos, cotxes, etcètera, és certament discutible. Tot depèn de la voluntat de compra i de la disponibilitat de capital de l'interessat.

Jo tinc aquí un informe sobre diverses compres de terres al Pla d'Urgell, del qual deduirem que la compra feta per la Generalitat no és a un preu desorbitat, com el Diputat socialista ens volia fer veure.

Per exemple:

Any 1982, Castellserà: compra d'una finca de 10 jornals de terra de secà a 1.165.000 pessetes/hectàrea.

Aquest any 83, Vallfogona de Balaguer: compra de la finca

Barrera, de 40 jornals de reg, de terra molt similar a la comprada per la Generalitat: salobrenca, amb manca de drenatges, etcètera: 815.000 pessetes/hectàrea.

Ivars d'Urgell: diverses ofertes de terres de tercera, amb colladors, enclavades en el mateix estany ja dessecat fa uns anys i amb greus problemes de drenatge: entre 500 i 600.000 pessetes el jornal, o sigui, a 1.390.000 pessetes/hectàrea.

Ivars d'Urgell: un veí d'aquest poble s'ha venut una finca de reg de 4 jornals i mig al preu global de 5 milions de pessetes. Amb aquest capital, ha comprat a Vilagrassa 24 jornals de terra de secà, que només es pot regar durant l'hivern i al començament de la primavera, mitjançant un rec de primavera del canal d'Urgell. El preu resulta a 932.000 pessetes/hectàrea, i és de secà.

Linyola: a dos quilòmetres de la població, finca Campàs, partida del Barret Picat; compra de 27 jornals de terra de reg, de tercera qualitat, salobrenca, argilosa, a 1.118.000 pessetes/hectàrea.

Per tant, si comparem els exemples que acabo de citar, comprovables en cadascun dels pobles que he relacionat amb el preu de compra de la Generalitat, es desprèn que aquest preu no és gens allunyat dels preus de finques amb les mateixes característiques. Recordem: Vallfogona de Balaguer, 815.000 pessetes/hectàrea; Ivars d'Urgell, 1.398.000; Linyola, 1.118.400, terres de secà, que costarà de regar-les normalment, a 1.165.000 pessetes/hectàrea. Finca de la Generalitat, 925.000 pessetes/hectàrea.

És clar que podria citar preus de finques plenament productives certament més elevats, però del que és tracta és de demostrar que, comparant qualitats paregudes, els preus també són pareguts, com s'acaba de demostrar, i que l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ho va dir ben clar: «Tot depèn de la voluntat o necessitat de la compra.» El que passa és que el Diputat Ayguadé es veu que, aquest raonament, no l'entén. La Generalitat tenia una necessitat moral i, per tant, tenia una voluntat decidida i ferma de comprar una finca, encara que, per a ésser plenament productiva, s'hi hagués d'invertir per a condicionar-la adequadament, i és que no podem oblidar que, de finques d'aquestes extensions, no n'hi ha, i menys a la venda. Ja es van fer gestions per tal de trobar-ne, però, de finques de reg de més de 100 hectàrees —ho repeteixo—, no n'hi ha, i menys encara a la venda. Potser alguna de secà, però, de reg, ni una. I, si no, que es demostrï. És a dir, només n'hi havia una, de disponible: la part comprada del Castell del Remei. I ja hem vist que la compra s'ha fet amb tot el rigor i que el preu és ben normal en comparació amb finques de característiques similars. El que passa és que el Govern de la Generalitat, davant el deure moral envers els futurs expropiats de la zona de Rialb, i tenint en compte la gran riquesa que comportarà el seu forçat sacrifici per a les comarques de la Segarra, Noguera, Urgell, Segrià i Garrigues, no escatimà, finalment, en el preu, perquè aquesta decisió —aquesta, en diria, important decisió— és un acte de govern, no una operació econòmica normal; aquesta compra és fruit d'una voluntat política per a intentar fer justícia a unes persones pageses que hauran d'abandonar, dintre de pocs anys, les seves terres i els seus pobles.

El senyor Diputat acusava el Govern de ser el major especulador del país. Pel que veig, el senyor Diputat no s'ha llegit

amb prou deteniment qualsevol diccionari que tingui a mà, ja que, si s'hi hagués fixat, veuria que «especular» és comprar o vendre comptant d'aprofitar-se d'una fluctuació de preus i, per tant, és fer operacions aleatòries per a obtenir un negoci fàcil i lucratiu. Ja em diran, senyores i senyors Diputats, si el cas que ens ocupa és un cas de negoci lucratiu i, per tant, especulador.

Per tant, tot l'aldarull muntat pel Diputat autor de la Moció, només mirant-lo fredament i amb serenitat el podem jutjar per l'animadversió que constantment ha mostrat des de l'oposició més radical i fora de to envers l'actual Govern, i concretament contra la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Però és que encara voldria dir més. Aquest senyor, en les seves intervencions, ha posat en dubte —i sempre, ho repeteixo, amb un to molt especial...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, jo li prego que mesuri les seves paraules.

El Sr. BORRÀS: El senyor Diputat ha estat advertit diverses vegades sobre la seva manera de comportar-se aquí, i jo crec que això consta al *Diari de Sessions*.

(*El senyor Armet demana la paraula.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet?

El Sr. ARMET: Pregaria al senyor Diputat que retirés l'expressió «fora de to», perquè només el President pot assenyalar si és fora de to o no és fora de to, i demanaria, per tant, al Diputat de Convergència i Unió que retirés aquesta expressió.

El Sr. BORRÀS: D'acord, la retiro.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BORRÀS: Almenys ha posat en dubte l'honorabilitat o la credibilitat d'algun membre del Consell Executiu, encara que, rectificat, digué que «només ho sospitava». Se'n recordaran, vostès. Jo penso que l'honorabilitat i la credibilitat es guanyen seguint una conducta política inequívoca, i el Govern de la Generalitat sempre s'ha mostrat claríssim quant a la necessitat de construir el pantà de Rialb. En canvi, el Diputat socialista i altres parlamentaris socialistes lleidatans han estat sempre, radicalment, en contra del pantà. I podria ensenyar reculls de premsa que ho demostrarien; fins i tot, el Diputat senyor Josep Pau va assegurar als afectats que, si guanyaven les eleccions del 28 d'octubre, estudiarien de nou tot el projecte de Rialb. Bé; van guanyar les eleccions, tenen tres Ministres del PSC-PSOE al Govern i encara no he sentit públicament que s'hagi fet una revisió del projecte.

I no solament això, sinó que, arran de la visita del Ministre d'Obres Públiques, senyor Julián Campos, a Lleida, amb motiu de les inundacions de les riuades aquests dies fa un any, els alcaldes de la zona de Rialb li van demanar explicacions sobre la intencionalitat del Govern envers l'embassament. No els va dir res, i els concedí una entrevista a Madrid, on els explicaria...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha passat el seu temps ja, i li prego que acabi.

El Sr. BORRÀS: Acabo en un moment. Gran va ésser la sorpresa, donades les esperances suscitades pels Diputats socialistes lleidatans, quan el Ministre els comunicà que la construcció de Rialb era irreversible, i que haurien de comptar que també es faria el pantà de Trespunts. On era l'estudi que havien preconitzat? Aquestes informacions han sortit a la premsa i no s'han desmentit. Per tant, que el senyor Diputat no parli més de sospites de credibilitat, perquè llavors jo li hauré de parlar d'altres

coses com, per exemple, les Cambres Agràries. Vostè, que sempre quasi s'arrogava la representativitat de la Unió de Pagesos —per cert, aquest Sindicat no ha dit res sobre la qüestió del Castell del Remei—, el senyor Diputat que ha fet tant de soroll sobre aquest tema, amb el to que el caracteritza, no està en condicions polítiques de posar en dubte la credibilitat política de ningú.

Jo voldria dir, finalment, quant a la Moció, que al primer punt ens hi oposarem (*remor de veus*), sí, senyors Diputats, ens hi oposarem, per coherència, perquè ja s'ha dit que a la Comissió d'Agricultura es va reproduir aquest tema quant als consorcis de l'ús de la terra, i és una còpia gairebé literal d'aquest.

Quant al segon punt, no ens hi oposarem, i que es faci un estudi, però al final ens trobarem que, a l'hora de fixar el preu, ja he dit que depèn de molts factors, i de terra en venda, n'hi ha poca, i cara.

Res més, gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat pot indicar ara la seva posició respecte a l'esmena presentada. El senyor Ayguadé té la paraula.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb satisfacció, perquè la contesta del senyor Borràs només ha fet que donar-me la raó (*rialles*), i les rialles del senyor Macià Alavedra, també.

Mirin, no sóc jo qui desqualifica la compra de la finca del Castell del Remei: és el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb aquest document, veu, una «perla», que diu el senyor Pujol en els documents—, firmat pel senyor Antoni Simon i Echevarria, elaborat pel senyor Pau Altarriba i Escota, Millora Rural Tècnica, de grau superior.

El senyor Antoni Simon i Echevarria, membre de la Secretaria General Tècnica de la Conselleria d'Agricultura, el senyor Jaume Gregori Punyet, Servei d'Extensió Agrària d'Agramunt, cap —no són uns qualssevol—, els aconsellen la compra per sota de les 600.000 pessetes, i els adverteixen que en aquesta compra se n'hi hauran de gastar 217.000 més per a poder-la fer cultivable.

Jo no sé si això és una bona compra o és una mala compra. Jutgin-ho vostès, els seus tècnics ja ho van fer. Després vostès elaboren o demanen que s'elabori un estudi. Sí senyor, jo ja els vaig ensenyar. El senyor Conseller, a més, em deia en la seva rèplica que no entenia com jo tenia aquests documents..., que havia utilitzat altres vehicles. M'agradaria saber per què ho sap, això. Perquè, és que té prohibit a qualsevol tècnic de la seva Conselleria donar-me documents, o què? És una manera oficial de demanar un document que, al cap i a la fi, està demanat, i un estudi que costa més de quatre milions de pessetes. Un estudi a un estrany a la Conselleria? Per què, si vostès tenen centenars de tècnics de grau superior i mitjà a la seva disposició? Per què havien de demanar un estudi quan ja en tenien un, que, a més, els explicava quines eren les condicions econòmiques d'aquesta finca? Li puc assegurar que la compra que vostè ha mencionat, per exemple, de Vallfogona, per les 815.000 pessetes, no és comparable a la descripció d'aquesta finca. La descripció no és comparable i l'invitaré a llegir —jo no em faré pesat davant de tota la Cambra— llegint el que ells van fer en aquest altre informe, que està més detallat. Però després s'encomana —i això és veritat— a dos tècnics de la Con-

selleria un Dictamen, però no un Dictamen sobre la finca, un Dictamen sobre l'estudi demanat per la Conselleria que costa més de quatre milions de pessetes, i, evidentment, sobre aquell estudi, els dos tècnics de la Conselleria —jo almenys els qualificaria de distrets— fan un Dictamen favorable, però sobre un estudi que costa més de quatre milions i escaig de pessetes, fora de la Conselleria, no sobre la finca. I, evidentment, compararem, si s'aprova aquesta Moció, amb l'informe que es faci d'un organisme perfectament qualificat.

D'acord que la compra de terres és necessària per a canviar-les o per a donar-les als expropiats del Castell, perdó, per la construcció del pantà de Rialb. D'acord. Però vostè no trobarà cap declaració meva oposant-me al pantà de Rialb. No és perquè estigüés en contra o a favor, simplement perquè no les vaig fer. No en trobarà cap. Trobarà que s'ha d'estudiar bé, que és molt necessari estudiar-ho bé, i trobarà que és necessari regular el Segre i trobarà moltes coses, però no trobarà cap declaració meva en contra de Rialb; en trobarà de Senadors del seu Grup parlamentari, ex-Senadors del seu Grup parlamentari —la senyora Maria Rubies, per exemple—, però no en trobarà de meves. I en trobarà de membres del Partit polític al qual jo pertanyo, amb raó, potser, en aquell moment o a estudiar en aquest moment.

Jo no faré esment a les qualificacions que vostè ha fet sobre la meva persona. La meva acció parlamentària es d'oposició en aquest Parlament. Ni és amenaçadora, ni és cínica, ni és una provocació d'aldarulls; simplement és el convenciment, senyor Borràs, que vostès estan arruïnant Catalunya amb la seva gestió. És el convenciment que, si el senyor Pujol continua governant aquest país, d'aquí a vuit anys, o d'aquí a quatre anys, perdó, d'aquí a quatre anys més, fixi-s'hi bé, si governés Catalunya d'aquí a quatre anys més, Catalunya seria un país absolutament desprestigi. Fixi-s'hi: fins a tal punt, que és possible que el senyor Pujol fint i tot enviés un regiment de Mossos d'Esquadra a envair Grenada.

(En aquest moment, el M. H. Sr. President de la Generalitat abandona l'hemicicle).

Perdoni'm, senyor Borràs, però entraré al contingut de la Moció. És possible que amb la seva intervenció hagi satisfet les ànsies de venjança d'alguns dels seus Grups, és possible. I és possible que vostè fins i tot hagi aconseguit avui, doncs, consolidar el seu lloc com a possible parlamentari, enfront d'altres possibilitats de la província de Lleida. El felicito si és això el que vostè volia aconseguir. Però vostè no ha explicat —no ho ha explicat i en tinc la seguretat perquè hi ha documents— que la compra del Castell del Remei és una bona compra, perquè no ho creu ningú.

Dins de la Moció, i entraré, per tant, a la Moció, hi ha dues esmenes. Com que el que es pretén és la compra, perdó, que es presenti un pla en aquest Parlament per a la compra de terres a tot Catalunya, per a donar-les o per a posar-les a disposició o per a cedir-les en arrendament o de la manera que es digui, jo penso que l'únic que es pretén amb aquest punt és aconseguir que no es faci especulació amb la terra. Si vostès compren car, l'únic que afavoreixen és augmentar el preu de la terra i, per tant, evitar que pagesos amb rendes mitjanes o baixes puguin adquirir terres. Vostès, el que fan és això; o sigui, fan apujar el preu de la terra. I, per tant, jo els demano en aquesta Moció que presentin un pla de quines compres de terres vulguin fer,

amb quins objectius, amb quins criteris, on i com; no per a la creació d'un banc de terres, o per a la creació d'un consorei, que són figures que s'haurien d'establir amb una llei, simplement perquè vostès no estiguin fent el que han fet amb el Castell del Remei, que jo em nego a qualificar —li ho puc assegurar—, jo em nego a qualificar-ho. Ho diria massa gros. Diria les mateixes paraules que utilitzen els pagesos, i no les puc dir en aquest Parlament. M'entén? Entén per què no les puc dir?

Bé, aleshores, acceptaria l'esmena del Grup dels Partits Socialista Unificat de Catalunya al punt primer, que afegeix: «que gaudiran de la naturalesa de sòl públic», i a l'esmena número dos, a l'apartat dos, el que demanaria és que no se substituís la part que correspon a les corporacions de dret públic, perquè corporacions de dret públic són els col·legis professionals, i penso que, davant de la tria que el Consell Executiu hagi de fer, penso que ha de tenir un ampli espectre per a poder triar quin és l'organisme que ha de fer aquest estudi, per a clarificar exactament qui té una mica de raó, i aleshores veurem qui té raó —i jo acceptaré la decisió, evidentment, del Dictamen que es faci, amb les matisacions que calgui. Aleshores, jo posaria que: «el Parlament de Catalunya demana al Consell Executiu que encomani a una entitat de reconegut prestigi dins de les corporacions de dret públic representatives d'interessos professionals», i hi afegiria, aleshores, «o algun dels centres universitaris existents a Catalunya relacionats amb la matèria»; o sigui, afegir la possibilitat que es triï qualsevol facultat o escola professional, com per exemple l'Escola d'Enginyers o l'Escola d'Enginyers Tècnics, i aleshores afegiria la continuació com està explicitada en la Moció. Penso que és l'acceptació d'una esmena, pràcticament sense canviar l'esperit del que vol dir i jo demanaria a les senyores i senyors Diputats que votessin en consciència.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, tenen clar el que el senyor Ayguadé ha manifestat que accepta de la segona esmena i no cal procedir, doncs, a la lectura del text final sotmès a votació, o volen que es llegeixi el text sotmès a votació? *(Pausa.)* Em sembla que queda clar, no? Bé, doncs, passem a la votació? *(El senyor Subirà i Claus demana per parlar.)* Sí, senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Separada, per punts, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Com?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Votació separada dels dos punts.

El Sr. PRESIDENT: Dels dos punts, sí. Passem, doncs, a votació. Primerament el primer punt, sobre el qual el senyor Ayguadé ha manifestat que acceptava literalment l'esmena presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, primer punt, amb l'esmena incorporada, que es posin drets.

Les senyors i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El primer punt de la Moció ha quedat rebutjat per 42 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

I ara passem a la votació del segon punt amb la incorporació indicada pel senyor Ayguadé.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord,

que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El segon punt de la Moció ha quedat aprovat per 55 vots a favor, cap en contra i 43 abstencions.

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu... (*L'H. Sr. Conseller de Governació demana per parlar.*) Senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Faré una breu intervenció sobre una afirmació que ha fet el Diputat senyor Ayguadé...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alavedra té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies. Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Ayguadé, en la seva intervenció, amb un to certament irònic, però que a mi m'ha sembla de burla, i de burla greu, ha fet una referència a una possible intervenció a l'illa de Grenada pels Mossos d'Esquadra. Jo voldria, simplement, recordar al senyor Ayguadé que els Mossos d'Esquadra per Llei votada unànimement i, per tant, per ell també, si aquell dia estava aquí, constitueixen la policia autonòmica de Catalunya i tenen un caire institucional, i són de tots, i és el Parlament de Catalunya el que va decidir constituir els Mossos d'Esquadra en el punt de partida de la nostra policia autonòmica. Per tant, crec que la seva referència, la seva ironia, ha estat inadequada, i crec que seria molt que també ell retirés les seves paraules.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ (*de l'escó estant*): Senyor President, retiro l'esquadra, com diu el senyor Ainaud de Lasarte. Perdoni, retiro les meves paraules amb tota tranquil·litat. Havia estat, simplement, una menció com una altra. El que sí que li voldria dir és que jo també considero els Mossos d'Esquadra de tots. El que passa és que també tinc el convenciment que si continués governant Convergència, és possible que seria de més gent.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: He demanat al senyor Ayguadé que retirés les paraules, no d'obrir un debat. Pregaria, senyor President, que simplement digués si retira les seves paraules o no; perquè, si obrim un debat, l'obrim.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ayguadé ha dit que retirava les paraules. No hi ha lloc a més intervencions.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre l'aplicació
de la Llei 2/82, de protecció de la
zona volcànica de la Garrotxa**

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 2/82, de protecció de la zona volcànica de la Garrotxa, presentada pel Diputat senyor Daniel Terradellas, del Grup Socialista.

El senyor Terradellas té la paraula per a la defensa de la Moció.

El Sr. TERRADELLAS: President, senyores i senyors Diputats, per defensar la Moció subsegüent a la interpellació que vaig presentar en aquest Parlament en el Ple del 13 d'octubre, una interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació —jo crec que segurament hauria estat més correcte posar

l'incompliment— de la Llei de protecció de la zona volcànica de la Garrotxa.

Jo defensava, en presentar aquesta interpellació, en tres eixos quin em semblava que era l'incompliment del Consell Executiu en la que ha estat la primera Llei d'espais naturals aprovada en aquest Parlament fent ús d'allò que li atorga l'Estatut. Deia que el dia 29 d'agost d'aquest any, de 1983, s'havien acabat tots els terminis que tenia previstos la Llei per a la cancel·lació de les extraccions de greda, que les senyores i senyors Diputats saben que és el principal motiu de degradació d'aquella zona protegida. Deia, també, que era l'abocador d'escombraries d'Olot, situat en una zona de reserva integral, també un dels principals fets que degradaven aquella zona, i que no s'hi havia buscat solució; que era impensable en un país modern que en una zona de reserva integral, figura jurídica de màxima protecció, hi hagués encara un abocador d'escombraries després que aquesta Llei fos aprovada el 23 de febrer de l'any 82, després d'un any de tràmit en aquest Parlament.

I l'altre eix de la meua crítica, de la meua oposició, era que ens preocupava el que a nosaltres ens semblava l'escassa voluntat del Consell Executiu que havia demostrat a l'hora de potenciar els valors positius d'aquella àrea, com és fomentar el turisme, l'agricultura, la ramaderia i les àmplies possibilitats pedagògiques que aquella zona ofereix. Crèiem lamentable que el Consell Executiu no hagués explicat prou bé què significava protegir una zona. Lamentablement, avui dia, amb un ajuntament —potser el més afectat per la protecció d'aquesta àrea—, on, en lloc de dir-se oficialment i de convocar la gent per dir-los el que té de positiu una llei de protecció de la zona volcànica, s'està dient —sapiguen-ho, senyors del Consell Executiu— que «aquesta Llei farà possible que als pagesos se'ls treguin les cases i se'ls treguin les terres». Això, l'octubre del 1983. Certament, vol dir que el Consell Executiu no ho ha explicat prou bé. I això és ben cert, i és un ajuntament de Convergència i Unió, i em sembla que tots aquests fets són lamentables.

En aquest sentit, per tant, varem escoltar amb molta atenció la resposta del Conseller que responia, ens va dir, en nom del Consell Executiu, sobre l'aplicació d'aquesta Llei. I com a conseqüència de la intervenció del Conseller hem presentat una moció, dividida en cinc punts, que intentaré explicar molt breument.

En el primer punt, no faig res més que constatar el que havia dit el mateix Conseller, i és que el Consell Executiu ha incomplert els terminis fixats per la Llei per a l'aplicació, sobretot, de les extraccions de greda. La Moció, en concret, diu: «El Parlament de Catalunya constata l'incompliment per part del Consell Executiu dels terminis fixats en la Disposició Transitòria de la Llei 2/82, de protecció de la zona volcànica de la Garrotxa.» El mateix Conseller —registrat en el *Diari de Sessions*— afirma que el dia 29 d'agost acabava el termini màxim, i encara, avui dia, s'estan fent extraccions de gredes.

El punt segon, és possible que les senyores i els senyors Diputats que se l'hagin llegit i que no fossin presents en el debat potser poden entendre que no té gaire sentit. Diu, exactament: «El Parlament de Catalunya mandata el Consell Executiu a complir i a fer complir de manera immediata aquestes i totes les lleis vigents, principi bàsic d'un Estat de dret.» El motiu que presentéssim aquest punt de la Moció no és altre que la preocupació que va tenir aquest Diputat per la resposta del Conseller,

en la qual afirmava que «haviem tingut» —deia— «voluntat d'aplicació de la Llei, però...» Bé, va començar a dir que això afectava una empresa privada, va començar a dir que l'aplicació de la Llei podria significar greus problemes, i, per tant, donava a entendre que l'aplicació de la Llei tenia alguns problemes, i, per tant, que no hi havia hagut una voluntat de voler-la aplicar. Ho repeteixo, cancel·lació d'extraccions de greda, d'una Llei aprovada per aquest Parlament el febrer del 1982, i que havia entrat un any abans. Per tant, de temps, n'hi ha hagut.

El punt tercer diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a dotar dels mitjans econòmics i tècnics la Comissió Científica, per tal que, en un termini no superior a un mes, defineixi el perímetre definitiu de les zones de protecció.» Com sabran les senyores i els senyors Diputats, en la Llei que varem aprovar —i per recomanació del Grup de Convergència i Unió— es va definir l'àrea protegida per una delimitació de poligonals. Suposo, per tant, que entendran les senyores i els senyors Diputats que el que cal a la Comissió científica, fent ús d'allò que li preveu la mateixa Llei, és que delimiti topogràficament quina és l'àrea protegida. Però, per a fer això, evidentment, necessita mitjans econòmics. Nosaltres entenem, per tant, que voluntat de protecció vol dir delimitar quina àrea s'ha de protegir, i, primer, per tant, s'ha de delimitar aquesta àrea. I per a això, cal que el Consell Executiu faciliti els mitjans necessaris.

El quart punt diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a aprovar inicialment, en un termini no superior a quatre mesos, el Pla Especial especificat en l'article 3.1 d'aquesta Llei.» Evidentment, la Llei diu que s'haurà de fer un pla especial de protecció i reglamentació de l'espai natural, que haurà d'aprovar el Consell Executiu, per a desenvolupar el règim de protecció que definiran detalladament els usos permesos en cada zona. Aquest Pla està entregat, hi ha un estudi entregat, falta que el Consell Executiu l'aprovi, i potser d'aquesta manera dissiparem aquestes possibles ignoràncies, jo crec que en alguns casos voluntat de no voler tirar endavant l'aplicació d'aquesta Llei, i que porten com a conseqüència rumors que els he prou explicat fa un moment.

El cinquè punt —i últim— diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a dotar els ajuntaments que construeixen l'abocador alternatiu dels mitjans necessaris que permetin la seva ràpida i correcta utilització, per tal de procedir al tancament definitiu de l'ubicat al peu del volcà Croscat, en el termini màxim de dos mesos.» És evident que en una zona de reserva integral no hi pot haver un abocador d'escombraries. Sabem que els ajuntaments afectats en la zona estan buscant un abocador alternatiu.

Jo crec que el Consell Executiu —i ho vaig dir— em sembla que no havia agafat cartes en l'assumpte, i que, per tant, havia deixat per barallar-se els diferents ajuntaments sobre a quin lloc s'havia d'anar a buscar aquest abocador alternatiu. En definitiva, el que estem dient és que aquest abocador situat en una zona de reserva integral s'ha de tancar en un termini màxim de dos mesos, i que, si per a això, per a poder aconseguir aquest ràpid tancament cal que el Consell Executiu ajudi tècnicament i econòmicament els ajuntaments afectats, perquè puguin construir un abocador alternatiu que funcioni correctament, crec que és una de les missions que la Llei de protecció de la zona volcànica li demanava.

En definitiva, senyores i senyors Diputats, crec que amb aquesta Moció el que intentem —potser algú ho interpretarà com una posició d'oposició—, nosaltres volem deixar ben clar que no volem fer d'això una arma contra el Govern. Hem intentat, des del principi, ja en presentar la Llei, protegir aquesta zona. Entenem que la Llei és un eina i, el que estem fent, en definitiva, és intentar que el Consell Executiu la porti a la pràctica perquè estímem la zona i volem, definitivament, que es protegeixi.

Jo espero que amb l'aprovació d'aquestes mocions no n'hàgim de parlar més, en aquest Parlament, i tinguem aquesta primera zona protegida, aquest primer espai natural de Catalunya protegit, i que per a acabar amb les extraccions potser sí que en aquest cas caldria enviar-hi els mossos d'esquadra. No ho sé, en tot cas és un mitjà del qual pot fer ús el Consell Executiu.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: A la Moció presentada pel senyor Terradellas han presentat esmenes el Grup parlamentari de Centristes, d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió. En primer lloc, doncs, té la paraula el Diputat senyor Rimbau, en nom del Grup de Centristes.

El Sr. MANUEL-RIMBAU: Gràcies, senyor President. Molt breument, per a explicar el sentit de les esmenes que nosaltres hem presentat a la Moció. Es refereixen als punts 2 i 3 de la Moció.

Quant al punt 2, la nostra proposta és clara, és de supressió d'aquest punt, per l'obvietat del contingut d'aquest. És a dir, la Moció es refereix a la Llei de protecció de la zona volcànica de la Garrotxa; el punt 1 constata el possible incompliment del que disposa la Llei. Per tant, ens sembla obvi el contingut del punt 2, i més quan es tendeix a generalitzar. I parlar que el Consell Executiu compleixi les lleis, ens sembla fora de lloc i, per tant, per congruència amb la Cambra, creiem que fóra bo que aquest punt no fos aprovat, i, fins i tot, suggeriríem al proponent que el retirés.

Quant al punt 3, la nostra proposta és ben senzilla. Creiem que, en el termini d'un mes, la Comissió científica no podrà fer la tasca que li demanem. Llavors, el Parlament no ha de demanar coses que no són pràcticament de possible compliment. D'aquí que la nostra proposta va en el sentit de, en lloc de dir: «en un termini no superior a un mes», dir: «en el termini més breu possible». Això ens sembla més acostat a la realitat i evitarem, una vegada més, que una moció de la Cambra pugui quedar sense compliment.

Res més. Moltes gràcies, senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Grup d'Esquerra Republicana, i en el seu nom, el Diputat senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, la nostra esmena va encaminada... Hem de dir primerament que acceptem molt bé aquesta Moció, i que si el Diputat senyor Terradellas no l'hagués presentada, possiblement, a hores d'ara, hi hauria una moció semblant presentada per mi mateix, perquè en la zona d'Olot hi ha un neguit per una llei que es va aprovar, que passa el temps i que veiem que no es compleix. Per tant, nosaltres la veiem amb molt bons ulls i, en línies generals, acceptem la Moció. Però hi ha dues coses, que són les que esmenem, que creiem que no tenen lloc. Com ja ha dit el senyor

Rimbau, que m'ha precedit en la paraula, nosaltres demanem la supressió de l'apartat segon, perquè creiem que el fet que en una moció molt estricta, que parla d'una cosa molt limitada, com és la zona volcànica de la Garrotxa, ens surti aquí un punt en el qual es demana el compliment de totes les lleis, etcètera. Això podria ser-hi, i podria ser que ho votéssim en una altra moció, però no en aquesta moció. Aquí es tracta de la Llei de protecció de la zona volcànica, i, per tant, no volem que es demani aquí que es compleixin totes les lleis. Evidentment, les lleis s'han de complir, però no a través d'una moció, i menys d'aquesta moció.

Pel que fa al punt cinquè —els punts 3 i 4 els admetem—, també creiem que obre una via perillosa tal com està redactat, perquè diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a dotar els ajuntaments que construeixin l'abocador alternatiu dels mitjans necessaris.» Això és obrir una porta sense fons. És evident, és en la sensibilitat de tots els olotins i de totes les poblacions que envolten Olot que aquest abocador s'ha de suprimir, i que s'han de tenir uns mitjans perquè se suprimeixi; i no estem en contra que amb una altra negociació, amb una negociació adequada, la Generalitat de Catalunya ajudi a construir un abocador, un abocador o un altre sistema d'eliminació de residus, millor que un abocador, potser. De tota manera, això s'ha d'acabar, perquè els parla una persona que l'any 79 era conseller de l'Ajuntament d'Olot, i una de les primeres coses que vam fer tot el ple de l'Ajuntament d'Olot era cercar alternatives a aquest abocador, i ja des de l'any 1979. I som l'any 1983 i encara no s'ha fet res. Això ha passat a mans de la Corporació Intermunicipal de la Garrotxa, i encara estan discutint el lloc on s'ha de procedir a construir o no construir l'abocador, o fer un altre sistema, una planta d'eliminació, etcètera. El més verd és per collir.

O sigui, que en aquest moment ens cal que hi hagi una forma de dir que aquest abocador s'ha de suprimir. A més, la Llei preveu que, en una zona de reserva integral com és aquesta, no hi pot haver aquest tipus de coses, i nosaltres proposem el text següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu perquè, utilitzant les facultats que li atorga la Llei de protecció» —on es contemplen totes aquestes coses— «de la zona volcànica, procedeixi, abans de dos mesos, a fixar una data límit per al tancament definitiu de l'abocador de deixalles ubicat al peu del volcà Croscat.»

Res més, em sembla que amb això hem fixat la nostra posició. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT: El Grup de Convergència i Unió, i, en el seu nom, el Diputat senyor Vallvé.

El Sr. VALLVÉ: Molt Honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari ha presentat una esmena, concretament al punt tercer, a la Moció subsegüent a la interpellació relativa al compliment de la Llei 2/82, de protecció de la zona volcànica d'Olot.

Jo voldria recordar, sobre aquesta Llei, que aquesta Llei, evidentment, va ser aprovada pel Parlament de Catalunya el 23 de febrer de 1982, que va ser recorreguda pel Govern central i que va dictar sentència el Tribunal Constitucional el 29 de desembre de 1982. Aleshores, és clar, voldria que tots els terminis referents a aquesta Llei es fessin referits a aquestes dates i no a la data 23 de febrer, d'aprovació, perquè les lleis obliguen des de la seva promulgació. I, en tot cas, que tampoc

no es fes referència de si havia entrat al Parlament un any abans, perquè, aleshores, em sembla que no podem pretendre mai que les lleis obliguin a partir que entri un projecte de llei en el Parlament. Altra cosa hauria passat amb altres lleis, iestic pensant en aquest instant en la Llei Orgànica d'Harmonització del Procés Autonòmic, si haguéssim hagut de complir-la des que va entrar al Parlament. Les lleis entren a partir de la seva promulgació i sempre, naturalment, que no hagin estat declarades inconstitucionals pel Tribunal Constitucional.

Aleshores, em referia al punt tercer, en el qual hem presentat una esmena, una esmena en el sentit que la Comissió Científica i Tècnica sigui, evidentment, dotada de mitjans econòmics, però, evidentment, en l'exercici pressupostari del 1984, perquè aquesta Comissió Científica i Tècnica, creada per la Llei en el seu article 6, desenvolupada posteriorment per un decret del Consell Executiu de la Generalitat, concretament pel Decret 113/83, de desplegament de la Llei, i, finalment, amb el Decret del Consell Executiu del 7 de juliol, que nomenava ja els membres de la Comissió Científica i Tècnica, dotar aquesta Comissió de Científica de mitjans econòmics..., això, d'acord amb la Llei de Finances Públiques, només es pot fer en l'exercici pressupostari proper, i concretament ara en l'exercici proper, l'exercici pressupostari del 1984. Per tant, la nostra esmena el que tracta d'establir és que es doti aquesta Comissió Científica de mitjans econòmics per a l'exercici pressupostari proper, per a l'exercici pressupostari del 1984. Altra cosa seria una proposició que no encaixaria, evidentment, amb les disposicions legals en aquest moment vigents a Catalunya, i concretament amb el que estableix l'article 29 de la Llei de Finances Públiques de la Generalitat quan parla de l'estructura del Pressupost.

El nostre Grup parlamentari, a part d'aquesta esmena, que és una esmena que evidentment no es contradiu tampoc amb l'esmena presentada pel Grup parlamentari de Centristes, que defineix, modifica el termini en el qual aquesta Comissió Científica i Tècnica ha de determinar el perímetre definitiu —són dues esmenes, per tant, que no són contraposades—, d'altra banda, el nostre Grup parlamentari, pel que fa al punt 2 —no repetiré els arguments que el Diputat Casanova, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, ha exposat aquí—, creiem que és un punt de generalitats, és un punt de principis morals, gairebé diria i, que, per tant, no correspon a una moció concreta sobre el compliment d'una llei com és el que el Diputat presentador de la Moció ha manifestat aquí.

Pel que fa al punt número 4, de definir el pla especial, nosaltres hi estem d'acord i votarem afirmativament.

Pel que fa, finalment, al punt cinquè del volcà del Croscat i de l'abocador d'escombraries, jo voldria aquí recordar una vegada més que els abocadors d'escombraries són competència dels municipis i que, aleshores, evidentment que la Generalitat per a aplicar la Llei aquesta ha d'ajudar el municipi al seu compliment, però també en aquest sentit s'ha de dotar i s'ha de fer d'una manera que es pugui arribar a un compliment.

En aquest sentit, si el Diputat presentador de la Moció acceptés l'esmena que ha estat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana, una esmena que nosaltres ens sembla molt racional per a fixar una data límit abans de dos mesos, nosaltres estaríem d'acord a votar aquesta nova redacció del punt número cinquè.

Jo no voldria acabar aquesta intervenció sense esmentar dues coses. En primer lloc, una a què ha fet referència el Diputat presentador de la Moció, de dir si el Consell Executiu pretenia que els diferents ajuntaments es barallessin entre ells, per veure on anava la propera extracció de gredes. Res més lluny de nosaltres de proposar això; en tot cas, el Consell Executiu és altament respectuós amb l'autonomia municipal, la qual vostès tantes vegades han explicat i defensat, i, en aquest sentit, no volem entrar en aquest tema.

D'altra banda, també avui em plau exposar en aquesta Cambra que amb data de fa molt pocs dies va ser presentada per un dels socis de Mines d'Olot, concretament l'empresa que en aquests moments està explotant els jaciments de gredes a Olot, la petició de la concessió d'explotació d'un permís d'investigació que ja tenien concedit en el terme municipal de Sant Martí de Llémena, a la comarca del Gironès, fora, en tot cas, de l'àrea de protecció, per a continuar allà l'explotació de gredes; explotació de gredes que permetrà, en aquest sentit, que continuïn aprofitant-se les indústries que n'eren consumidores i continuar l'explotació d'un material sense deteriorar i sense fer malbé la zona volcànica de la Garrotxa, zona volcànica que va ser un objectiu fonamental del Consell Executiu que es protegís i que per això es va aprovar la Llei 2/82 en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats, per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Queden ara dos Grups que no han intervingut en el debat. El Grup Mixt desitja intervenir? *(Pausa.)* El Grup del Partit Socialista Unificat? *(Pausa.)* Tampoc. Bé, aleshores, el senyor Terradellas pot manifestar ara si accepta totalment o parcialment les esmenes presentades.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en el punt 1 de la Moció no hi ha cap esmena presentada, seria estranyíssim que hi fos, hi ha un incompliment flagrant. En el punt 2, Esquerra Republicana i el Grup Centrista presenten dues esmenes coincidents que demanen la supressió del punt. Jo ja he dit en la presentació d'aquest punt de la Moció que nosaltres, primerament, constatem un incompliment i, en segon lloc, demanem que el Consell Executiu compleixi aquesta Llei, i compleixi aquesta Llei de manera immediata sobretot pel que fa a les extraccions de gredes. Aquest és el fonament bàsic d'aquest punt de la Moció. Perquè, repeteixo, en la resposta el Conseller deia que segurament potser dintre d'unes setmanes, potser, d'uns dies... Bé, nosaltres el que demanem és que es compleixi aquesta Llei de manera immediata sobretot pel que fa a les extraccions de greda. Però no només això, també per a intentar donar relleu als valors positius de la zona. Vostès ens deien en la resposta que han parlat amb la Mancomunitat, que han parlat amb el Centre d'Iniciatives i Turisme de la Garrotxa i que, de moment, no n'han tingut resposta. Nosaltres estem oberts a col·laborar, i en la mesura de les nostres possibilitats els Diputats de la Garrotxa dels diferents Grups intentarem de fer els possibles perquè els diferents estaments tirin endavant la protecció d'aquesta zona.

Per tant, intentaré recollir l'esperit de la crítica que hi havia en l'esmena representada per Esquerra Republicana i pel Grup Centrista i, recollint també l'esperit que jo vaig voler donar a aquest punt de la Moció, presentaria a votació el text següent.

En el punt 2 diria: «El Parlament de Catalunya mandata el Consell Executiu que compleixi de manera immediata la Llei 2/82, de protecció de la zona volcànica, especialment pel que fa a l'extracció de gredes.»

Crec que és totalment coherent amb l'esperit del debat que hi ha hagut sobre aquest tema, i quan dic de manera immediata, dic que si es pot acabar demà, no s'espera demà passat, no fixo una data, però demano que es faci de manera immediata.

En el punt 3 de la Moció hi ha també una esmena presentada pel Grup de Centristes que ens demana que, en lloc de fixar que sigui en un mes que la Comissió Científica defineixi el perímetre, es digui: «el termini més breu possible.» Jo no dubto de la bona voluntat del Grup de Centristes en presentar aquesta esmena, però la por i l'experiència ens fa dir que terminis o definicions d'aquest tipus no es compleixen o que, com a mínim, es compleixen perquè no es porten a la pràctica i no pots tu, d'alguna manera, exigir-ne el compliment. Nosaltres presentaríem una esmena transaccional en el sentit de dir que allò del Consell Executiu quedaria tot igual, segons el tercer punt de la nostra Moció, i quan diu «un termini no superior a un mes defineixi el perímetre», nosaltres diríem «de tres mesos». Crec que amb tres mesos sí que ja solucionem el tema. Però, d'altra banda, també solucionem el que ens demana el Diputat Vellver quan ens diu que no hi ha previst pressupost per aquest any, d'aquí a tres mesos ja serem al 84; de totes maneres, permeti'm dir-li que em sembla que una llei aprovada el 23 de febrer, que tenia prevista una sentència, certament, del Tribunal Constitucional, que surt publicada el 29 de desembre, que els pressupostos del Parlament aquí es discuteixen el mes de juny, no tingui prevista una partida pressupostària per a protecció d'espais naturals, em sembla que el Consell Executiu defineix quina és la seva voluntat de protegir aquesta àrea. El punt 3 quedaria, per tant, en lloc d'un mes, quedarien tres mesos.

En el punt 4 no hi ha cap esmena. I en el punt 5, recollint els criteris que ens donava Esquerra Republicana, acceptaríem la seva esmena amb una modificació que diria el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu perquè, utilitzant les facultats que li atorga la Llei de Protecció de la Zona Volcànica, procedeixi, abans de tres mesos...», no a fixar la data, perquè llavors sí que ens en podem anar a un segle, sinó que en un període no superior a tres mesos, o sigui, que «abans de tres mesos es produeixi el tancament definitiu de l'abocador d'escombraries que hi ha situat al peu del volcà Croscat.»

La construcció de l'abocador actual alternatiu crec que està prou avançat perquè, si el Consell Executiu hi dona el cop de mà tècnic i econòmic que fa falta, en tres mesos puguem tenir, en una zona de reserva integral de la primera llei d'espais naturals, que no hi hagi l'abocador, cosa que tota la gent que haurà visitat aquella zona difícilment es pot creure que és en una zona de reserva integral havent-hi un abocador immens d'escombraries.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

(El senyor Subirà i Claus demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Subirà?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Voldria demanar si la Mesa interpreta que la redacció que proposa el Diputat que presenta la Moció per al punt 2 realment és una aproximació o simplement

és una redacció nova.

El Sr. PRESIDENT: Jo crec que sí, sí, senyor Subirà. Aquest és un problema relacionat ja amb el que havíem vist aquest matí, i la Presidència té, exactament, el mateix criteri. És a dir, és una aproximació. Una aproximació a l'esmena pot ser important o limitada, però és realment una aproximació a l'esmena, i, per tant, el senyor Terradellas té dret a presentar aquest text a votació. Que potser seria bo que el senyor Terradellas el rellegís, o millor que el donés per escrit aquí, però almenys que el rellegeixi.

Jo havia interpreta que el començament era igual: «El Parlament de Catalunya mandata el Consell Executiu a fer complir de manera immediata...», i seguia: «...la Llei 2/82, de protecció de la Zona Volcànica de la Garrotxa...», i acabava.

El Sr. TERRADELLAS: «...especialment pel que fa a les extraccions de gredes.» Que seria el mateix que des l'aplicació de la Disposició Transitòria Primera d'aquesta Llei.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores em sembla que el text queda clar, les altres esmenes acceptades parcialment pel senyor Terradellas em sembla que també han quedat clares, al punt 3. El senyor Terradellas proposa que es voti el seu text però canviant un mes per tres mesos. I al punt cinquè proposa que es voti el text d'Esquerra Republicana, però modificat. Un text que diria: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu perquè, utilitzant les facultats que li atorga la Llei de Protecció de la Zona Volcànica, procedeixi abans de tres mesos al tancament definitiu de l'abocador de deixalles ubicat al peu del volcà Croscat.» Estem d'acord? Bé, doncs, aleshores, em sembla que han quedat clars els textos que es voten, i passem, doncs, a les votacions.

Primerament al punt 1, en què, com ha dit el senyor Terradellas, no hi ha cap esmena.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt 1, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt primer de la Moció ha estat aprovat per 47 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions.

Passem ara a votar el punt 2, tal com ha quedat modificat.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt 2, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt 2 ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Votem ara el punt 3, també amb la modificació de canvi d'«un mes» per «tres mesos».

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt 3, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El punt 3 ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Votem ara el punt 4.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt 4, que es posin drets.

Els que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

El punt 4 ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

I ara, passem a votació el punt 5 amb el text que ha indicat el senyor Terradellas.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord,

que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El punt cinquè ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

Bé, senyores i senyors Diputats, vista l'hora que és, i que, també, de tota manera, encara que allarguéssim aquesta reunió hauríem de continuar a la tarda, suspendrem la sessió fins a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(Són dos quarts i dos minuts de dues de la tarda.)

La sessió es reprèn a tres quarts i mig de cinc de la tarda. Presideix el President del Parlament, M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la I. Sra. Vice-presidenta Primera, de l'I. Sr. Vice-president Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon i Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seu el President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers Adjunt a la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball.

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Conferència de Regions Pirinenques

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Hem arribat ara a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Conferència de Regions Pirinenques, presentada pel Grup Socialista. Per a la defensa de la Moció té la paraula el Diputat senyor Ganyet.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, la perspicàcia que com un florit plomall orna les testes de totes i cadascuna de ses senyories els haurà fet adonar sense cap dificultat dels tres errors de transcripció continguts a l'apartat a) del text de la Moció presentada sobre la Conferència de Regions Pirinenques, aparegut al *Butlletí* número 158.

Ha de dir, lògicament, «lamentar l'absència de representants», no del Departament, perquè això fóra una ironia, sinó «del Parlament dins la Delegació Catalana a la primera de les sessions celebrada a Bordeus, del grup de treball creat a recomanació», no de la delegació final, sinó «de la Resolució Final de les sessions de Jaca» i no Olosón, sinó Oloron, de juny del 1982.

Com ha de contribuir la Comunitat Autònoma catalana a la construcció d'Europa? A aquesta complexa pregunta hi ha multitud de respostes.

Nosaltres volem posar especial èmfasi en la següent contestació. Catalunya ha de participar en la construcció d'Europa sobretot estrenyent els lligams de cooperació cultural, econòmica i política amb les Comunitats Autònomes i les regions veïnes d'ambdues vessants dels Pirineus. És a dir, amb l'Aquitània, Midi-Pyrénées, Llenguadoc-Rosselló —a la vessant nord—, Euskadi, Navarra, Aragó i el Principat d'Andorra —a la vessant sud. És per això que Catalunya, i no s'espantin, ha de tenir una clara vocació regionalista, ha de buscar la regió dels Pirineus dins del procés de construcció d'Europa. I el Parlament de Ca-

talunya, com a part integrant de la Generalitat, ha de jugar el rol que li correspon en l'important objectiu de la creació del Consell de les Regions Pirinenques auspiciat per l'Assemblea parlamentària i la Conferència de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa.

És en aquest sentit que jo us convido a votar favorablement la Moció presentada pel Grup Socialista, en el sentit de «lamentar l'absència de representants del Parlament dins de la Delegació Catalana a la primera de les sessions celebrada a Bordeus, del Grup de Treball creat a recomanació de la Resolució Final de les sessions de Jaca i Olorón, de juny del 1982», perquè sense el Parlament la delegació catalana va ser mancada; de «constatar la inexistència d'una suficient i oportuna informació al Parlament del Consell Executiu de la Generalitat», —que sí que va anar a Bordeus, i hi va anar fent una delegació unilateral del Govern català; c) «mandatar el Consell Executiu perquè vetlli prop dels governs de les regions pirinenques per tal d'assegurar una adequada representació del Parlament en totes les reunions que celebri, a partir d'ara el Grup de Treball.» I, finalment, «trametre als Presidents de l'Assemblea Parlamentària i de la Conferència de Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa i als Presidents dels Governos d'Aquitània, Midi-Pyrénées, Llenguadoc-Rosselló, Euskadi, Navarra, Aragó i el Principat d'Andorra, la transcendència que el Parlament de Catalunya confereix a la creació del Consell de les Regions Pirinenques com a instància fonamental de relació futura entre aquestes comunitats humanes europees, així com la seva manifesta voluntat de participar activament en les reunions i treballs preparatoris.»

Els passats dies 4 i 5 de novembre va tenir lloc a Pau, a Aquitània, la segona de les reunions de la Comunitat de treball de les Regions Pirinenques amb un ampli temari, un temari que incloïa la instal·lació a Jaca de la seu de la comunitat; la creació a Andorra del centre de trobada de les cultures pirinenques; el Congrés de les ciutats històriques dels Pirineus o la protecció del patrimoni cultural, artístic i històric a Ripoll, el 1984; la cooperació de les Universitats pirinenques; les jornades europees de les escoles i la comunitat del Pirineus; la jornada d'Europa i la jornada dels Pirineus, que es farà a la Seu d'Urgell el 5 de maig, sobre la joventut, el folklore, etcètera.

He de manifestar, no obstant això, davant d'aquesta Cambra la meua personal preocupació pel caire que sembla que van prenent les reunions de la Comunitat de Treball. En lloc de constituir una assemblea provisional, amb vocació de provisionalitat, amb l'objectiu a curt termini de crear el Consell de les Regions Pirinenques, la qual cosa fóra congruent amb els desitjos del Consell d'Europa i asseguraria una important base d'interrelació mútua, alguns indicis ens duen a pensar que la Comunitat de Treball tendeix a instal·lar-se com un fi en ella mateixa, allargassant el seu funcionament, al llarg d'un període de temps excessiu en detriment del resultat final.

No obstant això, i per tot això, també, per assegurar la participació que mereix el Parlament en tots aquests treballs importants per al present i per al futur, vull demanar-los, en nom del Grup Socialista, l'acceptació de la Moció presentada. És important que el Parlament pensi, discuteixi i treballi en la consolidació de les regions dels Pirineus com un pas transcendental i objectivament necessari cap a la construcció d'Europa.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i

senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta Moció hi ha una única esmena, presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió. El Grup proponent té la paraula per a defensar aquesta esmena, representat pel senyor Ramon Sala.

El Sr. SALA: Senyor President, senyories, tal com ha començat l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet, he de dir que aquestes «testes florides»..., la meua, de florida, no ho és massa, més aviat és descapotable (*rialles*), però em sembla que realment hem copsat el que es volia dir.

Realment, el nostre Grup parlamentari està totalment d'acord amb l'apartat a) de la seva Moció, perquè considerem que és de raó, que hagués estat molt valuós, per part nostra, poder-hi participar, els membres d'aquest Parlament, per la representació que en portem. En les conferències i en les reunions de treball que hem anat tenint arreu del Pirineu, l'aportació del Parlament, a través de les persones que el representem, ha estat valuosa, i ha estat valuosa perquè tots hi hem aportat alguna cosa, i, en concret, el Diputat senyor Ganyet hi ha aportat molt —les coses, que quedin clares. Però sí que voldria puntualitzar que una responsabilitat al Consell Executiu, jo crec que, en aquests moments, no la hi podem donar.

En la interpellació que va fer el Diputat senyor Ganyet, i a què va contestar l'Honorable senyor Coll i Alentorn, se li va contestar que realment, fins a Jaca, va ser el Consell d'Europa el que va convocar les reunions. Per tant, aquí es va determinar que, en realitat, serien les regions o les nacionalitats que tinguessin la seu de la reunió que correspongués qui farien la convocatòria. I així ens va explicar que no simplement els membres d'aquesta Cambra no van ser convocats, sinó que no ho va estar l'alcalde senyor Ciurana, batlle de Lleida, com no ho va estar tampoc el senyor Llibert Quatrecaes. Per tant, responsabilitat directa a l'Executiu, no li podem donar, i nosaltres creiem que, per aquest fet, és lamentable que no hi poguéssim assistir, hi haguéssim pogut aportar molt, però sí que ha de quedar palès que el president de la delegació catalana que va anar a Bordeus va deixar ben patent que es deixessin en suspens les determinacions importants que hi podia haver i que es reservessin realment per a Pau, que és el que es va fer, perquè, d'aquesta manera, amb la possible presència nostra, podríem participar-hi i podríem posar-hi la nostra aportació.

En el que no és el mateix —i aquí està la nostra esmena— és en l'apartat b). Nosaltres creiem —i en la nostra esmena queda més sintetitzat— que no es pot dir que cal constatar la inexistència d'una suficient i oportuna informació al Parlament del Consell Executiu de la Generalitat. Quan el Diputat senyor Ganyet va presentar la interpellació, l'Honorable senyor Coll i Alentorn ens va fer una explicació exhaustiva del que havia estat realment la reunió de treball de Bordeus. Jo haig de dir que, com a membre participant en la conferència dels Pirineus, vaig creure que era suficient, que era documentada i que aquesta Cambra podia ser i era receptora de tot el que s'havia parlat i del que quedava en suspens per a la possible reunió de Pau. Potser, com a exemple, diria que jo, en una interpellació que vaig fer al Consell Executiu de la Generalitat, parlant de l'acord març de la cooperació transfronterera, també se'm va contestar a través del Conseller senyor Coll i Alentorn, i vaig veure que era oportú i que, quan es pregunta una cosa, s'explica. I, per tant, aquesta va ser l'actuació que va tenir l'Executiu

en aquell cas.

Per tant, nosaltres demanàriem a veure si és possible que els senyors Diputats puguin tenir en compte la nostra esmena, que diu: «... que el Consell Executiu informi el Parlament sobre la reunió de Bordeus i el seu resultat». Jo crec que, aquí, a través d'aquesta esmena, donem a entendre que a la Comissió que correspongui, en Comissió i, si convé, en el Ple, el Conseller i President de la delegació catalana en la Conferència dels Pirineus vulguin fer molt més extens del que es va fer —realment, quasi diria que sembla impossible, perquè ens ho va explicar realment tal com havia anat—, que es faci. I, per tant, ens sembla que no hem de dir al Consell Executiu que no va informar al seu moment, quan realment va ser així, en la pregunta primera que se li va fer a través d'una interpellació.

En la resta de la Moció, en l'apartat c) i en el d), nosaltres diem que, en realitat, pel que fa a «mandatar el Consell Executiu perquè vetlli prop dels governs de les regions pirinenques per assegurar una adequada representació del Parlament en totes les reunions que celebri a partir d'ara el grup de treball», haig de dir que en aquests moments ja ha quedat clar que, des de la Generalitat, des del Consell Executiu, se'ns convocarà —com s'ha fet aquesta última vegada a Pau, perquè des del Consell d'Europa i des d'Aquitània tampoc no se'ns va convocar—, que se'ns convocarà cada vegada, perquè hi puguem assistir.

I, a l'apartat d), que diu: «... trametre als Presidents de l'Assemblea Parlamentària i de la Conferència dels Poders Locals i Regionals del Consell d'Europa i als Presidents dels Governos d'Aquitània, Midi-Pyrénées, Llenguadoc-Rosselló, Euskadi, Navarra, Aragó i Principat d'Andorra la transcendència que el Parlament de Catalunya confereix a la creació del Consell de les Regions Pirinenques, com a instància fonamental de relació futura entre aquestes comunitats humanes, europees, així com la seva manifesta voluntat de participar activament en les reunions de treball preparatòries...», haig de dir que aquesta Cambra ho ha demostrat moltíssimes vegades. Concretament, el senyor Diputat que ha parlat abans que jo és una de les persones que més s'ha desvetllat per aquest tema; nosaltres hem copsat realment aquesta voluntat, l'hem seguida i la tenim.

Per tant, el nostre Grup està d'acord en tots els punts, menys en el punt b), en el qual ens sembla que no és realment just que diguem que no hi ha hagut una informació adequada, perquè si s'ha fet la pregunta o la interpellació pertinent, s'ha donat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a les intervencions dels Grups que no han esmenat. El Grup de Centristes? *(Pausa.)* No desitja intervenir. El Grup d'Esquerra Republicana? En nom d'aquest Grup, té la paraula el senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, el nostre Grup sempre ha estat summament sensible a tot allò que ateny els problemes de les contrades de muntanya, perquè creiem que els problemes que els són propis han de ser dignes del major interès de part de tots els poders públics. Per aquesta raó, varem signar una Proposició no de Llei, aprovada per unanimitat d'aquesta Cambra el dia 4 de novembre de 1980. No és d'ara l'interès de tots nosaltres —i aquest Parlament n'ha donat proves reiterades— pels temes relacionats amb el Pirineu, i, especialment, pel Consell de les Regions Pirinenques,

tractar de nou aquest assumpte.

La interpellació del senyor Ganyet, del passat dia 13 d'octubre, varem escoltar-la amb interès, així com la resposta de l'Honorable Conseller Adjunt a la Presidència. Creiem que aquesta resposta, que es remuntà fins als remots antecedents del problema, fou satisfactòria i, pràcticament, exhaustiva, pel que fa a totes les actuacions del Consell Executiu relacionades amb el Consell de les Regions Pirinenques. Fins i tot ultrapassà el que es demanava en la interpellació, i explicà les dificultats posades pel Govern de l'Estat espanyol —tant el d'abans com el d'ara—, que no permetien la ratificació de la convenció marc de cooperació transfronterera, actitud que considerem insòlita i difícilment comprensible, perquè aquesta convenció no afectava solament Catalunya, sinó també l'Aragó, Navarra i Euskadi.

Fet aquest comentari introductori, donaré la nostra posició pel que fa a la Moció que ara es presenta. Com acabo de dir, crec que el Consell Executiu, per boca de l'Honorable Conseller Adjunt a la Presidència, ha contestat abundantament i satisfactòria sobre les actuacions del Consell Executiu en aquesta qüestió de les regions pirinenques. Se'ns van donar les raons, el dia 13 d'octubre, del perquè de l'absència de la representació del Parlament —ara les ha tornat a donar el senyor Sala— a la reunió de Bordeus. I no creiem que ara calgui tornar a plantejar la qüestió, tal com es fa en el punt a). El mateix podem dir del punt b). Crec, des del nostre punt de vista, que el debat que seguí les preguntes del senyor Ganyet va posar punt final a les inquietuds del Grup Socialista, i no creiem oportú voler tornar ara a reviure la qüestió. Amb tot, anunciem que, si bé no votarem afirmativament el punt b), no tenim inconvenient a votar afirmativament el punt a).

Pel que fa als punts c) i d), podríem dir perfectament que no calia que existissin, perquè no dubtem de la voluntat que el Consell Executiu té en aquest cas que a les futures reunions dels grups de treball hi assisteixi una representació parlamentària. Com tampoc no dubtem de la voluntat de tots plegats a participar a tota mena de reunions. Si bé aquests punts c) i d), els trobem superflus, reconeixem que no són negatius, per la qual cosa no ens farà res de tornar a reiterar la voluntat manifestada abundantament en altres ocasions, i anunciem que els votarem favorablement.

Ressumint, votarem favorablement els punts a), c) i d), i no el punt b).

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Mixt? *(Pausa.)* No desitja intervenir? El Grup del Partit Socialista Unificat? *(Pausa.)* No desitja intervenir? Aleshores, no hi ha cap altre Grup, perquè els Grups Socialista i de Convergència i Unió ja han participat en el debat.

Bé, doncs, podem passar a la votació, però, primerament, el senyor Ganyet ens ha de dir si accepta o no l'esmena al punt b).

Ho aprofito també, senyor Ganyet, per a suggerir una esmena tècnica, de llenguatge, en el començament del punt d), quan diu «trametre», canviar aquesta paraula per «fer avinent». *(Pausa.)* D'acord.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, d'acord, senyor President, amb aquesta esmena tècnica que m'acaba de proposar.

Amb referència a la intervenció del senyor Sala, he de dir

que una mica de mala consciència deu tenir el Consell Executiu quan ens proposa la modificació del punt b) en el sentit que volen informar el Parlament sobre la reunió de Bordeus. Llavors, la nostra opinió és que no ens podem negar a admetre a oir aquesta informació que, de manera tan generosa, el Consell Executiu de la Generalitat ens vol oferir. Per tant, tenint en compte que la seva esmena fóra una modificació substancial al punt b) —que això sí que no ho podríem acceptar, perquè pensem que és bo que es constati una mancança d'informació com aquesta—, proposem al Grup esmenant que vulgui canviar el cognom —si volen dir-li així— d'«esmena de modificació» per «esmena d'addició».

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

És a dir, no sé si s'ha entès. Es votaria el punt b) i, a continuació, dins del mateix punt b), acceptaríem tots plegats, penso, la voluntat d'informació que explicita el Consell Executiu de la Generalitat sobre la reunió de Bordeus.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, podem passar a la votació. És que es desitja votació separada?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Sí, senyor President, demanem votació separada dels diferents punts.

El Sr. PRESIDENT: De tots els punts?

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: De tots els punts, però dins del segon punt, que es demana la incorporació de la nostra esmena com un segon paràgraf, nosaltres no demanem votació separada, perquè creiem...

El Sr. PRESIDENT: No poden fer-ho, senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: D'acord. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: És a dir, potser jo m'he avançat massa. Si realment el text que es passa a votació és amb aquesta addició, potser sí que es pot votar separatament la primera part de la segona part del punt b). Perdoni, senyor Subirà, que jo, en aquest cas, feia una mala interpretació.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, jo voldria demanar a la Mesa si és possible, donada la desvirtuació que significa de l'esmena incorporar-la sense modificar el punt b), que s'admetés que retiréssim la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT: Ah, sí. Això és evident.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Senyor President, retirem la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, es votarà el text del senyor Ganyet, el text primitiu amb aquest petit canvi de llenguatge que hem indicat. *(El senyor Armet demana per parlar.)* Senyor Armet?

El Sr. ARMET: Senyor President, si no ho recordo malament, no sóc un expert en reglaments, però és la primera vegada en aquest Parlament que retiro una esmena després que el Grup digui que incorpora part de les esmenes dels altres, és la primera vegada. De tota manera, senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, és possible que sigui la primera vegada.

El Sr. ARMET: És la primera vegada que succeeix, almenys, de memòria, en tinc, coneixements reglamentaris no excessius, però, de memòria, en tinc. Aleshores, és clar, si aquí obrim aquesta lògica, que quedi com a precedent que un moment determinat abans de la votació es poden retirar esmenes en funció del que els altres hagin agafat. Això, òbviament,

és una mica en contradicció amb el que és tot el debat d'interpellacions, que són debats típics de proposicions no de llei que donen l'autoritat al qui presenta la interpellació per agafar o no agafar en part, però la retirada final no té un sentit reglamentari, senyor President, des del nostre punt de vista.

El Sr. PRESIDENT: Exacte, jo crec que, en realitat, d'acord amb el que diu el senyor Armet, si el senyor Ganyet volgués mantenir que es passa a votació el text amb aquesta frase incorporada, el senyor Ganyet tindria dret a fer-ho. El senyor Subirà hauria fet constar que ell retirava l'esmena, però el senyor Ganyet podria fer votar aquest text. *(El senyor Subirà i Claus demana per parlar.)*

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS *(de l'escó estant)*: President, és que, en tot cas, faig constar que el nostre Grup retira l'esmena perquè no és una aproximació el fet de juxtaposar dos textos. Per a nosaltres desvirtua el sentit, i, per tant, en aquest sentit és quan retirem l'esmena.

(Pausa llarga.)

El Sr. PRESIDENT: Bé, senyores i senyors Diputats, efectivament, com ha assenyalat el senyor Armet, és la primera vegada que ens trobem en una situació així; això ha determinat, com vostès han pogut veure, un cert dubte per part meua. A més a més, ara la Mesa hem tingut un canvi d'impressions molt ràpid sense interrompre la sessió, perquè sempre és perillós interrompre la sessió i que els senyors Diputats vagin a prendre un cafè, no? *(Rialles.)*

Aleshores, a la conclusió que hem arribat és que el text que proposava votar el senyor Ganyet era realment un text que podia considerar-se com a transaccional, i, per tant, el senyor Ganyet tenia dret a presentar-lo a votació, però una transacció implica sempre que hi hagi alguna cosa a transaccionar i que des del moment que l'esmena ha estat retirada ja no hi ha res a transaccionar i que, per tant, encara que hagi estat retirada en el darrer moment, però abans de començar la votació, aleshores hem d'interpretar que només es pot passar a votació el text primitiu. *(El senyor Armet demana per parlar.)* Senyor Armet, té la paraula.

El Sr. ARMET *(de l'escó estant)*: Jo, amb la humilitat que em caracteritza en temes reglamentaris, no he volgut fer una intervenció de tipus reglamentari, però l'article 130 del Reglament diu clarament: «Un cop acabades aquestes intervencions se sotmetrà a votació la Proposició amb les esmenes acceptades pel proponent», i el proponent, que és qui té la iniciativa en una interpellació i en una proposició no de llei, ha acceptat, textualment, un paràgraf d'una esmena presentada. No s'ha fet cap esmena transaccional, s'ha acceptat en bloc el punt concret. L'altre aspecte és que, aleshores, la Mesa consideri que la caracterització que es dona a les esmenes d'addició i de modificació té algun sentit. Quan aquí es parla de la interpellació, que ens remetem a la Proposició no de llei, es parla de les esmenes acceptades pel proponent, la qual cosa vol dir que el proponent té iniciativa d'acceptació d'esmenes; en aquest cas s'accepta una esmena en la seva globalitat, presentada com a esmena de modificació, s'accepta per la moció, i des d'aquest punt de vista nosaltres creiem, reglamentàriament, que l'article 130 és inequívoc en aquest sentit, i em permetrà que faci aquesta reflexió reglamentària. *(El senyor Subirà i Claus demana per parlar.)*

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS (*de l'escó estant.*): Des del nostre punt de vista hi ha un fet fonamental, que és el canvi de qualificació de l'esmena, que el mateix Diputat senyor Ganyet ha admès a la tribuna; es tractava d'una esmena de substitució i el senyor Ganyet l'ha convertida en una esmena d'addició.

El Sr. PRESIDENT: Jo, per la meua banda, i em sembla que més o menys la Mesa no és unànime, però, en fi, arribàvem a aquesta conclusió, que l'esmena fos de modificació, de substitució o d'addició, no altera la cosa, perquè del que es tracta és si s'arriba a alguna fórmula que pugui significar una aproximació al que proposa l'esmenant. El que hi ha és que l'article 130, que el senyor Armet ha citat, diu que el Diputat que ha presentat la moció o la proposició no de llei sotmetrà a votació la proposició amb les esmenes acceptades pel proponent, però s'entén les esmenes que existeixen, i el que hem entès és que aquesta esmena deixa d'existir en el moment que ha estat retirada, i ha estat retirada abans de la votació.

(*El senyor Armet demana per parlar.*) Senyor Armet?

El Sr. ARMET: Senyor President..., perdó, si hi ha deliberació de Mesa jo respectuosament espero la deliberació de Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

(*Pausa llarga.*)

Bé, jo agraeixo al senyor Armet que accepti la interpretació a què finalment amb dificultats, en aquest cas, ha arribat la Mesa, a reserva que la Mesa pot, potser, reconsiderar per a casos futurs aquesta qüestió amb més temps, no?, i no improvisant-ho aquí. De tota manera, el criteri adoptat obceix a aquest principi fonamental que mentre el Parlament no ha adoptat un text pel fet d'haver-lo votat, les esmenes continuen essent, en certa manera, propietat del qui les ha presentades. Bé, jo proposaria que deixéssim la qüestió per acabada, crec que no té més transcendència tampoc, i que procedíssim a les votacions.

(*El senyor Armet demana per parlar.*) Senyor Armet?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant.*): Nosaltres voldríem saber si això és un precedent interpretatiu per a aquesta sessió —perdó, senyor President—, o si aquest tema serà estudiat per la Mesa, perquè creiem que desvirtua el sentit de les interpellacions i de les proposicions no de llei.

El Sr. PRESIDENT: Com deia, crec que val la pena que la Mesa ho estudiï amb temps, però essent una cosa controvertida i que no és fàcil i que s'ha de tenir en compte una mica tot el dret parlamentari, potser que ho fèssim en un altre moment.

El Sr. ARMET: D'acord.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Bé, passem a votació la moció del senyor Armet..., del senyor Ganyet, perdó, tal com estava redactada i votarem per punts. Primerament, el punt primer.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el primer punt, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El primer punt ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a votació el segon punt, el punt b).

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt b), que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt b) ha estat rebutjat per 30 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Passem ara a votació el punt c).

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el punt c), que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El punt c) ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

I, finalment, votem el punt d).

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el text del punt d), que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El punt d) ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector industrial de la llet a Catalunya

Passem ara a la darrera de les mocions d'aquesta sessió, la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sector industrial de la llet a Catalunya, presentada pel Diputat senyor Pere Ayguadé, del Grup Socialista.

El senyor Ayguadé té la paraula per a la defensa de la Moció.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquesta Moció té dos punts, breus, a més a més. El primer és constatar l'existència de greus irregularitats en les accions empreses pel Consell Executiu envers les empreses Unió de Ramaders, Societat Anònima, i Central Lletera de Catalunya, Societat Anònima, amb el nom comercial de Rania. Parlem, per tant, d'aquestes irregularitats. Pensin vostès, senyores i senyors Diputats, que del que parla aquest Diputat és simplement d'irregularitats, si de cas la valoració d'aquestes haurà de ser feta més endavant.

Amb data de 30 de desembre de 1981 es concedeixen uns avals de 50 milions de pessetes cada un a les següents empreses: Societat Agrària de Transformació Baix Empordà, Cooperativa Agrícola de Sant Isidre, Societat Agrària de Transformació Pedraforca, Societat Agrària de Transformació Baixa Garrotxa, Societat Agrària de Transformació Grup de Vaquers del Vallès, Societat Anònima Unió de Ganaderos Productores de Leche, que després es converteix en Unió de Ramaders. En total sumen una quantitat de 350 milions de pessetes.

Si vostès llegeixen amb atenció el Decret del CARIC veuran que el màxim que es pot donar a una empresa són 50 milions de pessetes. Si bé es poden donar en grups d'empreses d'un determinat sector, resulta que el que hauria de quedar clar en primer lloc és si els diners es donen a cada una d'aquestes empreses, o se'n donen 350 a Rania o a Central Lletera de Catalunya, per a entendre'ns perfectament. Per tant, com que realment es donen a Rania 350 milions de pessetes hi ha una primera irregularitat de vulneració d'un decret de creació del mateix CARIC, es donen més de 50 milions de pessetes. Però, és que, a més a més, en aquest Decret, el Decret 114 de 1981, publicat al *Diari Oficial de la Generalitat* número 127, del 20 de maig de 1981, consta claríssimament que les empreses sollicitants dels avals han de presentar un pla de viabilitat. Quina és l'empresa que presenta un pla de viabilitat? ¿Rania, Central Lletera de Catalunya, o les set empreses a què realment se'ls concedeix 50 milions de pessetes d'aval? És a Rania, no a les set empreses, a qui realment es concedeixen els avals. Per

tant, una altra irregularitat. Però si llavors entrem a analitzar totes i cada una d'aquestes empreses, veurem que es vulnera un altre article del Decret; concretament, l'article 12.1, que diu, claríssimament: «En cap cas la quantitat a avalar podrà excedir el 60% dels recursos propis de l'empresa.» Però si analitzem aquestes empreses, i no és que m'ho inventi jo... Vostès, i com va quedar constatat perfectament en el *Diari de Sessions*, quan es va substanciar la interpellació..., però és que, a més, vostès ho poden anar a comprovar a la documentació que obra en el registre de les empreses de l'IRA, Institut de Relacions Agràries, de cada una d'aquestes set, veuran que la Societat Agrària de Transformació del Pedraforca té un capital social de 16.000 pessetes; el 60%, si a mi no em fallen els comptes, són 9.600, o la Societat Agrària de Transformació de la Baixa Garrotxa en té 18.000. Com se li poden donar a una empresa d'aquesta mena 50 milions de pessetes en un aval?

Però, és que, a més a més —i si això vostès consideren que no són irregularitats—, hi ha un altre tema que a mi, realment, em desorienta, perquè és que analitzant l'acta o la data de constitució d'aquestes empreses, veurem clarament —i també consta en els registres convenients; uns, als de la Generalitat de Catalunya; uns altres, en el Registre de l'Institut de Relacions Agràries, i l'altre, simplement, en el Registre de Societats Mercantils— que la Societat Agrària de Transformació Baix Empordà té una data de registre en l'IRA del 8 de febrer de 1983. Si tenim en compte que l'aval se'ls concedeix el 30 de desembre del 81, quedaria clar que s'ha donat un aval a una empresa fantasma. Però és que la Societat Agrària de Transformació Coromines Explotacions, la seva data de registre és del 27 d'octubre del 82; la del Grup Lleter Pedraforca, del 31 de maig del 82; la de la Baixa Garrotxa, el 22 de novembre del 82; el Grup de Vaquers del Vallès, el 29 d'agost del 82, i la Societat Agrària Unión de Ganaderos Productores de Leche, el 18 de desembre de 1981. Si s'hi fixen, també poquíssims dies abans que se'ls concedissin aquests avals. Per tant, es van donar uns avals a unes empreses fantasma, que en aquells moments no existien. Però és que, a més a més, hi ha un altre article del Decret de creació del CARIC en el qual es fa menció expressa que els diners del CARIC no poden anar destinats, tret que hi hagi un acord exprés en acta amb les centrals sindicals, per a acomiadar treballadors, i, fonamentalment, aquests 350 milions de pessetes no van anar a capitalitzar una empresa, sinó que van servir per a finançar l'acomiadament d'una sèrie de treballadors.

Hi ha tot un conjunt de curiositats que acompanyen aquestes irregularitats, però la resta de curiositats jo no les qualificaré com a irregularitats —encara que deixo a la consideració de les senyores i dels senyors Diputats que ho tinguin en compte—, ja que alguna d'elles jo penso —o, almenys, alguna d'elles, que és la que exposaré com a exemple **clarificador**— que voreja, diria jo, la mala fe.

Una vegada retornats del Fons de Garantia Salarial 100 milions de pessetes, aquests 100 milions van anar destinats a cancel·lar dos dels avals, un dels quals es va tornar a recuperar, i un —que va ser l'únic que està cancel·lat— és que el que correspon a la Societat Agrària de Transformació Coromines Explotacions. I és curiós que sigui aquesta l'única societat en la qual, per entendre'ns, es tornen els 50 milions de pessetes, perquè és l'única societat agrària de transformació que tenia

patrimoni. Per tant, jo considero que és claríssim que la intencionalitat, quant a tornar aquests diners d'aquesta empresa, és, donada la insolvència total del Grup, no haver-se de responsabilitzar amb els béns propis d'una cosa que, en un moment donat, jo crec que amb una certa lleugeresa, se'ls va concedir.

Només hi vull fer esment, però no aprofundiré sobre el tema ja sabut, que s'ha anat nomenant aquí, la coincidència de càrrecs de la persona que era President, Director General, Cap de Relacions Agràries, membre, ell i la seva família, de diverses d'aquestes empreses, que és el senyor Narcís Torrentó. Però jo sí que voldria fer èmfasi en una qüestió. Alguns de les senyores i els senyors Diputats m'han dit durant aquests dies que, d'alguna manera, «el fin justifica los medios»; que la llei, en aquest cas, com que era per a aconseguir que aquests treballadors tinguessin en acomiadar-se una certa indemnització, si el que interessava era salvar Rania, doncs, bé, això es podia fer. Jo penso que la llei serveix fonamentalment per a diverses coses; però n'hi ha una per a la qual serveix molt; és evitar que aquells que estan més desprotegits tinguin una eina vàlida perquè, de qualsevol manera, en qualsevol moment, puguin demanar els seus drets, puguin exigir-los i puguin trobar-se en un marc determinat amb la defensa, amb l'aplicació de la justícia. En aquest cas, la llei ha estat vulnerada, i penso que no és justificable mai vulnerar aquesta llei, i més quan el resultat sempre va en contra dels més desprotegits, en aquest cas els treballadors de l'empresa i els ramaders, que s'han vist desil·lusionats i s'han vist enganyats, i, en alguns casos, totalment frustrats, en les seves justes aspiracions de fer una gran empresa econòmica i social —perquè tenia unes connotacions socials—, que donés sortida a la producció de llet de Catalunya. Jo haig de dir que la idea era bona, però desgraciadament, la idea, havien de portar-la a la pràctica vostès, i per això no ha tingut un final feliç.

Un segon punt de la Moció diu que: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a emprendre totes les accions necessàries que li permeti el marc legal vigent, a fi i efecte de garantir l'estabilitat dels llocs de treball de l'antiga Central Lletera de Catalunya, Societat Anònima, donant suport a la nova forma d'Administració empresarial configurada per la societat anònima laboral constituïda.» Aquest punt té —penso jo— una connotació de justícia. No es pot deixar aquells que en aquests moments estan carregant amb la seva pròpia responsabilitat per a tirar endavant l'empresa sense les ajudes necessàries d'aquells organismes oficials que, d'alguna manera, i d'una manera reiterada, van ajudar a fer-los pujar en aquell carro. En aquests moments, que hi són, jo penso que no se'ls pot deixar abandonats, i aquest Parlament, en consciència, hauria de votar aquest punt afirmativament.

Dos grups d'aquesta Cambra a la vegada han presentat un escrit als Serveis Generals del Parlament —per tant, al mateix Parlament— amb la sol·licitud de la creació d'una Comissió Investigadora que, amb les lògiques discrepàncies de si això són irregularitats o fins on arriben les irregularitats, penso que serà la que haurà de determinar qui té raó, en definitiva.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, en aquesta Moció hi ha presentada una esmena del Grup parlamentari de Convergència i Unió, i també hi havia una esmena del Partit Socialista Unificat, que no va ser admesa a tràmit. (*El senyor Subirà i Claus demana per*

parlar.)

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS (*de l'escó estant*): Senyor President, si no ho recordo malament, aquest Grup parlamentari va presentar un escrit retirant, precisament, aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Retirant aquesta esmena? No, no. Jo voldria dir al senyor Subirà que jo tinc davant meu el seu escrit, i diu que retira els documents presentats per aquest Grup parlamentari números de registre 8214 i 8047, i l'esmena porta el número de registre 8101. (*Pausa.*) És a dir, hi ha una esmena pendent, a l'apartat 1; ara, si el senyor Subirà la vol retirar...

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: Perdó. Senyor President, té tota la raó: l'esmena de supressió a l'apartat 1; era una esmena de modificació a l'apartat 2 la que va ser retirada.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS: En demano perdó.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs hi ha una esmena de supressió del punt primer del text, i, per tant, com a grup esmenant, el Grup de Convergència i Unió ha d'intervenir en un primer terme.

El senyor Jaume Camps té la paraula en nom del Grup.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, ens trobem a la Moció subsegüent a la interpellació del senyor Ayguadé, a la qual nosaltres hi hem presentat una esmena de supressió d'aquest punt primer, en el qual se'ns demana que el Parlament constati l'existència de greus irregularitats de les accions empreses pel Consell Executiu envers Rania. Nosaltres podríem ara retirar aquesta esmena, però no volem provocar més conflictes; en tot cas, ens sotmetem a la votació de la Cambra d'aquesta esmena; en tot cas, d'aquest primer paràgraf de la Moció, perquè estem convençuts que la Cambra serà sensible a les nostres paraules; fins i tot, el mateix senyor Ayguadé ja ens donava la raó dient que, en tot cas, les irregularitats, en tot cas, si és que n'hi ha, no és aquest Diputat «mocionant» qui ha de dir-les, les ha de dir una Comissió d'Investigació, i per això la demana. I és lògic i té raó. Lògic hauria estat que fins i tot ell hagués retirat aquest primer punt de l'esmena des d'un punt de vista processal i jurídic parlamentari a què ell avui se'ns ha mostrat tan aficionat.

Irregularitats no, senyor Ayguadé, ni una. Vostè ens diu que hem comès irregularitats a nivell de Consell Executiu, que el Consell Executiu ha comès irregularitats, i jo he de dir que vostè sap que el Consell Executiu no n'ha comès cap —cap ni una—, i jo, en canvi, estic absolutament d'acord amb vostè a dir que la idea posada a la pràctica pel Consell Executiu era una bona idea. I era una bona idea perquè, permeti'm la paternitat, és comuna, és també d'un Diputat del seu Grup, perquè el senyor Terradellas, Diputat del seu mateix Grup, el mes de desembre de l'any 80, quan va esclatar la problemàtica de Rania, deia al llavors Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca: «Escoltin, vostès saben què és que d'aquests 2.800 o 2.400 milions que deu Rania, 400 es deuen a aquests ramaders, a aquestes petites indústries? En són conscients, vostès, d'això? Són conscients que l'economia d'aquests 1.500 ramaders depèn d'aquest deute de 400 milions de pessetes que ensorraran, si no s'hi posa alguna mena de solució, aquestes petites economies? Vostès són conscients», ens deia el senyor Terradellas, «d'aquests 700 llocs de treball de Rania? En són conscients, vostès? Què han fet, vostès, senyors del Con-

sell Executiu?» I, llavors, el Conseller li explicava la primera etapa de les actuacions del Consell Executiu, i li deia que hi havia intervingut d'una forma tenaç, continuada, per resoldre una primera etapa de conflictivitat laboral amb la llavors Lletre Freixa i els seus treballadors, per tal d'arribar a una concertació absolutament necessària per tal d'aixecar crèdits —600 milions, concretament— que haurien permès d'aixecar una suspensió de pagaments. I el senyor Terradellas li replicava: «Escolti'm, no, no n'hi ha prou, amb això. No n'hi ha prou. Vostès han de fer quelcom més; vostès han destinat 35 milions, que és *calderilla*, per a arreglar aquest problema; busquin crèdits oficials, trobin avals, facin el que sigui per salvar Rania.» I el senyor Terradellas tenia raó; tenia tota la raó. I precisament, seguint els consells del senyor Terradellas, el Consell Executiu va actuar. Seguint els consells del senyor Terradellas i, a més, amb la voluntat decidida, política, del Consell Executiu de salvar una empresa que comprometia el sector lleter de Catalunya. I es van donar aquests avals, i no es van donar per la CARIC, es van donar per la Llei Pressupostària. No hem d'arribar, precisament, a discussions de tipus de tècnica jurídica.

I es va entrar en una segona etapa d'actuacions, una segona etapa d'actuacions en la qual calia agrupar els ramaders afectats per la crisi de Rania; calia abonar les actuacions d'aquesta SAT. No em parli de l'antiguitat d'aquesta SAT. Òbviament, òbviament, eren recents, perquè s'havien creat per resoldre aquest problema. L'agrupació era necessària, la concertació era absolutament necessària, i es van trobar els suports oficials, els suports oficials que se'ns reclamaven, que se'ns demanaven. Perquè, senyor Ayguadé, vostè, que segurament ara, de moment —vostè diu que per a quatre o per a vuit anys, potser per a molts més—, és tan sols Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a l'ombra, pensi, pensi que quan no sigui a l'ombra i sigui en un govern efectiu haurà de trobar-se, potser, amb alguns casos de salvació d'empreses que requeriran mesures urgents; mesures greus, segurament; mesures que el seu Govern socialista a Madrid ha hagut d'emprendre en temes molt més greus. Potser aquesta no era l'única alternativa; nosaltres pensem que sí. Potser se'ns en podria haver suggerit una altra; potser hauríem pogut expropiar Rania; potser s'hauria pogut fer, com passa amb Ram, que només l'any 82 ha perdut 400 milions de pessetes. Però nosaltres no vam poder incloure Rania a l'INI; nosaltres vam fer una cosa que és el que podíem fer: donar suport, abonar, donar crèdits, aixecar-los, avalar, fer el que fos per salvar Rania, i aquí no n'hi ha hagut ni una, d'actuació irregular. Hi ha hagut una voluntat i una actuació política que vostè mateix i els seus companys de Grup defensaven. Per això, per tot això que he dit, nosaltres votarem «no» a la constatació d'unes inventades —i, aquí sí, fantasmagòriques— irregularitats.

Quant al segon punt, al fet de donar suport a la nova solució de la SAL recentment creada, no solament hi donarem suport, hi donarem el nostre vot, sinó que el Consell Executiu ja ho està fent. Mitjançant la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, mitjançant la Conselleria de Treball, donant 16 milions, ara fa poc. Aquí s'ha donat un suport i s'hi continuarà donant. Per tant, sí al segon punt de la Moció i, senyor Ayguadé, no al primer.

Però sàpiga també una altra cosa: cent vegades que el Consell Executiu s'hi trobés, cent vegades tornaria a fer el mateix,

amb la consciència ben neta que l'oposició —en aquest cas, constructiva— ens ho va demanar i, nosaltres, era la nostra voluntat política.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a les intervencions dels Grups. El Grup de Centristes? Senyor Panisello? *(Pausa.)* Bé, aleshores, el Grup d'Esquerra Republicana? El senyor Fornas té la paraula en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. FORNAS *(de l'escó estant)*: Senyor President, si m'ho permet, des del mateix escó. Nosaltres, a la Moció presentada pel Diputat senyor Ayguadé —i molt breument—, votarem sí el segon punt, perquè creiem que el Govern pot donar suport a la nova empresa i és bo que ho faci, i votarem negativament el primer punt, perquè, si hi ha irregularitats del Govern, creiem que és millor que aquest Parlament utilitzi els recursos i facultats reglamentàries de què disposa perquè faci la investigació que calgui. Aquest és el posicionament d'Esquerra Republicana.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Grup Mixt? *(Pausa.)* Aleshores, el senyor Maties Vives, en nom del Partit Socialista Unificat.

El Sr. VIVES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, com a conseqüència d'un debat d'interpel·lació en relació amb el tema Rania, va ser presentada aquesta Moció del Grup Socialista, a la qual nosaltres vam presentar una esmena —que jo, ara, no defensaré, evidentment, perquè acatem disciplinadament la decisió de la Mesa de no admetre-la a tràmit; creiem que tenia raó, en part, tot i no compartir plenament la seva decisió, però, ho repeteixo, l'acatem—, en la qual parlàvem, com a fonament del nostre posicionament davant del text, no de «constatar les irregularitats», sinó «vista la possible existència d'irregularitats». Per què dèiem això? Per acabar demanant una comissió d'investigació. Dèiem això perquè en el debat que es va establir en aquesta Cambra entre el senyor Pere Ayguadé i el Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a un plantejament, encertat o no, però, en qualsevol cas aparentment rigorós del senyor Pere Ayguadé, se li va contestar passant del tema, fent bromes —no en aquella interpellació, però en una de posterior sí— de similituds entre la família Torrentó i la família Dallas —no gens afortunades, i, en definitiva, fent volar coloms i parlant de la importància del sector lleter per a Catalunya.

I això, des de la nostra òptica, ens portava, davant les dades, xifres, arguments, exposicions del Grup Socialista, a creure que hi havia indicis més que racionals de la comissió d'irregularitats en aquest afer, que mai, senyor Jaume Camps, mai no seran justificables. Mai. Quan la utilització d'una irregularitat per un Govern és vàlida, segons la finalitat proposada, si aquesta irregularitat ve referida a la utilització de les normes de les quals aquest Parlament o Govern s'ha dotat, el que cal, primer, és canviar la norma. I si aquesta norma no es va modificar i aquestes irregularitats han existit, el que cal és exigir responsabilitats a qui les hagi comès i, si escau, establir els mecanismes de penalització que tingui aquesta mateixa Cambra.

I és per això que demanàvem, i és per això que hem subscrit, avui, un document amb el Grup Socialista de petició d'una comissió d'investigació en relació amb el tema, perquè aquest és el paper del Parlament, i aquest hauria estat, jo crec, el paper

del Parlament si vostès, en lloc de prendre decisions que avui es veuen tacades de possibles irregularitats per determinats Grups parlamentaris d'aquesta Cambra, haguessin portat —com s'ha fet amb altres temes econòmicament més importants que el tema Rania— el tema a aquest Parlament, a cercar el suport del conjunt de forces polítiques que som aquí presents per tal de tirar endavant aquest projecte i superar, per via de llei o per la via que reglamentàriament correspongués, la possible existència, la possible comissió d'aquestes irregularitats.

I entenem que aquesta és la tasca que avui ens correspon fer: exercir aquest control. Exercir-lo per evitar que hi pugui haver dubtes o interpretacions irregulars a l'entorn d'aquest tema, perquè hi hagi llum i taquígrafs; perquè ningú no es pugui quedar amb el dubte que aquí hi ha hagut actuacions en tal o en tal sentit, o perquè tots tinguem la certesa que, efectivament, hi ha hagut irregularitats, i, a partir d'aquí, establim la corresponent penalització.

I és per això que el nostre Grup parlamentari, en el cas que el Grup Socialista sotmeti íntegrament el text de la seva Moció a votació, anuncia una votació, com no pot ser d'altra manera, totalment favorable al punt 2 del text d'aquesta Moció. Però anunciem la nostra abstenció en el primer punt, deixant ben clar que, en funció del debat d'interpel·lació, hi ha, al nostre criteri, indicis més que racionals de l'existència d'irregularitats en el tractament donat pel Consell Executiu de la Generalitat al tema Rania. Però, precisament, per la creació d'aquesta comissió d'investigació, esperem a constatar-les i, que és realment important per a nosaltres, a exigir les responsabilitats que corresponguin als resultats dels treballs d'aquesta comissió d'investigació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Té ara la paraula el senyor Ayguadé, per a dir si accepta o no accepta l'esmena.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo penso que el tema que hi ha irregularitats, en haver treballat durant força temps en aquest tema, per a mi, almenys, és molt segur, i en cap cas no ho he posat en dubte; simplement, he dit que els senyors i les senyores Diputats ja qualificaran més endavant les irregularitats. El fet de constatar que hi ha irregularitats és un tema que, simplement, és qüestió d'anar a mirar dades i dates dels registres. Irregularitat quant a donar avals de la CARIC a empreses fantasma, dates de creació, dates de creació o de registre d'aquestes empreses: irregularitat, per tant, en aquest tema; irregularitat quant al capital social d'aquestes empreses: no es podia donar més del 60% del seu capital circular. Per tant, Societat Agrària de Transformació Pedraforca, 16.000 pessetes de capital social; Societat Agrària de Transformació Baixa Garrotxa, 18.000 pessetes de capital social. Això, al meu entendre, són irregularitats.

No entraré —i vostè és una persona de dret— en les consideracions del senyor Torrentó, etcètera. Aquestes són qüestions que ja van lligades a l'ètica personal, amb la funció pública, amb les persones que tenen càrrecs polítics i públics... Aquest és un altre tema.

Però el que li deia el senyor Terradellas en la pregunta que va formular en aquest Parlament, era que vostès fessin tot el possible per Rania, pels ramaders i pels treballadors; el que no li va dir mai és que cometessin irregularitats que la forma de trobar les solucions era vulnerant un decret o vulnerant la llei.

I, escolti, és important salvar Rania, i és important salvar els ramaders que, en aquest cas, eren en la Unió de Ramaders, que eren a Rania: importantíssim, salvar-los. Però, escolti, el que realment era important era salvar-los amb una decisió política del Consell Executiu. El que passa és que vostès es van quedar a la meitat i es van quedar tan sols amb les irregularitats. Després, el Consell Executiu va sotmetre's a pressions del sector lleter de Catalunya i va deixar els ramaders i els treballadors penjats. En fi, vostès van vulnerar la llei, vostès van cometre irregularitats —jo en tinc la seguretat, hi ha els documents—, i la comissió d'investigació ho anirà esbrinant.

Per tant, de cap manera no es pot acceptar la seva esmena, perquè les irregularitats estan en un document oficial del Parlament que totes les senyores i els senyors Diputats han pogut comprovar: en el *Diari de Sessions* vaig fer esment detallat d'aquestes irregularitats. Qualsevol dels Diputats —i el senyor Camp podia fer-ho perfectament— podia comprovar-les perfectament, simplement anant als registres de les empreses i llegint-se perfectament el Decret de creació de la CARIC.

Hi ha una última qüestió, senyor Camp, que és la que fa referència a l'INI. Precisament els treballadors, i fins i tot alguns ramaders i algun sector de ramaders, no solament van obrir contactes amb l'INI per fer..., allò, una empresa, no solament amb l'INI, sinó..., per què no, entre tots plegats? I es van obrir contactes amb altres sectors lleter de Catalunya.

Però vostès, amb la seva prepotència en aquells moments —avui amb l'experiència penso que ja no ho farien—, però amb la prepotència en aquells moments, van tirar endavant per si sols i van frustrar una gran illusió de centenars de ramaders, que avui —ja ho deia l'altre dia a la interpellació—, avui, aquests ramaders, serà extraordinàriament difícil tornar-los a convèncer que s'han d'unir, que s'han d'agrupar per a fer una associació, per a fer una societat per a vendre les seves produccions en comú, comercialitzant-les i, per tant, augmentar les seves rendes.

I moltes gràcies perquè vostè em faci Conseller a l'ombra, perquè el senyor Conseller d'Agricultura em fa Conseller diverses vegades..., em diu «senyor Conseller Ayguadé», i jo, de Conseller, no en sóc. Miri, jo sóc Diputat en aquest Parlament de Catalunya que fa oposició i que espero que molt aviat faci allò..., ajudi el Govern de la Generalitat de Catalunya amb un grup que li doni el total i absolut suport.

Però li vull dir una altra cosa en allò dels quatre i els vuit anys, perquè s'hi ha fet molta broma aquest matí. És un «xiste» d'un pagès del meu poble, que l'altre dia veient la televisió deia: «Amb quatre anys aquest Consell Executiu arruïna Catalunya, amb vuit anys se la ven i amb setze ens converteix i li canvia el nom i li posa Grenada». (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Cullerí té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyores i senyors Diputats, senyor President, sense prepotències, senyor Ayguadé, només per intentar desfer, potser, algun malentès que pugui haver-hi o que hagi pogut deixar suposat amb tota honestetat amb la seva explicació, no en dubto pas, però per acabar d'explicar des d'una posició d'ètica professional, que espero que a tothom li agradi conèixer. És a dir, quan es parla d'irregularitats —i en tot cas, doncs, hi ha la petició, que ja veurà la petició que hem fet dos Grups parlamentaris i que la Mesa ha de decidir, en tot cas, si les accepta o no les accepta, i

en tot cas aquesta Comissió d'Investigació, que investiga o que hagi d'investigar—..., només aclarir aquí que els arguments donats pel senyor Ayguadé —i m'estranya, perquè diu que s'hi ha dedicat tant, a aquest tema—, els arguments donats pel senyor Ayguadé pel que fa referència a les irregularitats del tema de Rania, tots ells —hem pogut escoltar i consta en el *Diari de Sessions*, ja va constar quan va fer la interpellació i avui en la Moció ha tornat a sortir—, tots ells fan referència a possibles mancances, possibles mancaments que havia pres el Consell Executiu respecte al Decret de la CARIC.

Jo els haig d'aclarir a vostès que els avals donats en aquestes societats van ser presos, primer, a través del Decret 512/1981, de 30 de desembre, i posteriorment revalidats a través del Decret 380/82. Què vol dir això, senyores i senyors Diputats? Vol dir que això no anava, per dir-ho així, dintre del que en podríem dir tota la normativa de CARIC, sinó que exclusivament, exclusivament, senyor Ayguadé —i això és important pel que fa referència a una sèrie de precisions que vostè feia, si tenia o no tenia el 60%, si tenia o no tenia..., etcètera, una sèrie de qüestions d'aquest tipus—, exclusivament pel que fa referència a l'emparança en la Llei 2/81, de Pressupostos de la Generalitat. Exclusivament en això, i, a més a més, evidentment, en els Decrets 512/81 i 380/82, de 28 d'octubre i de 30 de desembre, respectivament. Però no, a través de la CARIC.

És a dir, el Consell Executiu pot concedir dos tipus d'aval, senyor Ayguadé. A través de la CARIC, uns, que han de tenir una normativa especial, que han de ser per a unes empreses petites i mitjanes, que han de ser per a una indústria transformadora, que han de tenir el 60% del capital, etcètera. Una sèrie de normatives que en el Decret de creació de la CARIC es diu quines han de ser, i que són les que vostè ens ha explicat. I uns altres avals, senyor Ayguadé, que són les que el Consell Executiu pot destinar, pot destinar, i pot donar, i pot concedir a través de l'exercici de la seva voluntat política. I el Decret 380, si vostè el llegeix, ve a dir d'alguna manera: escolti'm, en els 512/81 donàvem una sèrie d'aval a una sèrie d'empreses, entre elles a totes aquestes que vostè esmenta aquí; ara, no a través del mecanisme de la CARIC, sinó a proposta del Conseller d'Agricultura i a proposta del Conseller d'Economia i Finances es donen aquests avals a aquestes empreses. Per tant, totes aquestes possibles irregularitats administratives que vostè assenyala que serien contràries als Decrets de la CARIC? No és veritat. No són contràries al Decret de la CARIC perquè es donen sense emparar-se en el Decret de la CARIC.

Segona qüestió important, em sembla a mi, de la seva explicació, senyor Ayguadé: el tema de les dates, el tema del registre. Miri, només li haig de dir una cosa i li haig de manifestar la següent, a tots els senyors Diputats. Les operacions d'aquests avals no han representat cap pagament, és a dir, no s'ha fet cap desemborsament de part de la Generalitat ni del tresor de la Generalitat per a fer front a obligacions derivades dels esmentats avals. Per què? Perquè en la sospita, senyor Ayguadé, que pogués ser cert el que vostè aquí explica, que hi hagi societats que s'hagin constituït amb posterioritat a la concessió d'aquest aval... La intervenció de la Generalitat, senyor Ayguadé, perdoni, senyor Ayguadé, la intervenció de la Generalitat no ha donat, no pot autoritzar el pagament, i la Conselleria d'Economia i Finances no dona l'autorització, i el Consell Executiu que pot, com vostè sap perfectament, superar les esmenes que hi

pugui fer intervenció no ho pren amb compte.

Per tant, el que diuen respecte a l'«alcance» no s'ha donat; per tant, no existeix aquesta irregularitat, i només en el cas que s'haguessin desemborsat les quantitats d'aquests avals en compromès s'hauria donat aquesta irregularitat. En tot cas, si la data hagués sigut anterior a la concessió de l'aval, s'hauria tractat d'un acte nul de ple dret però en cap cas d'una irregularitat administrativa.

Per tant, aquesta és la veritat, i amb això compartim nosaltres el seu criteri, senyor Ayguadé, que en tot cas, quan cal ajudar un tipus d'empreses, quan cal ajudar un tipus d'iniciatives, s'ha de fer sempre amb la llei, sota la tutela de la llei en un Estat de dret. I esperem sempre que aquest sigui el seu criteri, que aquesta tutela de la llei sigui el seu criteri i el criteri del seu Grup, i del Grup que també està en aquests moments governant en el Govern central. Que la llei serveixi, certament, per a protegir, per a protegir els desvalguts, per a protegir les minories que treballen en unes empreses amb dificultats, per a protegir també un Estat de les autonomies que trontolla perquè no es compleix la Llei de Pressupostos, senyor Ayguadé. També en aquest cas, també en aquest. Per tant, sota l'imperi de la llei, senyor Ayguadé, nosaltres continuarem ajudant en el segon punt en el fet dels treballadors de Rania, i sota l'imperi de la llei hem intentat de manera fefaent complir, amb l'emparament de la Llei de Pressupostos, els avals que nosaltres hem concedit.

Res més, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet, rèplica contra el senyor Conseller? D'acord. Cinc minuts com a màxim, senyor Armet.

El Sr. ARMET: Sí, senyor President. Senyores i senyors Diputats, el que es curiós d'aquest debat, i, d'altra banda, sorprenent, és que quan es presenta la interpellació, que fa el Diputat senyor Pere Ayguadé, el senyor Conseller, l'Honorable Conseller d'Agricultura, respon amb criteris absolutament genèrics. I curiosament el dia de substenciar la Moció comencen a sortir tot un conjunt d'informacions absolutament desconegudes per aquesta Cambra. Jo, això, ho voldria dir perquè és evident que quan hi ha unes sospites clares i una demostració inequívoca d'irregularitats plasmades en un document administratiu, és obvi que l'obligació del Consell Executiu és la resposta a les vint-i-quatre hores de tot allò que pugui ser la més mínima ombra que qualsevol Grup parlamentari d'aquesta Cambra pugui dir o pugui fer. Aquesta és la obligació d'un Govern responsable.

Nosaltres aquí hem dit i hem enumerat cadascuna de les irregularitats. I aquí voldria dir-li una cosa, a l'Honorable senyor Conseller. Aquí tenim nosaltres els criteris de la CARIC, que sap perfectament que foren inspirats per aquest Parlament, i un dels criteris fonamentals era que no hi hagués acomiadaments; un dels criteris fonamentals era establir un conjunt de garanties numèriques amb el volum dels avals; un dels criteris fonamentals era l'ajut a la petita i mitjana empresa; hi havia tota una consideració de relació de recursos propis i quantitat de l'aval. I vostè, que no sé si té suficient formació financera, sap perfectament que la relació entre recursos propis i quantitat de l'aval és un element fonamental de tota política financera. I el que és molt greu és que la responsabilitat d'aquest Consell Executiu hagi pogut fer avals de cinquanta milions de pessetes

avalant en nom de la Generalitat, és a dir, dels diners públics de tots els catalans, empreses que s'havien muntat *ex novo* amb capitals de setze mil, divuit mil, vint-i-dos mil pessetes. Això és d'una gravetat i d'una responsabilitat política greu, perquè aleshores aquí sí, que entrem en una posició política que a nosaltres ens sembla errònia.

El senyor Jaume Camps, que és un home de dret, ens ha vingut a dir un principi que a mi em preocupa molt, políticament: la voluntat no pot superar la llei, no pot superar el marc legal, sinó que la voluntat política ha de trobar aquells acords polítics que plasmats a llei permetin cercar solucions. I aquest és un principi fonamental, i sovint sabem perfectament que des de l'època del franquisme —i un dia m'ho deia un polític molt important d'aquesta Cambra—, les lleis depèn de com s'interpretin, les lleis són les lleis, són un punt de referència, és un marc legal de la nostra convivència, absolutament bàsic i fonamental, bàsic i fonamental. I crec, per tant, que la irresponsabilitat del Consell Executiu d'emprendre un conjunt de mesures fonamentades en unes empreses plataforma amb capitals mínims... i que excepte la que tenia una realitat constituïda, va ser la que se li va resoldre el problema de l'aval, servís com a plataforma de salvament d'un tema empresarial que a tots plegats ens preocupava. I aquest tema va començar, curiosament, amb una voluntat política, «salvem Rania per a Catalunya», que deia el President de la Generalitat en una reunió de cinc mil ramaders de Catalunya, aquell posar èmfasi a una solució. La voluntat de salvar l'empresa era de tots, la voluntat expressada pels socialistes era salvar l'empresa; els mecanismes d'actuació d'aquest Consell Executiu en relació amb aquesta voluntat política són absolutament erronis, i des d'aquesta perspectiva, des d'aquesta perspectiva, nosaltres, els socialistes hem fet un plantejament de demostrar irregularitats, irregularitats clares i inequívokes, i recordar-li, al senyor Conseller, que una cosa és el desemborsament, de part de la Generalitat, si hi hagués una política de subvencions, i l'altra és la política d'avals, perquè resulta que el desemborsament, evidentment, el fa l'entitat financera que ha de fer l'aval.

I si vostès tenen o han arribat a tenir contactes amb la institució financera, els aprofundirem i veurem, evidentment, com s'ha desenvolupat aquesta política d'avals, com s'ha fet, quines són les responsabilitats jurídiques de la Generalitat en relació amb aquesta política, quines avals han arribat i com es retornaran. I si aquest tema s'ha pogut superar per una altra via, en aquest cas també ho sabrem, espero jo, amb una comissió d'investigació que tots superarem.

Aquí, quan hem parlat nosaltres d'irregularitats, hem volgut dir clarament en aquest Parlament que no pot haver-hi una confusió entre l'actuació del sector públic i el sector privat. No pot ser que una alt responsable d'una Conselleria, amb operacions paral·leles de sector privat que doni un apuntament i amb suport de sector públic, faci una operació de salvació d'una empresa en concret. El sector públic i el Govern han d'estar per damunt de les contingències del sector privat, i és amb aquesta força i la força que li doni el Parlament i l'acord de les forces parlamentàries com es resolen problemes econòmics. I vostès saben perfectament que hi hagut sempre una voluntat política, quan hi havia un problema econòmic de primera magnitud, de cercar solucions.

Per tant, quan nosaltres hem presentat irregularitats, les

hem presentat sota escrits, sota Diaris Oficials de la Generalitat, dates de constitució de les empreses, irregularitats existents en la coincidència de càrrecs públics que alhora tenien càrrecs gerencials en el que el sector públic estava disposat a avalar. Coexistència, per tant, d'una duplictat d'actuació, de responsabilitat pública i d'actuació del sector privat.

I hem volgut posar damunt de la taula aquestes consideracions, i aquestes consideracions, evidentment, des del nostre punt de vista, que és contemplar l'exercici del poder públic des del més estricte respecte democràtic, em sembla que són greus irregularitats.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller d'Economia i Finances té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Primera, a mi em sembla que tot el que està publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* és públic i notori; per tant, està en coneixament de tots els senyors Diputats. En el moment en què es va formular la interpellació els Decrets de referència, i concretament 512/81, de 30 de desembre; 380/82, de 21 d'octubre, i, la Llei 2/81, de Pressupostos de la Generalitat, eren públics i del coneixament del Grup Socialista. Per tant, no hi va haver alguna informació nova que podíem aportar, sinó que, en tot cas, els senyors Diputats que formulaven la interpellació podien conèixer perfectament.

En segon lloc, és evident —torno a repetir el següent— que el fet que aquests avals hagin estat concedits per acord del Consell Executiu no a través del Decret de la CARIC suposa que moltes de les objeccions formulades pel senyor Ayguadé no són vàlides, no són vàlides, i, per tant, no responen a una irregularitat ni a un saltar-se aquest tipus de decret. S'ha complert la Llei, s'ha complert la Llei de Pressupostos i aquest és l'únic que estem defensant.

Tercera cosa. Miri, els meus coneixements financers són els que són. Jo no sé si vostè sap el que és un aval, per això, de veritat. El seu coneixement de *marketing* no sé si el porta a conèixer el que és un aval, perquè, és clar, el desemborsament només es fa, per part de la Generalitat, en el moment que l'entitat que ha deixat el crèdit a aquestes empreses ha deixat de cobrar. I, en aquest cas, ens fa el requeriment que nosaltres paguem aquest crèdit, senyor Armet. Per tant, és evident que no es tracta d'una subvenció, sinó que es tracta d'un aval, avalar una d'aquestes entitats. I el desemborsament, a través del requisit del requeriment que se'ns ha fet a aquestes entitats, el requeriment que s'ha fet a aquestes entitats, nosaltres hem contestat —com li he dit abans— que nosaltres havíem d'examinar el punt de partida de la creació d'aquestes societats, i, per tant, que és possible que hi hagués aquesta actuació per part d'intervenció de no fer el desemborsament.

Com vostè sap, també —espero—, a través de la Llei de Finances no hi ha cap mancança d'aquesta Llei fins que es fa realment aquest desemborsament, perquè fins a aquell moment no es pot parlar d'irregularitat, ni fins a aquell moment no hi ha de fet una malifeta al tresor de la Generalitat —en aquest cas— o al tresor de l'Estat. Aquest desemborsament no s'ha efectuat i, per tant, no es pot parlar, tampoc, en aquest cas, d'irregularitat. En tot cas, en alguns casos, si fos certa la informació que dona el senyor Ayguadé, es podria parlar d'un acte

jurídic nul de ple dret, però que, en tot cas, no tindria conseqüències per a la tresoreria de la Generalitat, no tindria conseqüències per al tresor de la Generalitat.

I això és tot, senyor Armet. (*El senyor Armet demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Armet, d'acord, pot prendre la paraula, però jo diria que realment hem d'acabar aquesta polèmica, no? Un parell de minuts, per a poder...

El Sr. ARMET: Moltes gràcies, senyor President. He volgut pujar aquí a l'escó, perquè jo crec que el tema té prou importància per a poder-me dirigir a tota la Cambra, i no fer un diàleg bilateral.

Senyor Conseller, arreglem els temes de l'aval. Vostè ha parlat d'un desemborsament, i jo dic una... Aquí ens hem assabentat d'un tema bastant greu: que s'ha requerit el desemborsament per part de la Generalitat, la qual cosa vol dir que s'ha requerit un desemborsament de 350 milions de pessetes, a través de la fallida de les empreses donades. És a dir que queda clar que vostè, quan ha parlat d'aval, ha parlat de desemborsament. Vostès fan l'aval, el crèdit el donen els altres, i, evidentment, si es produeix la fallida, llavors ve el desemborsament de la Generalitat. Per cert, amb la partida pressupostària que ha d'estar prevista, perquè, amb la quantitat de riscos que vostès han agafat, això pot començar a ploure i, dissortadament, lamentàriem molt que ens comencés a ploure a nosaltres; dir-l'hi molt clarament (*rialles*), senyor Conseller, dir-l'hi molt clarament.

Aquí hem parlat d'irregularitats, irregularitats administratives greus, coexistència sector públic-sector privat, constitució d'empreses fonamentades en què es pogués donar un aval, que resulta que és el Govern de la Generalitat, no una Conselleria, que es compromet a donar avals de 50 milions de pessetes a empreses de 18.000 pessetes de capital. És a dir, és una operació que ve caracteritzada pel principi: «Aquí hi ha una norma, forcem la interpretació de la norma, no tinguem en compte les cauteles parlamentàries que s'han establert amb el decret de la CARIC, i intentem, creant cinc caixes de cartró, obtenir 350 milions d'avals, per part de la Generalitat, perquè una entitat financera pugui donar aquest crèdit com a primera operació.» I al bell mig de l'operació, un alt funcionari de la Generalitat, dirigint aquesta operació, situat en el sector públic i en el sector privat alhora.

Si això no són greus irregularitats, senyor Culler, jo no entenc res de política, perquè és evident que el Consell Executiu, la normativa aprovada per aquest Parlament, les cauteles relatives que el Departament d'Indústria ha tingut per a fer aquesta política, l'elemental prudència de la concessió d'avals —i tots sabem perfectament que un conjunt d'entitats financeres han caigut per una política alegre d'avals, i no em refereixo a cap cas concret ni als últims de què s'ha parlat en aquest Parlament. Sabem perfectament que no té cap mena d'indicador homologable que, sobre un capital inexistent d'una empresa, es pugui fornir un aval de 50 milions, per part de l'esforç de tots els ciutadans de Catalunya, que, en el cas d'un impagat, l'hauríem de pagar entre tots. Una formulació d'aquestes característiques, si no és una greu irregularitat, digui'm exactament el que és.

Vostè ha volgut fer un plantejament de dir: «escolti, no, això no era decret de la CARIC, això és la voluntat del Govern

». Però la meua preocupació profunda, avui, és pensar que el Consell Executiu de la Generalitat pot fer actes d'arbitrisme, entenent que tota la política d'avalis la pot fer en funció de qualsevol tipus de criteri, sense tenir les mínimes cauteles tècniques, i que, per tant, ens podem trobar que a empreses de 100.000 pessetes de capital se'ls pugui donar un aval de 50 milions de pessetes. Això, sincerament, em preocupa, i els demano seriosament —i especialment al President— que facin una consideració seriosa d'aquesta política, perquè aquesta política, sense cap mena de dubte, crearia unes enormes dificultats en el futur de l'autonomia de Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem al darrer punt de l'ordre del dia, les preguntes... (*Rialles.*) Ah, perdó, hem de votar la Moció.

Primerament, el punt número 1.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb el primer punt de la Moció, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El primer punt de la Moció ha estat rebutjat per 24 vots a favor, 52 en contra i 10 abstencions.

I ara passem a votar el segon punt.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

El segon punt ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Preguntes amb resposta oral

I bé, ara sí que passem a les preguntes amb resposta oral, darrer punt de l'ordre del dia.

Pregunta al Consell Executiu

sobre els materials escolars que contenen substàncies tòxiques

La primera pregunta de la llista és la que formularà el Diputat senyor Francesc Subirà, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, al Consell Executiu, sobre els materials escolars que contenen substàncies tòxiques.

El senyor Subirà té la paraula per a formular la seva pregunta.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, aproximadament al mes de març d'enguany es va sentir a parlar, en els mitjans de comunicació, que hi havia hagut denúncies per part de mares i de mestres sobre la possibilitat tòxica de gomes d'esborrar. (*Rialles.*) Aleshores, en aquell moment, la Direcció General d'Inspecció i Consum va comprovar, amb algunes anàlisis de les mostres que s'usaven a les escoles, que hi havia existències de components en plom. A partir d'aleshores, i a conseqüència que el plom és rigorosament prohibit pel Codi Alimentari Espanyol per la seva toxicitat, i donat que era molt fàcil que aquest material escolar fos usat pels nois de les escoles com un entreteniment i, de vegades, fins i tot havia estat digerit, tenint en compte que estaven apareixent al mercat nombroses quantitats de gomes d'esborrar amb formes de fruites i amb aromes de fruites, es va fer, immediatament, una ordre d'im-

mobilització d'aquests productes pel perill que comportaven.

Els diaris se'n van fer ressò, d'això, de les denúncies, que encara hi cren, però es continuaven venent, a pesar que s'havia dit que hi havia plom en algunes de les gomes, sense dir mai quina era la fàbrica o les marques que tenien aquest component. Més endavant, la Direcció General d'Inspecció i Consum, diu, entre altres coses, a les empreses que actuen amb responsabilitat, perquè no podem estar controlant tots els productes, i el consum per als nens pot ser també perjudicial, amb independència que tinguin plom a la seva elaboració, però mai no s'ha publicat el nom d'aquestes empreses ni les cases o els noms comercials dels productes afectats. És un misteri encara avui no aclarit, però que, en canvi, s'han pres mesures alarmants per a la població, com és la difusió pels mitjans de comunicació i, sobretot, per la televisió, del perill d'aquest tòxic.

També hi ha un altre perill, i és el perill de coles i gomes d'enganxar amb aromes dissenyats expressament per al mercat escolar, per a fer articles de papereria o escolars moderns. Els components d'aquestes gomes, acrílics i vinílics, i alguns dels dissolvents com el xilol o com els acetats de tilimetil són altament tòxics, i aquestes gomes d'enganxar, aquests productes, no han estat retirats del mercat ni hi ha cap ordre en aquest sentit.

Va passar l'estiu, després d'una immobilització i una desimmobilització parcial, perquè, com a mínim, aquí a Catalunya, no es pot comprovar, només que va ser molt forta a la província de Barcelona i no a altres províncies, ja que els fabricants importadors i majoristes van tenir l'ordre d'immobilització, i, després, parcial desimmobilització dels seus estocs, però, en canvi, les gomes d'esborrar i les d'enganxar continuen venent-se per a ús escolar, encara que el mercat va decaure extraordinàriament per l'alarma de la població.

També haig de dir que, després de l'estiu i de començar el curs escolar, i principalment per un debat en taula rodona de representants de l'Administració del Govern en la televisió, es va tornar a parlar de l'existència de tòxics en alguns materials escolars, i l'alarma va tornar a donar-se. Sabem que la Generalitat..., i en aquell moment deien, precisament, els representants del Govern central que les Comunitats Autònomes ja tenien la normativa que s'havia de seguir, aquesta normativa no ha estat publicada, no en tenim coneixement. Només sabem que el Cap dels Serveis Territorials de Comerç a Barcelona va enviar uns oficis com a disciplina de mercat, comunicant la desimmobilització parcial d'existències, el primer de juny del 83 —això és oficial, el més oficial que hi ha, però no a la resta de Catalunya. I diu això, per exemple: «en relación con la inmovilización cautelar de las existencias de gomas de borrar, que fue practicada mediante acto de inspección, en 12 de mayo, y que se hallan depositadas en el almacén de esta empresa sito...», etcétera, «cúmplome comunicar, de acuerdo con las instrucciones recibidas de la superioridad, que quedan desinmovilizadas aquellas gomas de borrar que no tengan forma o aspecto igual, similar o parecido con productos alimenticios de cualquier clase. Puede usted disponer libremente del estoc inmovilizado de este tipo de gomas, debiendo respetar y conservar cautelarmente aquellas gomas de borrar que tienen aspecto igual, similar o parecido con productos alimenticios, lo que le comunico a efectos oportunos. Barcelona, 1 de junio del 83. Joan Alsina i Ponseti.»

És evident que això és a nivell provincial, és un cap del Departament de Comerç, i, a banda del seu castellà perfecte, no hi ha absolutament, aquí, cap altra manifestació que la Conselleria, el Govern Executiu, hagi pogut aclarir si hi ha plom o no, on és aquest plom, quines marques comercials. Perquè, evidentment, aquí hi ha un problema, com a mínim, de cinc nivells: hi ha un problema sobre les indústries, hi ha un problema sobre la comercialització, sobre els majoristes, els emmagatzemistes, la papereria, sobre els venedors de joguines però també hi ha un problema, perquè ja ha entrat als mitjans de comunicació, que hi ha el coneixement públic donat oficialment pel Govern que hi ha plom en algunes d'aquestes joguines, o en alguns d'aquests materials escolars.

Aleshores, per aquest motiu, jo demano, en forma potser una mica retardada, perquè jo vaig presentar aquesta pregunta el 22 de setembre i, per diferents motius, fins avui no ha pogut ser presentada en aquest Ple per a ser contestada —i escoltaré amb molt de gust— pel Consell Executiu: quines mesures de tipus sanitari, en relació també industrial i comercial i d'informació als usuaris ha pres el Consell Executiu respecte als materials escolars que contenen substàncies tòxiques per als infants, per tal d'evitar les intoxicacions esmentades abans.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de Comerç i Turisme té la paraula per a la resposta.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ I TURISME (Francesc Sanuy): Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb tot l'agraïment al Diputat senyor Subirà per haver formulat aquesta pregunta, i jo em penso que de la resposta podrà quedar tranquil·litat.

Com vostè sap, la Generalitat té una comissió operativa, formada per quatre directors generals, l'un és de Sanitat, l'altre d'Agricultura, un d'Indústria i, finalment, el de Comerç Interior i Consum. I és a través d'aquest organisme que s'han emprès les actuacions relatives a les matèries escolars que contenen substàncies presumptament tòxiques.

El que s'ha fet, en primer lloc, és immobilitzar, no solament Barcelona, sinó donar ordre a tots els Serveis Territorials de Comerç d'immobilitzar les partides, els estocs dels fabricants i dels distribuïdors. Això, sobretot, pel que fa referència a les gomes d'esborrar amb aparença de llepolies o de llaminadures. Immediatament, enviar les mostres a l'Institut Químic de Sarrià i, amb la petició que l'anàlisi fos feta amb la màxima rapidesa possible. Bé, el 26 de maig el resultat de l'anàlisi de l'Institut Químic de Sarrià, el dictamen del qual és a la disposició del senyor Diputat, ens indica que el contingut en plom és inferior al màxim establert per la norma francesa NF-S51-204, és a dir, per la norma que és vigent actualment a la Comunitat Econòmica Europea. Bé, davant d'aquest fet, s'ha tingut en compte el contingut del codi alimentari, especialment en els capítols 9 i 38. El 9 diu que: «Las gomas de borrar estarán exentas de arsénico, plomo y otras sustancias nocivas.», però, atès que el contingut, segons l'anàlisi de l'Institut Químic de Sarrià indica que no arriba al nivell de perillositat, potser el que és més d'aplicació és el que diu el capítol 38: «Las imitaciones de alimentos empleadas como juguetes infantiles sólo podrán hacerse con sustancias apropiadas para la alimentación humana.»

Bé, és per això que es va convocar la reunió de totes les Co-

munitats Autònomes a Madrid, juntament amb el Ministeri de Sanitat i Consum, i els acords que es van prendre en aquesta sessió de 26 de juliol van ser els següents:

Primer, recomanar l'autorització de fabricar i de vendre gomes d'esborrar, en general, les que no tinguin aquesta aparença, amb una condició: que el contingut de plom d'aquestes gomes no superi mai els 250 mil·ligrams per quilo. És a dir, les que s'atinguin als nivells actualment exigits per la reglamentació europea, que, segons tots els indicis, serà incorporada també al codi alimentari espanyol.

El segon dels acords: prohibir totes les gomes d'esborrar que tinguin aspecte, olor, color i gust d'aliments.

En tercer lloc desimmobilitzar les gomes d'esborrar que tinguin plom per sota del marge indicat. I, finalment, autoritzar els fabricants i distribuïdors que tinguin gomes d'esborrar amb aparença d'aliments a treure-les al mercat amb unes condicions cautelars: primer, que es venguin exclusivament a col·lectivitats on només treballin persones adultes i que s'hi faci constar l'avertiment —aquesta vegada bilingüe—: «No deixar a l'abast dels infants» i «No dejar al alcance de los niños», bé, això és el que es fa sempre que el fabricant o el distribuïdor justifiqui la destinació de la partida a satisfacció dels Serveis d'Inspecció.

I, finalment, sol·licitar a la Comissió Interministerial d'Ordenció Alimentària que, ràpidament, faci una reglamentació sobre gomes d'esborrar i objectes d'escriptori.

Bé, això és el referent a la primera part de la seva pregunta, però vostè es referia també a les gomes d'enganxar amb dissolvents i materials tòxics, que és un altre aspecte de la qüestió.

En aquest sentit, el que s'ha fet des de la Generalitat és la recollida de totes les mostres i les altres Comunitats Autònomes han fet el mateix, i el conjunt d'aquestes mostres s'ha enviat al laboratori de Barajas i estem pendants tots, perquè aquesta serà una operació d'àmbit estatal, del resultat d'aquestes anàlisis per a començar immediatament una campanya.

Bé, i tornant enrera, pel que fa a la qüestió anterior és evident que en aquest cas d'imitació s'han aplicat sancions i s'han obert expedients. De tota manera, moltes gràcies, senyor Subirà, per haver suscitat aquesta qüestió; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà desitja replicar o repreguntar? El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ I ROCAMORA: Sí, gràcies, senyor President. No he escoltat amb precisió quina era la data en la qual la Conselleria havia donat permís ja altra vegada a la venda, jo el que li puc dir és que són a la venda les famoses gomes que, pel mes de setembre, Televisió, en nom del Govern, prohibia i feia l'avertència que estaven prohibides. Eren les que, procedents aparentment del Japó, segons deia, tenien formes de fruites i aquestes potser són de la Federació Espanyola de Futbol, etcètera. Són a la venda i potser sense que sàpiguen que es poden vendre perquè tampoc no han tingut aquesta nova ordre.

Aleshores, el que hi ha és una desinformació i queda constatat d'alguna manera que la competència no se sap si és compartida o exclusiva, però aquí, en matèria d'ensenyament, com a mínim, les escoles que moltes vegades subministren el material escolar no saben tampoc què han de fer, no saben tampoc què han de fer els paperers, ni les cases que venen joguines i,

evidentment, s'ha produït un greu perjudici amb la immobilització durant mesos d'una quantitat enorme de coses que, segurament o possiblement, no són tòxiques quant a plom i el sol fet que, per les aromes o per les formes més o menys comestibles, hagin estat immobilitzades crea uns perjudicis.

Aleshores crec que, d'alguna manera, sí que Catalunya té competències, tant en matèria de sanitat com en matèria, en aquest sentit, de delegació, si és que d'alguna manera aquesta ordre, més ben dit, aquest ofici que va ser distribuït, en el qual diu: «De acuerdo con instrucciones recibidas de superioridad...» es fan immobilitzacions i desimmobilitzacions; d'alguna manera crec que la Generalitat té competències, encara que siguin delegades, per a fer una clarificació davant l'opinió pública, com a mínim, d'aquestes notícies que pel setembre arriben insistent en el perill, insistent que hi ha gomes tòxiques i que és un misteri, que no se sap quines són les marques, de manera que, en aquest sentit, no hi ha una clarificació, s'ha de clarificar i és per això que m'agradarà molt saber les notícies que ens pugui anar donant en aquest sentit la Conselleria sobre aquestes pròximes reunions.

En relació amb el punt de les gomes d'enganxar he de dir-li, perquè hi ha un perill essencial, cada vegada més greu, que els components aromàtics i volàtils d'aquestes gomes són, cada vegada més, font d'inici a la drogaaddicció dels nostres escolars i això només caldria comprovar-ho demanant a les papereries de Barcelona quin tipus de tubs de goma d'enganxar compren els joves, que han desestimat ja els petits i se'ls agafen en gran per a la seva inhalació, que és un dels sistemes d'entrada a la drogaaddicció més clars, més punyents, més dramàtics que està patint una part de la nostra població.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja afegir quelcom?

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ I TURISME: Si m'ho permet, senyor President, simplement per indicar que la data de la circular del Director General de Comerç Interior i Consum és el 3 d'agost del 83 i que, per no allargar-me, si al senyor Diputat li sembla convenient li deixaré la llista de totes les empreses que han estat objecte d'immobilització i, per tant, que ho són de control en aquest moment.

Naturalment que la competència és nostra, però en virtut que ens movem en unitat de mercat i que de vegades són productes fabricats fora de Catalunya l'únic camí d'eficàcia és coordinar totes les autonomies amb el Ministeri del Govern central, i això és el que estem fent.

Moltes gràcies.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament
sobre el catecisme aprovat per la Conferència Episcopal Espanyola*

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la segona de les preguntes d'avui que és la pregunta a l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament sobre el catecisme aprovat per la Conferència Episcopal Espanyola, que ha de formular el Diputat senyor Joan Besa, del Grup de Centristes. El senyor Besa té la paraula per a formular la seva pregunta.

El Sr. BESA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, Honorable senyor Conseller d'Ensenyament la pregunta d'avui fa referència, en concret, a una pregunta que reproduïx

el *Butlletí Oficial del Parlament* i que diu si serà autoritzat per la Generalitat de Catalunya com a text didàctic el catecisme que fou aprovat per la Conferència Episcopal Espanyola. Evidentment, no és propòsit d'aquest Diputat, en aquests moments, reproduir d'alguna forma el que es va qualificar de guerra de catecismes i que sembla, afortunadament, que està resolta. La Conferència Episcopal Espanyola, com saben les senyores i els senyors Diputats va presentar, va disposar un projecte de catecisme cap al mes d'abril d'aquest any, l'Administració central recorre al silenci administratiu, llavors l'Església, la Conferència Episcopal, amb un trencament de forma possiblement innegable edita els catecismes; això provoca una reacció del Govern, llavors això entra en el terreny de les conversacions, s'arriba a una espècie d'aplicació de normes didàctiques, llavors el fet de ser el catecisme continua sense estar aprovat, no està prohibit, tampoc no està aprovat. La Conferència Episcopal ha emès aquestes normes didàctiques d'ensenyament del catecisme, que sembla que són ben vistes també pel Govern i damunt diu la Conferència Episcopal Espanyola que acomoda la seva estructura a la nova realitat autònoma del país.

Fins aquí els fets, i com sigui que segons les competències transferides per l'Estat a la Generalitat, en el Reial Decret de 3 d'octubre de 1980, es contenen les que van ser transferides a la Generalitat, a l'apartat setè de l'annex b) es diu, exactament, que: «Quedan transferidas a la Generalitat de Catalunya la elaboración y aprobación de planes y programas de estudio y orientaciones pedagógicas que desarrollen y complementen las enseñanzas mínimas que establezca el Estado dentro de la ordenación general del sistema educativo que le corresponde, así como la aprobación de los libros de texto —así como la aprobación de los libros de texto— y demás material didáctico en que se concretan aquéllos y que hayan de ser utilizados en Cataluña.»

El fet d'aquesta pregunta llavors no és tant, torno a dir, el de ressuscitar una guerra de catecismes, afortunadament ja crec que superada i inexistent, sinó el fet de saber com interpreta la Conselleria aquest decret de transferències. Perquè el fet és que, davant del que es va qualificar de guerra de catecismes, la Generalitat va guardar un silenci còmode, confortable, quasi rendible, sense dir que això era una qüestió bàsica, era quelcom que corresponia aprovar o no a la Generalitat de Catalunya i era aquest el tema d'aquesta pregunta, el tema fonamental, el tema subjacent, el tema de fons ja d'aquesta pregunta.

Com interpreta la Conselleria aquesta Disposició que acabo de llegir? És que primer han d'aprovar a Madrid els textos i després han de tornar a ser aprovats aquí? És que realment a Madrid hi ha un *nihil obstat* del que aquí s'hagi de fer? És que això valdrà només per al catecisme? És que això valdrà, en definitiva, per a tots els altres llibres de text? Aquest és el sentit que nosaltres voldríem que sabés.

Llavors, com que, evidentment, la qüestió dels catecismes no ha estat resolta administrativament, falta conèixer els criteris polítics. Naturalment el senyor Conseller em pot contestar d'una forma molt simple; em pot dir: «això no ha estat presentat, aquí no hi ha problema.» Però, evidentment, en aquest Parlament, ens hem de preocupar, jo crec, de conservar les nostres transferències, de ser molt zelosos de les nostres co-

competències i de la mateixa forma que protestem aquí, quan hi ha per exemple la Telefònica, que treu la província de Girona, Tarragona i Lleida i les vincula funcionar i orgànicament a Saragossa, i protestem, perquè pensem que, en fi, és una cosa que, en definitiva, no té massa a veure, perquè en definitiva és un rebaixament de la sensació de Catalunya com a unitat pròpia, llavors, evidentment, crec que nosaltres aquesta pregunta ens l'hem de fer.

Com ha d'interpretar la Conselleria aquesta norma, aquest Decret sobre transferències? És que ha de tornar a presentar la Conferència Episcopal aquí a la Generalitat? Quins criteris té, d'aquí al futur? Això valdrà només per als llibres d'ensenyament en general? Tindrà el tractament de catecisme alguna norma especial? Això és el que voldríem saber i per això aquesta pregunta que tornem a reproduir: Serà autoritzat per la Generalitat de Catalunya com a text didàctic el catecisme aprovat per la Conferència Episcopal Espanyola?

Moltes gràcies, senyor Conseller; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

(El M. H. Sr. President surt de l'hemicicle durant la intervenció del I. Sr. Besa i la I. Sra. Vice-presidenta Primera ocupa el lloc de la presidència.)

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA (Concepció Ferrer i Casals): Per a respondre la pregunta té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

L'H. Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart): Senyora Presidenta, senyors Diputats, el senyor Besa, segurament, m'ha volgut treure del que ell diu la comoditat de la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat, però, de tota manera, si repassa la premsa d'aquells dies, sí que hi va haver gent que em va preguntar i jo vaig contestar. I vaig contestar tres coses, fonamentalment. La primera és que jo no havia vist aquests catecismes, no els coneixia ni tan sols personalment. La segona cosa és que no havíem rebut ni cap norma, ni cap carta, ni cap tipus de comunicació pel Ministeri i la tercera és que nosaltres aquests catecismes no ens havien estat presentats per a l'autorització, la qual cosa volia dir que em fa l'efecte que no era tant buscar la tranquil·litat, sinó que era atenir-nos al que s'havia plantejat com a situació de dret.

Nosaltres, efectivament, com diu el senyor Diputat, el Reial Decret 2809/1980, que es va aprovar, dels traspassos dels Serveis de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en matèria d'ensenyament, diu que «es transfereix a la Generalitat l'aprovació dels llibres de text i material didàctic que hagin d'ésser utilitzats a Catalunya». D'acord amb aquesta competència, el Departament d'Ensenyament concedeix, prèvia revisió d'una comissió tècnica, autorització als llibres de text que hagin de ser emprats a Catalunya. Pel que fa a aquest catecisme, aprovat per la Conferència Episcopal, cal remarcar que no ha estat mai presentat al Departament d'Ensenyament per a ésser autoritzat a difondre's a les escoles, i a nosaltres no ens consta que aquest llibre s'estigui utilitzant a les escoles de Catalunya. No va ser presentat, no ens consta que sigui utilitzat, no ens consta que hi hagi cap disposició d'altre tipus, i, per tant, només vull remarcar que, pel que fa referència als llibres de religió catòlica que han d'estar a les nostres escoles, a nosaltres ens venien amb una aprovació de la Conferència Episcopal Tarraconense, abans de presentar-se per a la seva autorització. Aquesta havia estat la norma usual fins ara, però, com li deia, aquell llibre no

ha estat presentat ni per la Conferència Episcopal Tarraconense ni per la Conferència Episcopal Espanyola. Per tant, nosaltres, en relació amb aquest llibre, l'única cosa que podem dir és que ens hem assabentat d'aquesta anomenada guerra dels catecismes a través dels diaris, i també ens hem assabentat a través dels diaris de la possible trobada de fórmules el context exacte de les quals desconexem perquè, com li deia, no hi ha hagut cap comunicació per part del Ministeri.

Nosaltres autoritzem o no autoritzem —generalment, s'autoritzen, sempre que corresponguin als plantejaments— els llibres que són presentats prèviament a aquesta comissió. Nosaltres no hem estat rigorosos i hem donat sempre silenci administratiu a molts dels llibres que ja havien estat aprovats pel Govern central. Ens semblava que era una simplificació administrativa, que en el cas de no veure-hi elements que poguessin fer actuar en contra, no calia obligar moltes persones a una doble —que en aquest cas seria triple— autorització per part de les Comunitats Autònomes, pràctica aquesta que ha estat seguida també per altres Comunitats que tenen competència en matèria d'ensenyament.

Per tant, nosaltres autoritzem els que ens presenten, examinem els que no han estat presentats perquè han sortit a Catalunya, podríem utilitzar el recurs de l'obligatorietat de presentació, malgrat que encara no ho hem fet, perquè no ens ha semblat pertinent, per no crear, realment, una major complexitat de la que ja hi ha, i, en aquest cas, d'aquest llibre, aquest llibre no ens ha estat presentat ni a nosaltres ens consta que s'estigui utilitzant com a llibre de text a les escoles. Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Besa vol prendre la paraula per repreguntar?

El Sr. BESA (*de l'escó estant*): Sí, senyora Presidenta. Moltes gràcies, Honorable senyor Conseller, per la seva contestació a la meua pregunta, que em tranquil·litza, però només a mitges. És a dir, la qüestió bàsica... —en fi, comprendrà la meua preocupació no només com a Diputat, sinó, en fi, perquè sóc membre d'un partit que defensa un cert tipus de llibertat d'educació—, és que m'agradaria que em digués, llavors, quin serà el catecisme que s'aplicarà aquí, a Catalunya, en aquest proper curs escolar.

Moltes gràcies, senyor Conseller; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: El senyor Guitart té la paraula per a respondre.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Sí, senyora Presidenta, només per a contestar-li. Hi ha uns llibres, uns catecismes, ja aprovats, presentats per la Conferència Episcopal Espanyola, i que continuen en ús. És a dir, segons el que a mi em sembla en aquests moments —no és que tingui una informació, potser, molt precisa—, no hi ha un buit de llibres de text de catecisme, sinó que, en tot cas, no hi ha una presentació d'uns textos, però em fa l'efecte que hi ha els que existien fins avui.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el compliment de la Resolució IV,
aprovada pel Ple del Parlament el dia 27 de maig de 1983*

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem ara a la

següent pregunta, la que formula al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució IV aprovada pel Ple del Parlament el dia 27 de maig. l'Illustre senyor Joan Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats resistents, em veig aquí en l'obligació de formular la pregunta a un Consell Executiu gairebé inexistent. Suposo que m'he d'adreçar al senyor Coll.

Doncs bé, senyor Coll, l'objectiu d'aquesta pregunta és constatar, d'una manera àmplia i rotunda, un incompliment més per part del Consell Executiu, i no és que sigui un incompliment fútil —tots els incompliments tenen la seva importància—, i un incompliment fruit d'un debat de política general sobre l'acció econòmica i la lluita contra l'atur em fa l'efecte que, en aquests moments, atesa la conjuntura, és prou important.

En el debat que es va celebrar al maig del 83 es va dir, entre altres coses, que el Consell Executiu no disposava de política econòmica, ni bona ni dolenta, ni congruent ni incongruent, senzillament que no tenia, estrictament parlant, política econòmica a emprar. Hi havia un seguit d'actuacions —unes bones, altres no tant—, de tipus puntual, específiques, tècnicament parlant, adreçades a certs sectors i que, en definitiva, el que pretenien era desplegar, amb més o menys eficàcia, un programa d'inversió pública. Davant d'aquesta situació, la Cambra va considerar important prendre una resolució en el sentit de demanar al Consell Executiu un informe, que s'havia d'expedir, s'havia de presentar a aquesta Cambra als dos mesos d'acabat aquell debat, sobre les conseqüències negatives que per a l'economia de Catalunya i, en concret, la lluita contra l'atur tenia el retard en certes transferències, la possible disminució de les valoracions i, en concret, la incidència concreta sobre les actuacions que el Govern de Catalunya feia a Catalunya de la política econòmica que, alhora, emanava del Govern central de l'Estat.

Aquest informe no ha estat, fins ara, presentat. Si hi ha ocasió podrem debatre punt per punt quines són, ara com ara, les conseqüències, i nosaltres, tal com diu l'article 128 del Reglament, sense estendre'ns, de moment, més enllà del que és estrictament la pregunta, demanem al Consell Executiu —i, en aquest cas, a qui el representi— que se'ns digui el perquè no s'ha presentat aquest informe i, en qualsevol cas, si és que pensa presentar-se i quan.

Gràcies, senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a respondre, té la paraula l'Honorable Conseller d'Economia i Finances.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Culler): Bé, també d'una manera breu, senyores i senyors Diputats, senyora Presidenta, i circumscribint-me al marc de la pregunta que ha fet el Diputat senyor Hortalà, no haig d'amaragar que la temptació, per dir-ho així, d'allargar el compliment de la Resolució del Parlament en el sentit de presentar-ho conjuntament amb aquest informe que es demanava, per part d'aquesta Cambra, conjuntament amb els treballs que en la presentació del Pressupost de l'any 1983 vaig anunciar a aquesta Cambra que es començaven en la Direcció General de Programació, és a dir, els treballs del Pla 83-87 —perquè és evident que continuarem en el Govern—, doncs, la temptació, dic, hi era. De totes maneres, també haig de contestar, per cortesia parlamentària, un extracte —per dir-ho així— del que

serà i que jo calculo que al mes de gener es podrà presentar a aquesta Cambra, un extracte, un resum del que serà això, pot entrar en aquesta Cambra, jo diria en un termini d'uns quinze dies, unes tres setmanes.

Per tant, primera pregunta que vostè em fa, senyor Hortalà, ¿pensa el Consell Executiu entrar aquest document a què fa referència la Resolució 60? Sí, pensa complir això, i pensa fer-ho en aquest termini.

Per què no ho ha fet fins ara? Bé, com vostè diu i parla aquí, parla d'un seguit de qüestions, parla, per exemple, de la qüestió de les transferències. Vostè està tan ben situat com jo per a saber quin és el ritme, quina és la marxa d'aquestes transferències, dels traspasos de competències —o, almenys hi estava, com diu vostè, fins ara—, i, per tant, és evident que, en ser molt fluida aquesta situació, es feia o es fa difícil, fins i tot, posar al dia un informe sobre l'estat d'aquestes transferències.

Tanmateix, és evident que les dificultats no vénen pas pel que fa referència a l'estat de les transferències, no ve pas per aquí, perquè aquestes són clares: n'hi ha unes quantes a les quals la negativa de l'Administració central és molt tallant —en aquest cas, el doble llenguatge de l'Administració central és clar: una cosa és el que deia abans i una cosa és el que diu ara—, INEM, vull recordar-ho, vull recordar Obres Hidràuliques, també d'una manera molt clara. M'agradaria que vostès, tots plegats, poguéssim repassar un debat en Comissió que hi va haver sobre aigua, en aquesta Cambra, en parlar de la portada d'aigües a Tarragona, pel que fa referència al tema de les competències hidràuliques, i escoltar el que aleshores deien alguns Grups d'aquesta Cambra respecte a les competències d'aigua que havien de ser transferides al Govern de la Generalitat, i el que es diu ara, el que es diu ara, des d'aquest mateix Grup que a Madrid té el poder respecte a aquestes competències que es neguen sistemàticament a ser transferides a la Generalitat.

Però no ve per aquí tant el problema d'aquest informe, sinó que, certament, el problema que vostè em penso que ja pot intuir, el problema més difícil del compliment d'aquesta Resolució, ve per un altre tema del qual vostè sí que continua estant ben informat, que és el de les valoracions d'aquestes competències. I, pel que fa referència a les valoracions d'aquestes competències, jo li haig de dir que sí, que realment aquest és un dels motius del retard d'haver presentat aquesta informació aquí, perquè haig de dir que, sense haver arribat a un ple acord amb l'Administració de Madrid, sense haver-hi aquest acord, jo crec que sí que malgrat tot hi ha un intent, hi ha una bona voluntat, hi ha uns avenços que es plasmen en un costat i altre, i que és possible que aquests avenços fructifiquin d'una manera, jo diria, no immediata però sí d'una manera a curt termini.

És evident que segurament vostè tindrà més informació que no pas jo, des de la seva Comissió Mixta, que no pas la meua de Conseller, o, almenys, compartim la mateixa. Vostè sap les dificultats que hi ha, vostè sap els progressos que es fan, i, evidentment, abans de presentar aquest paper a la Cambra, val la pena estar absolutament segurs de les xifres, de les dades que es donen.

I evidentment que una cosa i l'altra, competències i valoracions, també determinen d'una manera fonamental quina és la política econòmica que es pot fer, política econòmica que des

del meu punt de vista ve expressada i s'expressarà en aquest document, en aquest document de programació més ampli a presentar en el mes de gener a aquesta Cambra, un document que, evidentment, ha de ser de concertació amb les diferents parts socials de la societat catalana, i que, evidentment, en aquest document més ampli vostè podrà trobar-hi més elements de judici, però avanço que hi serà també, ja, en aquest petit document a presentar en quinze dies o tres setmanes. Però que, evidentment, tindrà uns buits importants, que vindran donats per la manca d'unes transferències, per la manca d'unes valoracions.

De totes maneres, jo també li voldria recordar, senyor Hortalà, que en el seu discurs del dia 28 de setembre, i que figura en el *Diari de Sessions*, vostè ens parla, quan parlava de política econòmica, quan parlava de política general, vostè ens reconeixia que, de fet, la política econòmica que nosaltres podíem fer, que nosaltres podíem dissenyar, de fet, aquesta era una política més aviat de tipus sectorial, i ens deia, en concret, que «no es pot fer» —i poso entre cometes paraules seves—, «no es pot fer política econòmica sectorial eficient si, prèviament, no es disposa de les interrelacions territorials, entre el que els especialistes anomenen “espai-objecte d'anàlisi” i “espai-marc d'anàlisi”». Com veu, senyor Hortalà, vostè, per a mi, sempre continuarà essent un excellent professor, del qual prenc nota, sempre, de les frases que vostè diu, siguin o no enginyoses, en aquest cas, i siguin, en aquest cas, d'un gran contingut.

És evident que jo crec que la Llei que vam aprovar ahir en el Parlament, la Llei de Política Territorial, pot ajudar, certament, a les dificultats que vostè plantejava, i que eren certes, que plantejàvem en voler fer una política econòmica de tipus sectorial. Poden venir —almenys, em sembla a mi—, poden venir suavitzades per l'aprovació d'aquesta Llei. És evident que encara faltaria l'aprovació de la Llei de la comarcalització, que és a la que vostè es referia, més aviat, amb aquestes paraules que jo li he citat ara, però és evident que, en part, hem donat un pas més, o ahir aquesta Cambra va donar un pas més, perquè aquestes inquietuds seves poguessin ser «subsanades». D'altra banda, jo crec que, d'alguna manera —no el fatigaré pas fent la lectura del *Diari Oficial de la Generalitat*, perquè vostè el coneix prou bé—, però la simple lectura de tota una sèrie de decrets recents de la Conselleria d'Indústria prova, d'alguna manera, que hi ha una política sectorial clara, per exemple, en el terreny de la reconversió industrial, que hi ha una política clara pel que fa referència al disseny d'aquesta política industrial; amb les mancances —vostè em tornarà a repetir—, que assenyalava, aquí, en el seu discurs del dia 28 d'octubre. Però, de tota manera, amb aquests decrets, jo crec que estem ajudant a aquesta política de reconversió.

De tota manera, ho repeteixo, i resumint, una, hi haurà paper —quinze dies, tres setmanes—; segon, els motius d'aquest retard: valoracions, retard en les transferències, i el disseny d'una política econòmica que ve fonamentalment, també, influït per aquestes valoracions i per aquests traspassos, d'alguna manera s'ha de veure globalment contemplat en el que pot ser el Pla Quadriennal de Catalunya 84-87.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Té la paraula el senyor Hortalà per al torn de rèplica.

El Sr. HORTALÀ: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, senyor Culler, bé, vostè diu que continuaran governant? Miri, a mi, aquest tema em deixa, com si diguéssim, fred. M'és igual! Vull dir que, a mi, el que m'interessa com a ciutadà de Catalunya és que, governi qui governi, governi bé. Aquest és un principi substantiu.

El segon punt que vostè enuncia és que jo puc tenir una determinada informació —sinó de les transferències, en aquest moment, sí de les valoracions—, però el tema no és que jo tingui informació. Qui ha de tenir informació és la Cambra.

I el tercer punt és que no convé, entenc jo, que es presenti un document exhaustiu el mes de gener, perquè, a més d'estar en vacances parlamentàries, gairebé la legislatura estarà finida, i, en qualsevol cas, l'orientació de la política econòmica, l'hauríem de conèixer —la que pensen endegar, sobretot amb un pressupost tan compromès com el del 84, que és un pressupost de transició política— abans que es presentessin els pressupostos per a poder avaluar, realment, quins són els objectius i quins són els camins que volen fixar aquest pressupost de transició política.

A partir d'aquí, bé, recordar-me que els vaig dir que vostès podien —podien— fer una política, i que, des del meu punt de vista, l'única política econòmica que podien fer era la política econòmica sectorial, bé, això, senzillament, constata el fet que la podien fer. Jo, personalment, crec —i li ho podria argumentar formalment— que no la fan. I no la fan per moltes circumstàncies que no reiteraré ni escatiré en aquests moments. Fan —això sí— unes accions concretes, lligades funcionalment a un programa d'inversions, i que unes tenen sentit, unes són eficaces, unes altres no tenen tant de sentit i unes altres no són tan eficaces.

I, bé, i aquesta és la seva actuació econòmica, que, ho repeteixo, no es tracta, en aquesta pregunta, de tornar a debatre l'orientació econòmica del Govern. La qüestió d'aquesta pregunta és, senzillament, constatar que un informe que s'havia de presentar dos mesos després del debat del maig del 83, ara, el mes de novembre, encara no s'ha presentat.

I jo no vull tenir una actitud recalcitrant; li ho dic cordialment, racionalment, rigorosament —tot això, aquests «ments» que tant sovint s'empren des d'aquesta tribuna—, que és important que ho diguem, això, i, si em permet, li faré una enumeració molt succinta d'elements que fan que això sigui important.

Valoracions. Jo, no n'estic informat, de les valoracions; només pels diaris. Hi havia una proposta de mantenir el criteri de la Comissió Mixta, i, pels diaris, m'assabento que el Consell Executiu —el Consell Executiu, no la Comissió— està disposat a admetre una certa rebaixa, no tan grossa com la que volia fer el Govern central de Madrid, però sí una certa rebaixa. Això és important! Cal conèixer-ne les conseqüències, conseqüències negatives d'un possible rebaix de les valoracions per a la possible reordenació de l'economia a Catalunya. És clar, això és un tema important, particularment per als de l'ofici. I és important per una qüestió que vostè coneix sobrerament. Vostè sap que, quan va començar la crisi econòmica, es va posar de moda tipificar sobre dues categories d'economies: la que en deien l'economia del *cowboy*, que a vostè li deu ser particularment grata, i l'economia de l'*spaceman*.

L'economia del *cowboy* era l'economia dels espais oberts, les

praderas, i, per tant, una economia de recursos gairebé il·limitats.

L'economia de l'*spaceman*, l'economia de l'home espacial, era una economia de la càpsula limitada, amb recursos molt taxats, molt específics, i, realment, el canvi d'orientació i d'intervenció econòmica havia de deixar el *cowboy* i anar cap a l'*spaceman*. Home, en el tema de les valoracions, això és evident, i vostè sap que les regulacions econòmiques d'un tipus o d'un altre són diferents. És clar, és un tema que convindria conèixer. No jo, la Cambra.

El tema de les transferències. Jo sóc, certament, testimoni d'excepció de les reticències que hi ha per a tirar endavant una sèrie de transferències; transferències de què, d'altra banda, l'Estatut només ens dóna un marc competencial d'execució, com és el cas de l'INEM. Però, si realment es vol desplegar aquest programa d'inversió pública amb una orientació sectorial, no només hi ha les competències laborals o de treball, que són importants; hi ha unes competències en aquests moments també transcendents dintre el camp de l'agricultura. No es tracta de tornar a parlar de les Cambres Agràries, no; es tracta de parlar, senzillament, de l'IRA, de l'Institut de Relacions Agràries. Per què no es demana, decididament, la transferència d'aquest Institut?

Miri, senyor Conseller, senyors Diputats, hi ha dos Decrets del Govern de Madrid: el 1200/81 i el 200/82. Són uns decrets —aquí no hi ha el senyor Pere Ayguadé, que ho sabia sobrerament— realment transcendents, perquè, de la manera com es varen fer, injecten sobre el sector primari, agrícola i ramader substantivament, una quantitat de recursos líquids molt impressionant, a través d'un sistema de conveni entre l'Administració central i el sistema d'institucions creditícies i d'estalvi.

Hi ha una quantitat de diners compromesos per a Catalunya realment significativa, i en aquests moments hi ha un entrebanc; un entrebanc, que si no es resol d'aquí al 31 de desembre, les facultats de préstec, que tenen les entitats de crèdit concertat, s'haurà finit el termini, i, com que aquests crèdits estan a uns tipus determinats d'interès —més aviat baixos—, tot el capital compromès per a anar a l'agricultura i a la ramaderia, si no es fa abans del 31 de desembre, resultarà que s'haurà perdut per a Catalunya. I l'única manera de parar-ho és tenir la transferència de l'IRA, com més aviat, millor.

Un altre tema sectorial, dins les competències financeres. Dins les competències financeres hi ha tota la problemàtica que vostè viu —i em consta que ho viu responsablement— dels coeficients d'inversió obligatòria, de les necessitats d'estalvis. I en aquest moment hi ha la discussió a Madrid d'un projecte de llei important. Vostès han fet el càlcul del que significa per a Catalunya, el fet que s'aprovi aquest decret a Madrid? Actualment, els coeficients de caixa varen pujar el mes d'agost i del 6,5 han passat al 7,5. Els coeficients de caixa —Catalunya té una estructura d'estalvi important, molt significativa dins tot el conglomerat del que és l'estalvi espanyol—..., passar d'aquest 7,5 —la normativa actual permet un sostre de 10— al 20, que és el que reclama aquest Decret, vol dir immobilitzar una quantitat importantíssima de recursos d'aquí, al Banc d'Espanya, sense retribució, que això és el menys important. Però és que, a més a més, aquest coeficient, tal com es planteja ara en aquest Decret, no només fa referència als recursos aliens de les

institucions d'estalvi i de crèdit; fa referència al fet que, dins els recursos aliens, es computaran també els recursos aliens de corporacions subjectes a dret públic i de les institucions, ajuntaments, municipis, etcètera.

I, a més a més, es pretén incorporar-hi l'encaix bancari. Vostè sap que és l'encaix bancari del conjunt, encara que només sigui de les caixes d'estalvis catalanes? Que això no computi dins el 20%, que, per tant, només el 20% faci referència als recursos aliens, més l'encaix bancari, més les institucions? Això és un drenatge de fons a l'economia catalana, realment substancial! I, d'això, jo crec —justament, perquè tots estem, en aquest cas, tots, no ho sé; almenys, nosaltres, una vegada més al costat del Govern per a demanar, reclamar, per a fer evident que això no és el mateix a Catalunya que a un altre lloc, amb tot el respecte per a l'altre lloc i amb tot el respecte per a Catalunya—..., en això fins i tot hi pot haver una mala interpretació de les competències estatutàries pel Govern central —ja sé que és un tema delicat i que, vostès, al seu dia, no vostè, que no hi era, no era on està ara, però que el Consell Executiu, al seu dia, no va saber tipificar d'una manera correcta, i va tenir por d'anar al Tribunal Constitucional, i va acceptar un pacte que a la llarga és contraproductiu, fins i tot contraproductiu perquè l'emissió de deute a Catalunya tingui una sortida més brillant de la que actualment està tenint. Aquest és un tema que convé conèixer.

Però és que, a més a més, l'informe en qüestió, a part les valoracions i les transferències, demana també les conseqüències negatives per a l'economia catalana de les accions de política econòmica del Govern central, bàsicament, les monetàries i les pressupostàries, i vostè sap que, des que hi ha el Govern socialista a Madrid, almenys hi ha hagut tres orientacions substantives de política econòmica: una, el desembre del 82, llavors la devaluació; una altra, l'abril del 83 —aquesta és important, després m'hi referiré—, i una altra l'agost del 83.

De la del 82, la conseqüència més significativa va ser la devaluació, i, d'una forma o d'una altra, ja l'hem païda, i ben malament, que l'hem païda!; només cal veure l'evolució de les *valutes* en els diferents mercats internacionals, i no només amb referència al dòlar: amb tota la resta de *valutes*. Per a Catalunya ha estat un pes; a Catalunya hi ha una activitat importadora significativa, superior a la cinquena part de l'activitat global d'Espanya.

Això, convé saber-ho. Jo crec que és bo, saber-ho! Ja sé que aquesta pregunta, segurament, quan la vam fer, vostè no hi era. Però, llavors, jo, el que trobo a faltar és un servei, dins el Consell Executiu, que de tant en tant recordi als Consellers quines són les coses que hem dit els del Parlament perquè les puguin complir; no per un caprici parlamentari, sinó perquè crec que és important per a poder donar un suport coherent, profitós, al Consell Executiu, i, en definitiva, reten un servei a Catalunya.

Doncs, bé, per exemple, el mes d'abril. El mes d'abril del 83, per a l'anàlisi de la política econòmica del Govern, s'han de tenir en compte, pel que fa a Catalunya, tres tipus de mesures importants.

Una, l'elevació dels coeficients de dipòsits remunerats, que passa del 3 al 4%. Això, miri, com que també augmenta el coeficient de caixa, no té més transcendència, però, com a conseqüència —fixi-s'hi bé— d'aquest increment dels dipòsits re-

munerats a disposició del Banc d'Espanya, es pren la decisió —molt poc comentada, sorprenentment molt poc comentada— que es disminuirà, augmentarà la retribució d'aquests dipòsits, passarà del 8 al 10, però les institucions de crèdit i d'estalvi disminuiran en un punt el coeficient d'inversió a llarg termini.

Si mira els balanços financers de Catalunya des de l'any 75 fins ara, vostè veurà que, dels coeficients d'inversió obligatòria a llarg termini de la banca i de les caixes, s'ha nodrit tot el que ha estat el finançament del creixement industrial en tots els sectors rellevants de Catalunya. La baixa d'un punt d'això, és a dir, que la banca i les caixes no estiguin obligades a deixar aquell percentatge, sinó un percentatge inferior, pot ser que sigui igual per a un altre lloc dins l'Estat espanyol; per a Catalunya és molt important. I jo crec que és bo que tots tinguem notícia, quantificada, si és possible, del que això significa per a Catalunya. I per això jo li reitero —ho sap perfectament, senyor Cullerell, amb tota la cordialitat i amb tota l'estima personal que li tinc— que és important que facin aquest estudi, que és important que disposem d'aquestes orientacions quantitatives, que és important, davant perills evidents, determinades accions que vostès sols no podran fer i que necessitaran el suport d'algú. Nosaltres estem disposats a donar aquest suport, estem disposats a donar aquest suport, però a partir d'unes xifres, a partir d'uns estudis, a partir d'una necessitat evident.

I aquest és el tema de la resolució que ha estat incompleta. No vostè, senyor Cullerell, no vostè; l'ha incomplert el Consell Executiu. I, per això, vostè em diu: «en quinze dies, tres setmanes, tindran aquí unes notes, un estudi sumari...» No! Que sigui un mes, però presentin un estudi definitiu. No esperin la presentació dels pressupostos, seria contraproductiu; no hi hauria temps. Hi ha temes urgents, com el que li he esmentat, d'agricultura, els d'obres públiques ho poden ser, els d'obres hidràuliques, uns altres, etcètera, que reclamen una actuació immediata. I el pacte institucional que ha d'existir entre el Govern de Catalunya i el Govern de Madrid, un pacte institucional vigorós, no claudicant, que ha d'existir, que la part d'estat que Catalunya és com a Comunitat Autònoma exigeix que es tingui, requereix aquesta informació i enfrontar-se a Madrid, amb coneixement de causa, per a discutir no qüestions més aviat etèries, que ja són importants, discutir qüestions —com ara es diu, per moda— «puntuals» i quantificar —senyora Presidenta, ara mateix acabo—, en qualsevol cas, quin és l'efecte negatiu —que era, en definitiva, la conclusió de l'informe que es demanava— que tot això suposa per a Catalunya, i mirar, al mateix temps, si dins de les reduïdes competències estatutàries que tenim, això es pot compensar d'alguna manera.

Jo estic convençut, com ha dit vostè, senyor Conseller, que això es presentarà, i confio —tinc raons per a fer-ho— que es presentarà bé i ben fet, aviat i ben fet, volia dir, perdó.

Senyora Presidenta, moltes gràcies, per la seva tolerància.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: L'Honorable Conseller d'Economia i Finances té la paraula a replicar.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí, molt breument. Miri, aquí hi ha una cosa que, és clar, hem d'aclarir d'entrada. Jo entenc el seu interès per aquest tipus d'estudi; agraeixo, d'entrada, el suport que el seu Grup ofereix, però, és clar, el problema, senyor Hortalà, és que jo li vull dir aquí que jo tinc l'absoluta seguretat que no hi haurà pressupost per a

l'any 84.

Aleshores, permeti'm, com que jo tinc aquesta absoluta seguretat, i, aleshores, en l'ordre de prioritats, de dir «què és el que haig de fer jo primer? ¿Intentar realment que el Govern de Madrid compleixi el que li diu la LOFCA, que hi hagi un coeficient marcat en el pressupost de l'any 1984, que avui en Comissió s'ha aprovat, i no hi és, o, i per tal de esmerçar els esforços de negociació i de fer força i de parlar des d'una posició no claudicant?» És aquest —i no el menyspreo i no el «minusvalor»», en absolut— o realment és el de presentar aquest estudi.

El pressupost del 84..., jo crec —i ho he dit abans— que estan en aquests moments —i, vostè, com a membre de la Comissió Mixta de Valoracions, de la qual forma part, ha de conèixer... Jo crec que hi ha una bona entesa per a llimar aquelles contradiccions que hi podia haver respecte a les valoracions efectuades al seu dia per la Comissió i que afecten fonamentalment l'any 83, l'any 82 i l'any 81. Però no hi ha acord perquè no ho saben en aquests moments les oficines pressupostàries de Madrid, no tenen dades per fer-ho, no hi ha acord ni crec, sincerament, per més bona voluntat que el senyor Boyer i el senyor Sevilla hi posin, que al mes d'abril totes les Comunitats Autònomes tinguin fixat el seu percentatge per llei especial que realment modifiqués els crèdits del pressupost del 1984, que avui s'ha aprovat a Madrid, ja en Comissió.

Per tant, és evident que aquí, si nosaltres no tenim el percentatge aquest, no es pot presentar, no es podrà presentar un pressupost del 84. Aquesta és la meua impressió. Tant de bo jo m'equivoqués —tant de bo jo m'equivoqués—, i realment fos cert que les diferents oficines pressupostàries arribessin a conèixer exactament de les disset Comunitats Autònomes el cost de serveis transferits, el cost efectiu dels serveis transferits. Jo crec que això no serà així, i, per tant, és evident que no hi haurà aquest percentatge per a totes les Comunitats Autònomes, i, per tant, no hi haurà pressupost per a l'any 84.

Jo estic d'acord amb vostè que tota una sèrie d'incompliments de l'Administració central que hem dit abans, per exemple, el fet de les Cambres Agràries, que jo crec —i ho espero— que d'una manera molt pròxima, hi hagi un requeriment pel Govern de la Generalitat al Govern de Madrid de compliment d'aquest acord de la Comissió Mixta, i, per tant, en funció de la sentència del Tribunal Constitucional; les transferències que vostè parla de l'IRA; la transferència en matèries financeres...

Senyor Hortalà, no el vull enganyar; ningú de la Cambra s'enganya; cap Grup de la Cambra s'enganya, espero. Les Lleis que s'han presentat en aquesta Cambra en el transcurs dels dos darrers mesos: primera, la Llei sobre l'Institut del Crèdit Agrícola; últimament, les Seccions de Crèdit de les Cooperatives, són un pols, senyor Hortalà, són un pols. Saber fins a quin punt realment un text de l'Estatut i un text no clar —també ho haig d'admetre— de l'Estatut, realment aquest text és acceptat, primer, pels Grups d'aquesta Cambra —i, en aquest sentit, estic segur i sé que comptarem amb el seu suport, perquè això sigui entès com a competència pròpia—, i, l'altre, és veure exactament si això és entès també per tots els Grups amb una lectura de l'Estatut com es feia abans del 28 d'octubre de l'any passat. Jo vull veure-ho això, també, amb tota sinceritat. Vull veure si les competències en matèria financera són assumides com es feien en els programes electorals de l'any 1980 per tots els Grups —i són petites competències en matèria financera—,

molt prudentment, senyor Hortalà, molt prudentment, i amb el compromís, evidentment, d'anar avançant també en l'assumpció d'aquestes matèries financeres, que evidentment vol dir assumir també les competències financeres que ens corresponen segons l'Estatut en matèria de les Caixes d'Estalvis, no de les seccions de les cooperatives agrícoles ni del crèdit agrícola, sinó de les Caixes d'Estalvis, i assumir les competències, per exemple, en matèria de l'Institut Català del Crèdit, és evident.

Però tot això, senyor Hortalà, amb prudència —jo diria— no claudicant, però evidentment també amb ganes de guanyar, amb ganes de pactar, amb ganes de dialogar, amb ganes d'enraonar amb l'Administració de Madrid per tal d'anar avançant de mica en mica.

Crec també que aleshores vostè, una mica en el fons, em dona la raó. Vostè, quan em parla que en aquest paper, vostè em diu que nosaltres hauriem d'analitzar les conseqüències de la devaluació del desembre, quines són les conseqüències d'haver canviat una sèrie de percentatges del 3 al 4 al coeficient de caixa en el mes d'abril, una sèrie de conseqüències que tenen sobre l'economia catalana..., tot això, per exemple, tota aquesta sèrie de conseqüències és evident, senyor Hortalà, que essent molts importants, i essent molt important per a l'inversió pública de Catalunya i des d'un punt de vista sectorial, és evident que queden difuminades, des del punt de vista que jo li dic que per al 84 potser no hi haurà pressupost o aquesta Cambra es veurà impossibilitada de fer pressupost. Queda difuminada la seva importància. I, aleshores, és evident que nosaltres necessitem, evidentment, aquests papers, que jo crec que és urgent que en un termini breu vostès puguin conèixer la situació de tot aquest estat de coses que vostès pregunten —i, entre altres coses, perquè és una resolució d'aquesta Cambra—, però que entenguin també les dificultats que té la confecció d'aquest.

De tota manera, el que sí que crec és que —ho repeteixo—, en el diagnòstic del que ha de ser la economia catalana, el diagnòstic aquest que ha d'emmarcar el que ha de ser el procés de programació en el qual, evidentment, es necessita una sèrie de simulacions, i, per tant, de quantificació d'aquesta economia, aquest diagnòstic, com a marc d'aquestes simulacions, jo crec que al mes de gener es pot tenir i que ha de servir com a marc d'aquest programa a quatre anys.

Jo espero que aquesta visió més d'*space* —menys, senyor Hortalà, car a vostè sí que des d'Oix li és absolutament molt més vinculant que a mi, molt més propera que a mi—, en tot cas, serveixi certament per a ajudar a tota la Cambra —no pas a vostè, sinó tota la Cambra— a tenir un coneixement de l'economia catalana i a tenir un coneixement dels instruments que té el Govern per tal de poder encetar aquest procés de programació i aquest procés de racionalització de l'economia.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament
sobre els problemes existents en els centres de formació professional*

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Passem ara a la pregunta que fa a l'Honorable Conseller d'Ensenyament sobre els problemes existents en els centres de Formació Profes-

sional la Diputada Il·lustre senyora Teresa-Eulàlia Calzada. Per a formular-la, té la paraula la senyora Calzada.

La Sra. CALZADA: Senyora Presidenta, senyores Diputades, senyors Diputats, seré breu perquè em sembla que l'hora ens hi obliga, malgrat l'allargament d'aquest últim punt de l'ordre del dia, i el tema que m'ha portat a plantejar la pregunta a l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament és un tema que ens ha preocupat —i penso que a tots els que estem aquí i als de fora que estem aquí—, que és el tema que tracta d'una part de l'ensenyament, la part referida a l'ensenyament professional.

Tots vostès, em sembla que han tingut formació puntual per la premsa, fonamentalment, de quin ha estat aquest començament de curs en el sector de la Formació Professional. Avui no tractarem del sector —hi ha una interpellació presentada i suposo que a la propera sessió en podrem parlar amb profunditat i, sobretot, buscant les formes per a la solució dels problemes—, sinó que avui jo voldria fer una pregunta, la que vaig fer al senyor Conseller però reformulada, perquè jo vaig fer la pregunta el dia 7 d'octubre, si no m'equivoco, avui estem a 10 de novembre. La pregunta era dir-li, al senyor Conseller, quines eren les causes que havien impedit un bon inici de curs en aquest sector de l'ensenyament. Avui, les causes, puc dir —i, si no, mentiria— que jo crec que les sé jo, però que les sap pràcticament tota la Cambra. Simplement, i per fer-los una demostració que les causes ja són conegudes, si agafem la signatura dels acords firmats pels representats del professorat i el Departament d'Ensenyament i els comparem amb la plataforma reivindicativa que plantejaven, tant els professors com molts centres a través dels seus directors, constatem el següent: primer, hi ha uns punts plantejats de la plataforma reivindicativa que queden pràcticament assumits pels acords de les dues parts; per exemple, la plataforma reivindicativa demanava complements de destinació per a tothom, i el primer punt dels acords diu: «Tots els professors de FP amb dedicació exclusiva percebran un complement de destinació que tindrà efectes econòmics des de l'1 d'octubre de 1983»; segon, es demanava a la plataforma reivindicativa una equiparació entre els mestres de taller i els professors de teoria, que s'obriessin, d'una part, els tràmits per a arribar a l'equiparació i també l'homologació, l'equiparació per a les tasques pedagògiques. Si nosaltres repassem els acords, el punt 2, el punt setè, el punt desè, l'apartat 2 accepten aquestes reivindicacions i els dona resposta. Així mateix, si veiem algun altre punt, l'equiparació del total d'hores de docència entre els professors de BUP i FP, els acords assenyalen, en el seu punt tres, que el curs 1983-84 es dotaran de noves tutories, que és una forma d'equiparació, i, a més a més, en el seu punt vuitè, diu que «s'inclourà la petició al Ministeri d'Educació per a augmentar aquestes plantilles a fi de fer possible aquesta equiparació».

He donat tres punts d'exemple, però jo, realment, he fet aquest exercici a casa meua i m'han sortit deu punts de coincidència total entre les reivindicacions presentades pel sector de Formació Professional i els acords que van signar el Departament d'Ensenyament i la representació dels professors.

La pregunta que avui sí que voldria formular és: senyor Conseller, per què, si aquests punts reivindicatius estaven ja presentats, no el mes de setembre, no el dia 3 d'octubre, si no durant tot el curs passat 82-83, el Departament i el senyor Conseller no va voler començar a parlar i a «negociar», i dic «ne-»

gociar —entre cometes— inicialment fins a la tercera setmana d'haver-se iniciat el conflicte.

Ja sé les respostes, perquè les han dit: no hi havia representació, nosaltres no podíem negociar segons amb qui... Ho sabem. Senyor Conseller, quina representació no hi era? No hi ha convocades eleccions sindicals. Senyor Conseller, les reivindicacions que es plantejaven havien estat compromisos verbals de la mateixa Conselleria, a través de qui? A través, doncs, del Director general de torn. I dic «de torn» perquè en nou mesos hi ha hagut tres Directors Generals en aquest sector. I, evidentment, els compromisos que havia agafat un Director General no s'havien transmès a l'altre Director General. D'això, en parlarem a la interpellació, que em sembla que podrà ajudar-nos a comprendre aquesta situació. I el nou Director General, el mes de juliol, havia fet una reunió amb la representació dels centres amb el Director General sortint, i s'havia dit que els compromisos verbals adquirits pel Departament continuarien essent vàlids.

En aquell moment, doncs, calia pensar que el nou Director General, senyor Ribó, desconeixia el sector, i així ho va demostrar àmpliament a la reunió, però el problema es va plantejar quan, a finals de setembre, en una nova reunió, aquesta ja amb el Director General, ja no tant nou, però desconeixent el sector, i, a més a més, l'agreuja d'haver demostrat la ineficàcia per a buscar solucions als problemes plantejats, diu que aquells acords que, el juliol, havia dit que sí, no es compliran per al curs 83-84.

Per tant, aquest és el tema que se'ns planteja; tema, jo crec, seriós, tema que tots, i, així mateix, el Molt Honorable President de la Generalitat, en el discurs últim de començament de curs, va dir una frase que pot passar a la història, dient: «Ah, i pel que fa al sector de Formació Professional, n'estem —i n'estic— molt orgullós.» Evidentment, si vostès miren quins són els infinits problemes de fons que hi ha a la Formació Professional, si vostès miren els infinits problemes, deficiències i insuficiències que hi ha per al funcionament dels centres de Formació Professional, no puc dir quin seria l'adjectiu a donar, possiblement el desconeixement que té o la mala informació que té el President de la Generalitat.

Per tant, el tema és aquí, les causes, ara per ara, ja les sabem —per què hi va haver aquesta vaga—, i, per tant, només voldria dir al senyor Conseller que jo, quan vaig portar la pregunta aquí perquè és veïes a la sessió anterior, el meu objectiu era doble: d'una part, aconseguir aquesta informació, de què en aquell moment no disposava plenament, i, segon, demanar al senyor Conseller que busqués les fórmules adients per a negociar amb aquest sector amb problemes. Solament a partir del dia 17 d'octubre, després —a mi em sembla—, d'una desafortunada intervenció del Conseller en unes declaracions a la premsa, es va iniciar aquesta negociació. Dic «declaracions desafortunades» perquè els mateixos directors dels centres escolars li havien demanat —jo penso que li ho havien demanat bé— que retirés públicament aquelles declaracions que significaven un menyspreu al sector de Formació Professional i al professorat. Segons notícies —jo personalment ho he vist—, em sembla que, si no les va retirar, almenys les va matisar i les va aclarir. Això és d'agrair. De tota manera, llàstima que un sector tan fonamental de l'educació i de la nostra societat hagi hagut d'estar tres setmanes en vaga, no per a arreglar tots els

problemes, sinó per a iniciar el camí de la solució de l'arranjament dels problemes.

Gràcies, senyora Presidenta; gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a respondre, té la paraula l'Honorable Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats. Senyora Diputada, em sap greu contradir-la en un punt: vostè diu que avui ja està informada dels motius que varen provocar aquesta vaga, vostè diu que ja coneix exactament el que va passar. Vostè, al mateix temps que s'atribueix tot aquest coneixement, desqualifica les persones, i això no és just ni és cert. Vostè diu, no sé per quins motius, que el Director d'Ensenyaments Professionals i Artístics no coneix el sector. Afirmació gratuïta, senyora Diputada. Jo no dic pas que vostè no el conegui, però també és molt greu dir que el senyor Director General no el coneix.

Diu que hi ha hagut contradiccions entre els Directors Generals. No és veritat, senyora Diputada. Per tant, aquestes coses no es poden dir. I, si es vol mantenir una informació objectiva, es volen aclarir els fets i es vol fer una exposició clara, aquestes qüestions s'han de tenir ben presents i s'han de mesurar les paraules. Vostè també qualifica unes declaracions meves —i jo, sobre això, em sembla que n'he parlat—, i em fa l'efecte que moltes de les persones que van dir-ho, després també van reconèixer que, en definitiva, el que s'havia dit era el que s'havia dit.

En primer lloc, jo li voldria dir una cosa: aquesta vaga va ser una vaga no comunicada. Aquesta vaga, si vostè la coneixia el mes de juliol, ens ho hauria pogut preguntar el mes de juliol o el mes d'agost, però jo li puc assegurar que nosaltres ens vàrem assabentar d'aquesta vaga, i molts centres i molts professors, el divendres abans del dilluns del començament de curs, mitjançant una convocatòria de dues centrals sindicals, que varen fer als diaris. I nosaltres vàrem rebre les primeres notícies d'aquesta vaga en una manifestació que va aparèixer a la plaça de Sant Jaume el dilluns de l'inici de curs. Li haig de dir més: aquesta vaga, la van començar tretze centres sobre noranta-vuit centres de Catalunya.

Quan el President va dir el que vostè deia que deia, jo penso que ho podia dir. No vull pensar que aquelles declaracions fossin les responsables d'aquesta actuació —no ho vull pensar, ni ho dic. Però, de tota manera, el que li vull dir és que, dels noranta-vuit centres, només tretze varen iniciar la vaga. I, després, això es va anar incrementant. Vaga no comunicada, vaga no sabuda, el mateix dilluns es desconvocaven els alumnes, i, per tant, aquesta no era una vaga presumible. Actes, papers, que figuren en reunions anteriors mantingudes per la Direcció General no feien esment d'aquesta vaga. Per tant, aquesta va ser una vaga de la manera com no s'han de fer, sense convocar-la, sense esgotar la via negociadora, només perjudicant la Formació Professional, només perjudicant l'escola pública; totes les escoles privades varen començar, la major part dels centres docents varen començar, només es va perjudicar un dels sectors de població que sempre resulten més perjudicats.

Jo no vull qualificar-ho més, però em fa l'efecte que en relació amb com ha anat aquesta vaga, quin desenvolupament ha tingut, i si s'ha esgotat la via negociadora prèvia a la vaga, potser vostè, en comptes de preguntar-m'ho a mi, hauria

pogut preguntar alguna de les centrals sindicals si abans havien esgotat la via negociadora, i per què no la van esgotar abans de fer la vaga, si els resultats són els que vostè anunciava que eren. Això, des d'un primer punt.

Segona cosa, senyora Diputada. Nosaltres ens vàrem assabentar d'aquesta vaga pels diaris i després hi va haver una aparició a la plaça de Sant Jaume. I nosaltres vàrem rebre aquestes persones, i ja se'ls va lliurar un document, document que no sé si vostè concix, perquè resulta que, aquesta acta, ens consta que no es va arribar a comunicar als centres, i ens consta que hi havia persones que anaven normalment a l'assemblea que tampoc no la coneixien. Aquesta acta, signada el dia 3 d'octubre, diu així: «Resum de l'acta de la reunió mantinguda entre el Departament d'Ensenyament i els representants del professorat dels instituts de Formació Professional» —no es va demanar altra cosa, perquè no se sabia qui hi havia. Diu: «Dia 3 d'octubre» —primer dia pretès de classe— «El Departament vol arribar al més aviat possible a l'equiparació i homologació del professorat de Formació Professional amb el de Batxillerat, en tot el que fa referència a horari i sous.» Si després dels acords es dedueix això, això ja s'havia dit i escrit el dia 3 d'octubre, no valia la pena sacrificar milers de nois per a no anar a classe si el resultat final havia de ser aquest. Diu: «La Direcció General d'Ensenyaments Professionals i Artístics convocarà de manera immediata els directors dels centres, per tal d'estudiar les possibilitats reals de reducció d'hores lectives de cada centre, tres o menys hores, i avaluar l'augment de professorat que això comportaria. En aquest segon cas, es faran les accions corresponents davant el Ministeri d'Educació i Ciència, a efectes d'increment del contingent, i serien consignades les partides corresponents en els pressupostos de la Generalitat del 1984», cosa que també diuen els acords, si vostè n'extrau aquest sentit. Tercera cosa. Diu: «El Departament vol fer constar la seva absoluta disconformitat amb la convocatòria d'aquesta vaga no prevista ni comunicada formalment al Departament, sense seguir els tràmits legals, i acabant en detriment de l'ensenyament públic, que ocasiona danys importants a tots aquells joves que estudien Formació Professional i no han pogut avui començar el curs. El Departament d'Ensenyament considera que la via del diàleg està sempre oberta a tots els sectors afectats, i aquest criteri continua essent la pauta d'educació d'aquest. La Direcció General d'Ensenyament Universitari porta a terme l'estudi de l'organització de cursos de reciclatge del català adients per al professorat de Formació Professional.» Acta del dia 3 d'octubre que, si vostè la repassa, recull la major part dels acords.

Per tant, s'hauria pogut evitar la vaga, s'haurien pogut concretar els acords i s'hauria pogut tirar endavant. És demanava una cosa, es demanava de poder negociar amb les centrals sindicals, cosa amb la qual tinc la impressió que molts dels Diputats d'aquesta Cambra estan d'acord. I es tractava de discutir amb les centrals sindicals, perquè, en definitiva, els acords, els han de signar les centrals sindicals, com així ha estat. És a dir, finalment, han estat tres centrals sindicals: d'un costat, FT-UGT; d'un altre costat, CCOO-USTEC, que, finalment, han signat aquests acords. Per tant, el que dèiem el dia 3 és el que finalment s'ha arribat a complir.

Ha estat una llàstima que això s'hagi produït d'aquesta manera. Però vostè diu: «I tot el que havia passat, per què? I per

què no hi havia aquestes tutories per a tothom, que era la sol·licitud inicial?» Perquè, a això, no s'hi va arribar fins més tard. «Per què es va anunciar, primer, per un Director General, la possibilitat, i, després, es va explicar clarament per un altre Director General quina havia estat la situació?» I, en això, nosaltres vàrem dir —i ho vàrem dir públicament, em fa l'efecte que ningú no ho podia tenir mal entès— que la solució d'aquests problemes de reivindicació laboral passaven, fonamentalment, per uns acords, per unes disposicions que havia de fer el Govern central. I així ha estat.

Hi havia un «acuerdo sobre retribuciones de funcionarios docentes del Ministerio de Educación y Ciencia, suscrito por los representantes de la Administración y las organizaciones sindicales y asociaciones profesionales», acord que es va signar a Madrid el dia 25 de març de 1983, i que deia, textualment: «Los complementos de destino» —en un d'aquests apartats, en el paràgraf segon— «que figuren en dicho anexo son los correspondientes al modelo final de homologación, cuya propuesta se elevará al Gobierno para su aprobación, y se entienden generalizadas a todo el profesorado.» És a dir, el Govern central, amb aquest acord amb els sindicats signat el dia 25 de març, deia que «se corresponde al modelo final de homologación». Aquest «modelo final» és el que va provocar, probablement, un malentès. El fet de deixar entendre, d'un costat, que es tractaria que això s'establís al començament de curs, i, de l'altre, després, no haver-se arribat a concretar d'aquesta forma.

Quan va passar això, es va comunicar la impressió dels representants sindicals i del mateix Ministeri, que es corresponia amb una circular que va presentar la Direcció General de Enseñanzas Medias de Madrid, en la qual s'indicava que es podrien cobrar aquests complements de destinació a partir de començament de curs. Finalment, amb aquestes coses que passen —i que també ens poden passar a nosaltres, però que, en aquest cas, no ens van passar a nosaltres—, va resultar que, del Departament de Personal, els van comunicar que no tenien la seguretat que, en els pressupostos del 84, hi figuressin aquestes quantitats. I aleshores es va fer referència, pel Govern de Madrid, a aquesta proposta, que això era que es marcava un objectiu, com diuen, «el modelo final de homologación», i es recull el «modelo final» que, en tot cas, seria resolt en el transcurs de l'any 84. I això és el que nosaltres vàrem expressar, això és el que nosaltres vàrem dir: que podia ser, però que no en teníem la seguretat; que si Madrid ho donava, nosaltres, evidentment, és el nostre fons de recurs, no tenim diners per a pagar això, i que nosaltres també donaríem aquest complement de destinació per al professorat.

I, aleshores, hi van haver, jo diria, dues converses en paral·lel: d'una part, el Departament d'Ensenyament i, d'una altra, la central sindical CT-UGT. I, a finals..., quan vostè diu que es va produir l'acord, es va publicar un acord, que ens ha arribat per escrit el 3 de novembre, però que tenim informació oral anterior, en la qual es concretava que aquests complements de destinació es podrien fer amb càrrec al pressupost del 84, però a partir de l'octubre del 83. I això és el que vàrem dir, i això és el que vàrem escriure, i això és el que es va acordar. I és el que havíem dit inicialment: si el Govern ho dona, nosaltres també ho donarem; si el Govern no ho dona, nosaltres no tenim possibilitats econòmiques per a pagar els complements

de 10.500 pessetes a tot el professorat, perquè nosaltres, això, no ho tenim incorporat en el pressupost. I quan això es va complir, aleshores, això es va traduir en un compromís, i això es va fer figurar en aquestes actes a què vostè feia referència.

I ha estat llàstima que, per a aconseguir el mateix que vàrem dir el 3 d'octubre, per a arribar al mateix resultat que s'hagués arribat, s'hagi hagut de provocar aquesta vaga, que ha estat lamentable. És molta llàstima perquè els qui ho han pagat han estat els nois, i aquesta ha estat una vaga el resultat de la qual es tradueix en la plataforma reivindicativa —que jo també la tinc— i es tradueix en els acords que vostè també coneix.

I aquests són els fets, i aquests són els motius, i aquests han estat els resultats, i deïem que depenia de Madrid i, finalment, el 3 de novembre, ens ha arribat el document de Madrid. I deïem que convenia parlar amb el Ministeri, i el Ministeri, quan va aprovar els pressupostos, es va poder constatar que això existia en els pressupostos. Hi havia voluntat del Ministeri i hi havia voluntat nostra, i això en una central sindical es va entendre des del primer moment, i semblava que això es podia arribar a solucionar, i tots en teníem l'esperança i així ho deïem. Fins que no es va poder arribar a concloure no es va poder concretar aquesta situació.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Per a repreguntar, té la paraula la Diputada senyora Teresa-Eulàlia Calzada.

La Sra. CALZADA: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats, la veritat és que aquesta Diputada no és que hagi desqualificat el Director General actual, sinó que ell s'ha desqualificat quan, la vegada que se'l va anar a entrevistar, va dir que, d'aquesta resolució, precisament, que havia fet el Ministeri d'Educació, no en tenia ni idea.

Això és un exemple. Exemples de desconeixement immensos. Està bé que vostè vulgui defensar el seu Director General, és el que li correspon, evidentment, però, evidentment, cal també ser objectiu quan la cosa, allò que diuen els castellans, «llama al cielo».

Bé, sobre responsabilitats i sobre informació, senyor Conseller, jo la informació l'he anada recollint, a poc a poc, i perquè m'ha interessat. El full informatiu del comitè de vaga que es va crear, no va aparèixer de sobte, com qui va aparèixer aquí a la plaça de Sant Jaume, no, senyor Conseller, no, ja hi havia hagut, quan ens van donar les transferències al sector de formació professional, que ha estat un dels sectors —i en això em sembla que hi estarem d'acord— conscients de les necessitats que hi havia de reforma d'aquest sector, d'aquest nivell educatiu, i van anar a explicar quina era la situació de la formació professional, com molts d'altres sectors; van anar explicant i van anar dient què ha significat això, que han fet nomenaments de coordinadors, amb millors qualitats pedagògiques, amb millor interès, etcètera, etcètera, i vostès se'n van preocupar i van recollir la informació. Però és que, a més a més, el mes de maig es va parlar amb el senyor Basañez, el mes de juliol es va parlar amb el senyor Basañez i el senyor Ribó i el mes de setembre es va tornar a parlar amb el senyor Ribó. I tant, com n'hi ha hagut de converses, ja li he dit, compromisos verbals. I l'acta que vostè m'ha llegit la va publicar el comitè de vaga al full informatiu número 1, aquest, *(la senyora Diputada mostra el full)*, tal qual, i una vegada més, per primera vegada,

en totes les reunions que havíem tingut, van aconseguir que hi hagués una acta escrita, perquè no tenen actes de totes les reunions passades —i aquest és un altre dels problemes. Si no hi ha això, com podem exigir que la representativitat sigui l'adequada quan el Departament no ha convocat eleccions sindicals? Primer i segon punts. I en aquesta acta tornava a repetir les mateixes coses que havia dit el senyor Basañez, que havia dit inicialment el senyor Ribó i que el senyor Ribó havia desmentit o almenys havia retirat el mes de setembre.

I la veritat, senyor Conseller, és que no és actuar responsablement quan els problemes d'aquí, i que en molts casos poden tenir i han de tenir solució des d'aquí, es diu que això, la culpa la té el Govern de Madrid, en molts casos sí, però no en tots.

I quan resulta que comença el curs, sense professors de gimnàstica i fa una setmana que el Departament convoca cinquanta places de professors de gimnàstica, és que el mes d'octubre no ho sabien, quan el mes de juliol havien dit que ho farien? I així continuàvem en un i un altre tema.

I l'aspecte de la reducció a les divuit hores de docència —que no vol dir reducció de treball—, és un aspecte dintre dels quinze que hi ha en els acords signats. I el que va passar, senyor Conseller, és que quan el dia 27 o 28 de setembre es va fer l'entrevista amb el senyor Ribó, el senyor Ribó va dir que ell desconeixia el tema, que ell no es comprometia de res i que tots els acords verbals —verbals, i aquest és el problema— dits i acordats pel Departament i la representació sindical o de directores, tots aquests es tiraven endarrera.

L'alt cansament i la desconfiança que van tenir els professors més conscients d'aquest sector professional va comportar a fer, no una vaga perquè sí, una vaga controlada, una vaga de tres dies i el senyor Conseller, evidentment, diu: «nosaltres el dia 3 ens vam definir», oh i tant! Només faltaria! És quan se'ls va demanar que hi hagués una acta d'aquestes i quan se'ls va demanar que això que deien se signés amb les dues parts. I això és el que vostès no van acceptar i no van començar a tractar-ho fins al dia 17 o 18 d'octubre.

Aquesta és la nostra preocupació, la preocupació dels costos socials que representa la vaga d'ensenyament, vostè els ha anomenat i a nosaltres ens preocupen, però també cal veure on són les responsabilitats o les eficàcies en l'actuació de govern.

Sobre el tema de formació professional, en concret, tindrem ocasió de tractar-ho en la propera interpellació.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: L'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyora Presidenta, senyores i senyors Diputats; miri, perdoni, senyora Diputada, però no em sembla tolerable que vostè digui que els professors més conscients són els que van fer vaga.

Jo tinc la impressió que molts dels pares de Catalunya, que la societat catalana considera que la vaga és un últim recurs, i deixar els nois al carrer és un greu inconvenient, i és un mal, i tots els professors que no van fer vaga, de la major part dels centres de Catalunya, jo crec que ho van fer i així ens ho van expressar, no perquè no estiguessin d'acord amb les sollicituds i les reivindicacions laborals, sinó que ells mateixos ho varen expressar com un acte de consciència, com un acte de responsabilitat i, per tant, no es pot desqualificar els professors que no van fer vaga. Jo diria que aquestes persones, si són respecta-

bles els qui la van fer —tot és respectable en aquest món—, molt respectables són les persones que no van voler deixar nois al carrer, que no van voler perjudicar l'ensenyament, que no van voler perjudicar l'escola pública i, també li haig de dir una cosa, tots els professors reconeixen que la formació professional d'avui és molt diferent, afortunadament, de la formació professional de tres anys. Que molt s'ha millorat i molt s'ha guanyat, però d'això, com vostè diu, ja en parlarem.

La segona cosa és que vostè diu que no hi ha actes. Però, miri, jo li diré una cosa, senyora Diputada, nosaltres, des del primer dia vàrem oferir de participar, de convocar aquesta Comissió de participació. És una comissió creada en el *Diari Oficial de la Generalitat*, i es va oferir aquest recurs i aquest recurs ens va ser denegat pels vaguistes, es va arribar a convocar i hi van ser una estona, i els dos representants de les sindicals convocants van marxar, i quan no hi ha eleccions sindicals l'única forma i l'única via és aquesta. És aquella Comissió en la qual s'apleguen tots els sindicats i quan hi hagi eleccions es veurà qui representa més que d'altres. Però quan no hi ha eleccions hi hem de ser tots, i aquesta Comissió es va oferir des del primer dia de convocar-la, hi ha persones que ho saben i en són testimonis i aquesta proposta va ser desestimada.

Donava la impressió que, aquesta vaga convocada per tres dies, hi havia molt gent que volia que durés més dies. I, per això, sense cap explicació es va perllongar més enllà dels tres dies i no es va admetre la convocatòria d'aquesta Comissió de participació i es va permetre que la cosa s'anés endarrerint. I, al final, es van arribar als mateixos acords que, en definitiva, es varen parlar. I d'aquestes reunions hi ha actes, senyora Diputada, hi ha actes i hi ha acords, i moltes de les coses s'han acordat a través d'aquesta Comissió de participació. A mi no em sorprèn que quan parlen d'acords verbals la gent digui: «és que els acords han de ser escrits, perquè vostè pot dir una cosa i una altra persona entendre'n una altra». No dic que vulgui dir-ne una altra, entendre'n una altra. I quan es parla d'acords verbals, les coses són molt dubtoses. En definitiva, el que jo crec que volia dir el senyor Ribó —i també puc interpretar el que vostè diu— és que ell no tenia coneixement d'aquests acords de pagar aquestes quantitats a Madrid, que haguessin estat precisades i concretades, perquè en aquells moments tots ho sabíem i el senyor Ribó, evidentment, senyora Diputada, també.

El que passa, és que a vostè, potser, tampoc no la varen informar bé, perquè de males informacions i de desinformacions n'hi ha hagut moltes, algunes orals i verbals, les altres a través de mitjans de comunicació, les altres també a través d'aquesta televisió de què avui gaudim o que avui patim. És a dir, hi ha hagut distorsions, hi ha hagut males interpretacions i hi ha hagut defectes de comunicació. Una vaga que afectava inicialment tretze centres, que va arribar a afectar-ne més, però que

afectava un reduït nombre de centres de Catalunya va ser presentada, en molts casos, com una vaga globalitzadora i totalitzadora. Hi va haver molts mestres i molts directors responsables que no la van voler fer.

Jo ho sento molt, jo de tota manera celebro que aquesta vaga, de moment, s'hagi acabat, però també li vull dir, si les informacions orals comencen a sonar, que ja es parla d'un mes en endavant per a fer-ne una altra, i, suposo que avui encara no es pot dir que s'hagin incomplert els acords, perquè fa exactament molts pocs dies que s'han signat.

Jo voldria que aquesta situació desagradable que s'ha produït, i que ha tingut tan males conseqüències, i, probablement les mateixes solucions que s'haguessin trobat i que estaven plantejades, jo lamento que això s'hagi produït, lamento que això hagi passat, i espero que en una propera sessió que puguem tenir puguem esbrinar una sèrie d'aspectes i una sèrie de punts que a mi em queden en aquests moments per dir, però vostè ha concretat molt la seva pregunta.

Moltes gràcies, senyora Presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Bé, amb aquesta intervenció acaba ja l'últim punt de l'ordre del dia. (*El senyor Besa demana per parlar.*) Em sembla que no hi cap una qüestió d'ordre, però, en fi, digui.

El Sr. BESA: L'article 128, paràgraf 5 del Reglament, estableix, parlant del torn de preguntes, que «el President fixarà el temps de les intervencions però, en cap cas, la formulació de la pregunta no podrà durar més de cinc minuts.» És clar, aquí hi ha una infracció clara de l'article 128, apartat 5 del Reglament. La Presidenta del Parlament, la qual resolució, naturalment, acata disciplinadament, té l'obligació de fer complir el Reglament i tenia l'obligació de demanar als senyors que m'han precedit en l'ús de la paraula de dir que havien esgotat el temps. Que consti en acta com a protesta, i moltes gràcies, senyora Presidenta.

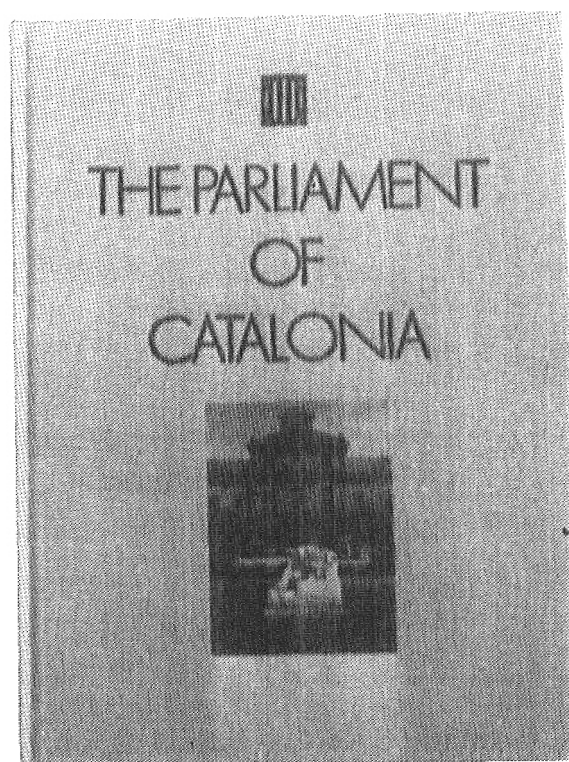
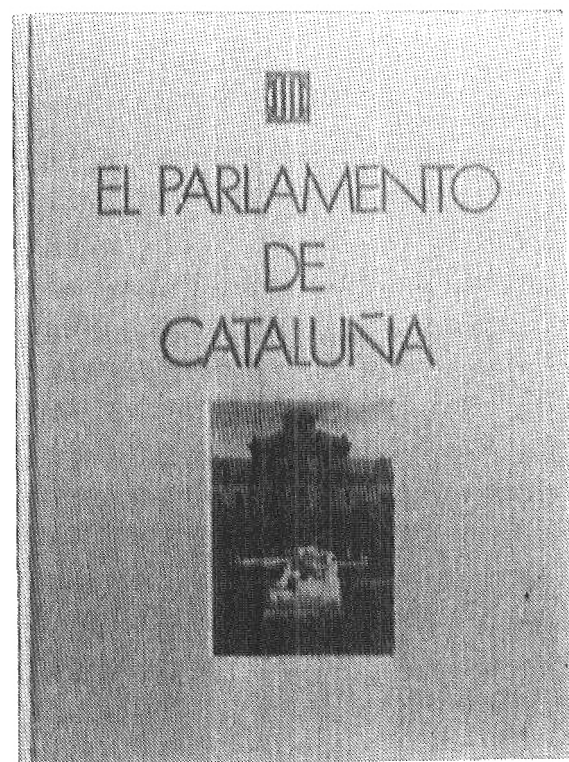
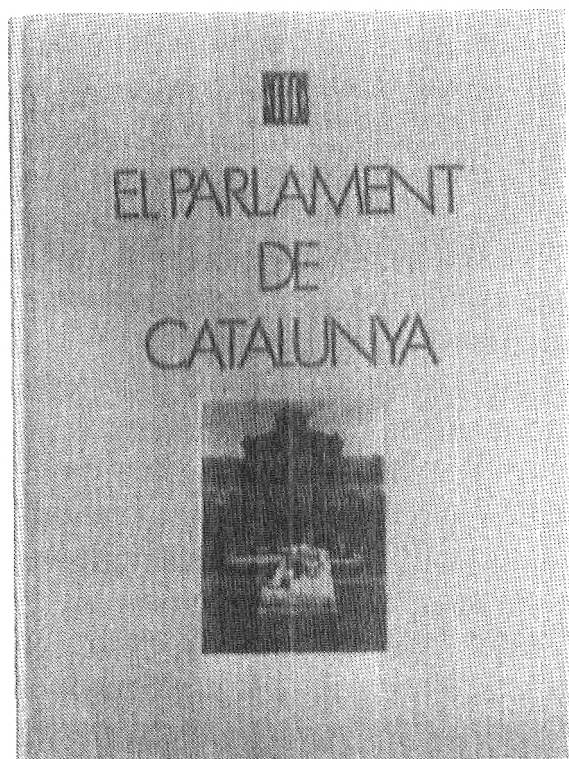
La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Moltes gràcies. (*El senyor Hortalà demana per parlar.*)

El Sr. HORTALÀ (*de l'escó estant*): Una qüestió reglamentària. Tal com ha llegit el Diputat senyor Besa, efectivament, la formulació d'una pregunta no pot excedir de cinc minuts, però de la rèplica i contrarèplica no diu res el Reglament. També que consti en acta.

La Sra. VICE-PRESIDENTA PRIMERA: Bé, després d'aquestes intervencions donem per acabada aquesta sessió, la propera serà, probablement, el dia 23, de tota manera, els serà comunicada com de costum.

S'aixeca la sessió.

(*La sessió s'aixeca quan manquen quatre minuts per a les vuit del vespre.*)

Publicacions del Parlament de Catalunya

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edicions en català, castellà i anglès.

120 pàgines
82 il·lustracions a tot color
22 il·lustracions en blanc i negre

Format: 217x297 mm
Paper couché mat
Rel·ligat en tela

CONTINGUT

Prefaci del M.H. Sr. Ieribert Barrera, President del Parlament de Catalunya

La Institució parlamentària en la història de Catalunya, per Jaume Sobrequés i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts, escenari del redreçament polític
Progressiva decadència de les Corts els segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc Vicens

La Ciutadella de Felip V
L'arsenal de la Ciutadella
Un segle i mig de repressió
D'arsenal a palau reial
De palau reial a museu
La instal·lació del Parlament

El Parlament de Catalunya, per Ismael E. Pitarch

El Parlament de la Generalitat restaurada (1932-1939)
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta

Les eleccions al Parlament de Catalunya
Sociologia dels Diputats
La constitució del Parlament de Catalunya
La naturalesa i la funció del Parlament de Catalunya
Característiques del Parlament
L'elecció del Parlament i dels Diputats
La funció i les competències legislatives del Parlament
Les funcions de creació, control i impuls de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integrativa i solidària del Parlament de Catalunya

El funcionament del Parlament de Catalunya

El Parlament i els Diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de govern
La publicitat i el coneixement del Parlament
Els serveis del Parlament

De venda a totes les llibreries

Distribució: L'Arc de Berà, SA, Llull, 10-14, Barcelona-5

Preu de venda: 1.500 pessetes

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer num.

telèfon població

districte postal

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ { DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3